Nr 1 (nadzwyczajny). Kielce, dnia 10 lutego 1928 r. Rok IX.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA KIELECKIEGO.

Adres Red. i Adm. „Dziennika Urzędowego": Urząd Województwa w Kielcach, Zamek. Tel. 176.

Przedpłata za rok 1928 — 8 złotych. — Numer pojedyńczy 1 złoty. — Cena ogłoszeń: o zarejestrowaniu stowarzyszenia lub związku 5 złotych, za wiersz szpaltowy 50 groszy, drobne ogłoszenia 10 groszy za wyraz, najmniejsze ogłoszenie 1 złoty.

Wszelkie opłaty za prenumeratę, ogłoszenia i t. p. należy wpłacać do właściwych Kas Skarbowych na terenie wojew. kieleckiego z zaliczeniem na budżet dochodowy Min. Spraw Wewn. dział II § 7 i oryginalne kwity kasowe nadsyłać do Administracji „Dziennika Urzędowego Wojew. Kieleckiego".

Urzędy gminne i powiatowe zechcą odbierać „Dziennik Urzędowy" w Starostwach i tamże składać kwity kasowe na prenumeratę.

DZIAŁ URZĘDOWY.

OKÓLNIKI.

Wojewoda Kielecki.
Pr. 4221.

Kielce, dnia 1 sierpnia 1927 r.

Przedmiot: *Wywieszanie w starościńskich pokojach przyjęć ilustracyj, przedstawiających działalność Państwa i samorządu.*

OKÓLNIK Nr 110.

Wszystkim Panom Starostom wojew. kieleckiego

Niżej podany okólnik Ministerstwa Spraw Wewn. Nr 143 udzielam do wiadomości i wykonania.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr OL. 2217/27.

Warszawa, dn. 25 VII 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 143.

Do Panów Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Celem umożliwienia ludności, oczekującej przyjęć w starostwach, zaznajomienia się ze stanem gospodarczym w różnych dziedzinach administracji państwowej i samorządowej, a w szczególności ze stanem gospodarki na obszarze odnośnego powiatu, zarządzam, co następuje:

W starościńskich pokojach przyjęć należy poumieszczać: mapy, wykresy, fotografje i t. p. ilustracje, przedstawiające graficznie stan gospodarczy w różnych dziedzinach, np. rolnictwa: uprawę zbóż i hodowlę zwierząt domowych; komunikacji: ilość i jakość dróg bitych; w przemyśle: ilość fabryk i warsztatów rzemieślniczych i t. p., nadto fotografje i rysunki dokonanych przez związki komunalne inwestycyj i urządzeń w powiecie, wreszcie zdjęcia układu geologicznego (gleby) i osobliwszych partyj samego krajobrazu powiatu. Dla łatwiejszej orjentacji należy obrazy te i rysunki zaopatrzyć odpowiedniemi objaśnieniami.

Tego rodzaju ilustracje dadzą się wykonać przeważnie przy minimalnych kosztach, a w praktyce stać się mogą znakomitym środkiem propagandy w kierunku uświadomienia szerszych warstw społeczeństwa co do stanu i potrzeb administracyjno-gospodarczych kraju.

Minister: *Sławoj-Składkowski.*

Wojewoda Kielecki.
Pr. 3600.

Kielce, dn. 3 sierpnia 1927 r.

Przedmiot: *W sprawie sprawozdań perjodycznych i prowadzenia ewidencji.*

OKÓLNIK Nr 111.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

W uzupełnieniu okólnika Nr 85 z dnia 25/V 1927 r. L. Pr. 2672 przesyłam w załączeniu repertorjum sprawozdań i wykazów perjodycznych dotyczących referatu weter., które winny obecnie przedkładać Starostwa Urzędowi Wojewódzkiemu, z poleceniem ścisłego przestrzegania i dokładnego wykonywania. Zarazem wyjaśniam, że a) równocześnie z wprowadzeniem powyższego reper-

torjum traci moc prawną kalendarz terminowy sprawozdań i ewidencji, który obowiązywał dotychczas, b) zamiast sprawozdań miesięcznych o zwierzętach wprowadzonych na targi, Starostwa winny zawiadamiać Urząd Wojewódzki jedynie o wypadkach zaraźliwych chorób zw. stwierdzonych na tych targach które będą zaregiestrowane w miesięcznych wykazach targowych, przedkładanych Starostwu przez oglądaczy za pośrednictwem Urzędów Gminnych, c) repertorjum dotyczy wyłącznie sprawozdań i ewidencji, wskutek czego prowadzenie ksiąg dotychczasowych, jak np. księgi inwentarza lekarsko-weterynaryjnego, księgi regiestru transportów zwierząt i przedmiotów poch. zwierzęcego, księgi zaraźliwych chorób zwierząt obowiązuje Starostwa nadal.

Wojeweda: w z. *Dr Kroebl.*

Załącznik do okólnika Nr 111/27.

REPERTORJUM

sprawozdań i wykazów perjodycznych (z wyjątkiem rachunkowych i kasowych), które władze administracyjne I instancji obowiązane są przedstawiać do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach.

Poz.	Termin przedkładania	Nazwa sprawozdania	Podstawa prawna przedkładania	Władza, której przedstawia się dane sprawozdanie	Uwagi
1.	Zawiadomienia indywidualne o poszczególnem mianowaniu i zwolnieniu	Ewidencja gminnych oglądaczy zw. i mięsa, oraz ukwalifikow. podkuwaczy koni	Okólnik Min. Roln. Nr 909 z dnia 29 stycznia 1927 r. Nr 257/Pr.	Urząd Wojew.	
2.	Do dn. 4/5, 19/20 po okresie sprawozdawczym	Wykaz o przebiegu zaraźliwych chorób zwierzęcych	"	"	
3.	Do dnia 5 następnego miesiąca	Wykaz o przebiegu zarazy płucnej	"	"	negatywnych zawiadomień nie należy przesyłać
4.	Do dnia 5 następnego miesiąca	Wykaz o przebiegu nosacizny	"	"	
5.	"	Wykaz o dozorze wet. nad rzeźniami i miejscami uboju	"	"	
6.	Do dn. 10/IV, 10/VII. 10/X, 10/I	Wykaz ilości zwierz. wprowadzonych z zagranicy z wskazaniem stacji wejść	"	"	
7.	"	Wykaz o przebiegu wścieklizny	"	"	
8.	Zawiadomienie indywidualne o nowourządzonych grzebowiskach	Ewidencja grzebowisk	"	"	
9.	10/V 2-gie spraw. do dnia 10/XI	Grzebowiska: sprawozdania o uporządkowaniu grzebowisk	"	"	
10.	Do dn. 1/IV nast. roku	Sprawozdania z zakresu zwalczania zaraźliwych chorób zwierzęcych	"	"	
11.	Do dn. 10/IV, 10/VII, 10/X, 10/I	Wykaz ilości dni zajętych podróżami służbowemi przez powiat. lekarzy weter.	"	"	

Wojewoda Kielecki.
Pr. 4222/27.
Kielce, dn. 2 sierpnia 1927 r.

Przedmiot: *Rehabilitacja b. żołnierzy armiji obcych, którzy dostali się do niewoli w czasie wojny światowej.*

OKÓLNIK Nr 112.

Wszystkim Panom Naczelnikom Wydziałów Urzędu Wojewódzkiego, Panu Dyrektorowi Okręgowej Dyrekcji Robót Publ., wszystkim Panom Starostom i Panom Kierownikom P. U. P. P. województwa kieleckiego

Niżej podany okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 141 przesyłam do wiadomości.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr OP. 881/27.
Warszawa, d. 19 VII 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 141.

Do Panów Wojewodów, Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Pana Komendanta Głównego Policji Państwowej i do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie.

Wobec nasuwających się wątpliwości co do kompetencji w sprawach przeprowadzania rehabilitacji żołnierzy b. armiji zaborczych (oficerów, podoficerów, szeregowych), którzy w czasie wojny światowej dostali się do niewoli państw biorących udział w tej wojnie i którzy po powrocie z niewoli wstąpili do polskiej służby państwowej lub samorządowej, wyjaśniam w związku z § 13 rozp. wyk. do ustawy o uposażeniu emerytalnem (Dz. Ust. R. P. Nr 32/24, poz. 320), co następuje:

Rehabilitację b. żołnierzy armji zaborczych, którzy w okresie wojny światowej dostali się do niewoli państw biorących udział w tej wojnie, przeprowadzają ci powiatowi komendanci uzupełnień, na których terytorjum tacy b. żołnierze zamieszkują.

Postępowanie rehabilitacyjne ma być przeprowadzone zawsze na prośbę osób zainteresowanych. Podstawę wydania przychylnej decyzji muszą stanowić wiarogodne dokumenty, względnie niepodlegające wątpliwości zeznania świadków, że dostanie się do niewoli rehabilitowanego nastąpiło bez jego własnej winy.

Powiatowi komendanci uzupełnień po wszechstronnem zbadaniu sprawy i powzięciu odpowiedniej decyzji wydają w wypadku załatwienia przychylnego zaświadczenie według niżej podanego wzoru.

W wypadkach odmowy, czy to z braku odpowiednich dokumentów, czy też z powodu udowodnienia winy, należy wydać tylko pisemne zawiadomienie, że postępowanie rehabilitacyjne przeprowadzone w P. K. U. nie dało pomyślnych wyników.

Odwołanie od tego rodzaju decyzji przysługuje zainteresowanym w terminie 14-dniowym do Dowódcy O. K., który decyduje w tych sprawach ostatecznie.

Zarządzenie powyższe odnosi się zarówno do oficerów, jak i podoficerów oraz szeregowych.

Powyższe podaje się do wiadomości i stosowania na podstawie pisma okólnego Min. Spraw Wojsk. Dep. Piech. z dnia 23 VI 1927 r. Nr 17104/Pob.

Za Naczelnika Wydziału:
1 zał. *(—) Ostrowski*, Radca Ministerjalny.

Wzór do L. 17104/27 Dep. Piech.

Powiat. Komenda Uzupełnień w .... dn. .... 192 r.

L. dz. ....

ZAŚWIADCZENIE.

Powiatowa Komenda Uzupełnień w .... stwierdza na skutek przedłożonych wiarogodnych dokumentów, że dostanie się P. .... (imię i nazwisko) urodzonego w .... (miejsce urodzenia) dnia .... miesiąca .... roku .... do niewoli .... w dniu .... nastąpiło nie zwłasnej winy i zostało usprawiedliwione.

Powyższe zaświadczenie służy jedynie dla celow emerytalnych.

Powiatowy Komendant Uzupełnień

....
(podpis)

Wojewoda Kielecki.
L. Sm. 5311/I.
Kielce, dnia 9 sierpnia 1927 r.

Przedmiot: *Termin przeprowadzania zmian terytorjalnych, oraz tryby postępowania przy opracowywaniu wniosków dotyczących zmiany podziału administr. Państwa.*

OKÓLNIK Nr 113.

Do Panów Starostów województwa kieleckiego.

Przesyłając do wiadomości Panów niżej podany okólnik Ministerstwa Spraw Wewn. Nr 107, wzywam do ścisłego przestrzegania postanowień w nim zawartych. Zaznaczam przytem, że dane wymagane przez pkt. 2 poniższego okólnika, oraz 2-gą część punktu 7 należą do właściwości Urzędu Wojewódzkiego.

W związku z powyższem zmuszony jestem stwierdzić co następuje.

Dotychczasowa praktyka i sposób załatwiania przez P. P. Starostów spraw, z zakresu terytorjalnego podziału względnie zmiany granic gmin wiejskich, miejskich i powiatów, wykazuje poważne usterki w pierwszym rzędzie niedostateczne i b. powierzchowne opracowanie materjału faktycznego, przedstawionego Urzędowi Wojewódzkiemu, co wielce utrudnia decyzję władz adm. II instancji i powoduje przewlekłą, a całkowicie zbędną korespondencję.

Celem uniknięcia na przyszłość tego stanu rzeczy, oraz dla ujednostajnienia trybu postępowania przy opracowywaniu przez P. P. Starostów materjału faktycznego będącego podstawą dla wniosku Urzędu Wojewódzkiego, a tem samem i decyzji władz centralnych w uzupełnieniu wyżej cytowanego okólnika, zarządzam niniejszem co następuje:

Wszystkie wnioski w sprawie zmian terytorjalnych, dotyczące zarówno gmin miejskich i wiejskich, prócz materjałów wymaganych instrukcją załączoną do okólnika Min. Spraw Wewn. Nr 140 z 1920 r., oraz późniejszemi okólnikami w tej materji, a niżej przytoczonego okólnika Min. Spraw Wewn. w szczególności, winny zawierać następujące dane:

Ad punkt 3 okólnika Min. Spraw. Wewn. Nr 107/27 r.

1) Sumę wydatków i dochodów według budżetu każdej z gmin zainteresowanych na rok bieżący, przypuszczalną sumę budżetu każdej z gmin po wyłączeniu (przyłączeniu) danego obszaru.

2) Powierzchnię każdej z gmin w hektarach lub morgach, powierzchnię w hektarach lub morgach obszaru włączonego (wyłączonego).

3) Ilość mieszkańców w każdej z gmin, a co do obszaru (włączonego) wyłączanego ilość mieszkańców, iloś domów i sumę podatków opłacanych przez obszar wyłączany (włączany) w stosunku do całości budżetu gminnego.

Ad p. 4.

4) Szkic kartograficzny (o ile możności dokładny) zawierający obie gminy, które podlegają zmianie granic, z oznaczeniem granic gmin, miejscowości włączanej (wyłączanej) siedzib urzędów gminnych, parafji ew. także najbliższych targów i sądów (o ile dwa ostatnie znajdują się na terenie gminy) przytem muszą być na szkicu koniecznie oznaczone drogi łączące wspomniane ośrodki.

5) Gruntowną (nie zdawkową) motywację wniosku zawierającą momenty ekonomiczne, gospodarcze, interesu publicznego i dobra ludności przemawiające za włączeniem danego obszaru lub przeciw.

Wchodzą tu przykładowo: charakter okolicy — rolnicza — przemysłowa — ciążenie obszaru gospodarcze, możność rozwoju, odległość w klm. od urzędu gminnego, kościoła, targu, sądu etc. i to zarówno przed wyłączeniem (włączeniem) jak i po dokonanej zmianie.

Należy przytem przestrzegać, aby dane liczbowe były zgodne z rzeczywistością.

Wogóle wniosek winien zawierać przejrzyste i rzeczowe ujęcie całokształtu sprawy zamierzonej zmiany terytorjalnej.

Jednocześnie podkreślam, że w poszczególnych wypadkach będą P. P. Starostowie nadsyłać każdorazowo wyżej wyszczególnione dane bez specjalnego i wyraźnego żądania Urzędu Wojewódzkiego.

W razie nienadesłania ich, akta będą odsyłane do uzupełnienia stosownie do wyżej przytoczonego schematu.

Wreszcie opinje zainteresowanych ciał samorządowych, załączane do aktów winny być treściwe, jednakże nie mogą redukować się do nic nie mówiącej uchwały za lub przeciw.

Winny one zawierać motywację zajętego stanowiska w należyty sposób opracowaną i przemyślaną, być wyrazem swobodnego postanowienia członków wchodzących w skład reprezentacji samorządowych.

Zaznaczam wreszcie, że postanowienia niniejszego okólnika w niczem nie naruszają postanowień władz centralnych wydanych w poprzednich latach, a jedynie są ich uzupełnieniem.

Wojewoda: *Manteuffel.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
L. OL. 1585/27.

Warszawa, d. 7 V 1927 r.

Przedmiot: *Termin przeprowadzania zmian terytorjalnych.*

OKÓLNIK Nr 107.

Do wszystkich Panów Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Okólnikiem Nr 36 z dnia 29 stycznia 1927 roku L. OL. 12819/27 ustalono, że zmiany terytorjalne w podziale administracyjnym Państwa będą przeprowadzane w razie uzasadnionej nagłości w drodze wyjątkowej z terminem wejścia w życie z dniem 1 października, t. j. od połowy roku budżetowego.

Ponieważ przygotowanie wniosków w tych sprawach do przedłożenia ich Radzie Ministrów wymaga przynajmniej jednego miesiąca czasu, przeto zarządzam, by wnioski te przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych były przedłożone Prezydjum Rady Ministrów najpóźniej do 1 września, t. j. na jeden miesiąc przed 1 października.

Z uwagi na powyższe, oraz ze względu na to, że rozpatrzenie i uzgodnienie tych wniosków z innemi Ministerstwami wymaga również pewnego czasu, wnioski winny być przez Pana Wojewodę przedłożone Ministerstwu Spraw Wewnętrznych najpóźniej do dnia 1 lipca.

W związku z powyższem należy dopilnować, żeby do każdego z tych wniosków, oprócz wyniku innych urzędowych dochodzeń, dołączone były:

1) opinje zainteresowanych ciał samorządowych, a przy zmianach terytorjalnych, które mają być przeprowadzone na zasadzie postanowień ustawy z 7 lipca 1921 roku (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 400) i ustawy z 1 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 92, poz. 719), ponadto opinje właściwego Sądu Apelacyjnego i Izby Skarbowej,

2) w sprawach zmiany granic miast — również opinje właściwego Urzędu Ziemskiego,

3) wykazy liczby mieszkańców, oraz ilości morgów zainteresowanych gmin,

4) szkic kartograficzny, przedstawiający dokładnie sytuację topograficzną,

5) odnośnie projektów zmiany granic miast oraz wymienianych w projektach tych miejscowości, których nazwa nie określa w sposób niewątpliwy odnośnego obszaru, dokładne opisanie ich granic,

6) o ile projektowanemi zmianami terytorjalnemi miałyby być objęte objekty stanowiące własność Państwa — opinje władz, pod których zarządem te majątki względnie objekty znajdują się,

7) umotywowanie potrzeby przeprowadzenia projektowanej zmiany terytorjalnej, oraz projekt rozporządzenia wraz ze szczegółowem uzasadnieniem.

Dla zmian, dokonywanych na podstawie rozporządzeń Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, ustala się termin przedkładania wniosków na dzień 1 sierpnia.

Wnioski, przedłożone przez Pana Wojewodę po tym terminie, względnie wymagające przeprowadzenia dodatkowych dochodzeń, rozważane będą dopiero z terminem wejścia w życie na dzień 1 kwietnia.

Podsekretarz Stanu: *(—) Jaroszyński.*

Wojewoda Kielecki.
Sm. 5289/1.

Kielce, dn. 12 sierpnia 1927 r.

Przedmiot: ***Koszta leczenia — pokrywanie i postępowanie urzędów.***

OKÓLNIK Nr 115.

Do Panów Przewodniczących Wydz. Powiat. i Panów Prezydentów miast wydzielonych województwa kieleckiego.

Mimo wielokrotnych wyjaśnień w formie pism okólnych Urzędu Wojewódzkiego, a ostatnio referatu na zjeździe Panów Starostów (Panów Prezydentów) sprawa regulowania kosztów leczenia, należnych szpitalom publicznym, nie tylko nie postąpiła naprzód, ale wręcz przeciwnie — jest przedmiotem powierzchownego, a nieraz wręcz wykrętnego załatwiania ze strony Wydziałów Powiatowych, względnie Magistratów.

Z korespondencji, jaka wpływa do Urzędu Wojewódzkiego w omawianej sprawie, przekonuję się nader niestety często, że załatwiający sprawy kosztów leczenia urzędnicy powiatowi (miejscy) nie znają należycie odnośnych przepisów, a zwłaszcza ustawy z dnia 9 marca 1926 roku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 214), względnie błędnie interpretują poszczególne jej postanowienia.

Usprawiedliwiając w pewnej mierzu powyższy fakt brakiem rozporządzenia wykonawczego do cytowanej ustawy, komunikuję, że rozporządzenie to ukaże się w czasie najbliższym, i jednocześnie, zgodnie z ustalonemi doń tezami, udzielam Panom następujących wyjaśnień, mających na celu usunięcie napotykanych wątpliwości.

Do art. 1 ustawy.

a) Pojęcie „kosztów leczenia".

Za „koszta leczenia" w szpitalach publicznych uważa się wydatki szpitala wyłożone na utrzymanie, pielęgnowanie i leczenie chorego. — Nie zaliczają się tu zatem koszta transportu chorego do szpitala i koszta pogrzebu, które winny być pokrywane (o ile idzie o ubogich chorych) na zasadach ustawy o opiece społecznej.

b) Roczny pobyt w gminie.

Z brzmienia ustawy „nieprzerwanie przez jeden rok" wynika, że musi to być nieprzerwany własnowolny pobyt na obszarze danej gminy przez przeciąg przynajmniej jednego roku, przyczem czasowe wyjazdy nie stanowią przerwy stałego zamieszkania w danej gminie.

O ile w trzechleciu, poprzedzającem przyjęcie do szpitala, ubogi chory uzyskał w dwóch lub trzech gminach stałe miejsce zamieszkania, ostatnie z nich uzasadnia obowiązek odnośnej gminy do ponoszenia kosztów leczenia.

Do art. 2, punkt b).

Powiatowe związki komunalne i miasta wydzielone pokrywają koszta leczenia tych leczonych osób, które nie mają w gminach „stałego zamieszkania" w rozumieniu omawianej ustawy (art. 1).

W związku z postanowieniami art. 3 i 5, ustęp 1 ustawy wyjaśniam, że do czasu unifikacji ustawodawstwa szpitalnego na obszarze całej Rzeczypospolitej koszta leczenia: a) osób pochodzących z innych dzielnic (poaustrjacka i po-pruska), względnie b) osób pochodzących z b. zaboru rosyjskiego, a zamieszkałych w jednej z innych dzielnic, winny być regulowane według następujących zasad:

W myśl obowiązujących na obszarze b. zaboru austrjackiego przepisów uzyskuje się prawo „swoj-

szczyzny“, a tem samem i prawo do pokrywania w razie ubóstwa kosztów leczenia z funduszu krajowego dopiero po dziesięcioletnim nieprzerwanym pobycie w jednej z gmin Małopolski.

O ile tedy osoba leczona, przynależna do jednej z gmin na terenie tut. województwa, utraciła już stałe zamieszkanie (art. 1 ustawy), np. przebywała na obszarze b. Galicji przez lat cztery przed przyjęciem do szpitala, koszta jej leczenia obciążą fundusze tego powiatowego związku komunalnego (miasta wydzielonego), na terenie którego stwierdzono ostatnie jej zamieszkanie przed wyjazdem do Małopolski.

W odniesieniu natomiast do kosztów leczenia osób ubogich, zamieszkałych na obszarze b. zaboru rosyjskiego, a pochodzących z innych dzielnic Państwa, mają zastosowanie postanowienia w mowie będącej ustawy tylko w tych wypadkach, o ile co do osób tych nie stwierdzono prawa przynależności gminnej na terenie b. zaboru austrjackiego, lub prawa do wsparcia na terenie b. zaboru pruskiego.

Znajduje to potwierdzenie w słowach art. 1: „i instytucje jakiegokolwiek tytułu prawnego do ponoszenia kosztów zobowiązane“.

Do art. 3.

Obowiązek pokrywania kosztów leczenia ciąży przedewszystkiem na samym leczonym, a następnie na jego krewnych wstępnych i zstępnych w linji prostej bez ograniczenia co do stopnia, przyczem w razie równości stopnia obciąża przedewszystkiem wstępnych.

Stwierdzenie niemożności zapłacenia kosztów leczenia bez równoczesnego naruszenia warsztatu pracy leży w kompetencji gminy (Magistratu) i zalicza się do poruczonego zakresu działania.

Wynika z tego, że niedopuszczalne w tej sprawie jest powodowanie uchwał Rady Gminnej (Miejskiej) i że wójt (burmistrz, prezydent) ponosi całkowitą odpowiedzialność za sprawność postępowania przy załatwianiu powyższych zadań i za zgodność powyższych czynności ze stanem faktycznym.

Odwołania od wydanych w zakresie uprawnień z art. 3 ustawy orzeczeń władz samorządowych załatwiają państwowe władze administracji ogólnej (Starostwa od orzeczeń wójtów i Magistratów miast niewydzielonych, Urząd Wojewódzki od orzeczeń Magistratów miast wydzielonych).

Do art. 5.

Postanowienia ustawy z dnia 29 marca 1926 roku odnoszą się do kosztów leczenia powstałych po dniu 31 grudnia 1925 roku. Koszta powstałe przed tym terminem, a dotychczas nieściągnięte, mają być ściągane trybem dawniejszym, obowiązującym przed 1 stycznia 1926 roku, przyczem w odniesieniu do kosztów leczenia ubogich żydów należy rozróżnić:

a) koszta narosłe po dzień 18 kwietnia 1925 r. i

b) powstałe po tymże terminie do dnia 31 grudnia 1925 roku.

W wypadku pod a) ponosi koszta właściwa gmina wyznaniowa żydowska, w wypadku pod b) gmina przynależności (zapisu do ksiąg stałej ludności).

Ustawą z 29 marca 1926 roku nie zostało bynajmniej uchylone rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 29 lutego 1924 roku (Dz. Ust. Nr 22, poz. 241) o zaliczkowem pokrywaniu kosztów leczenia przez Wydziały Powiatowe. Wspomniana ustawa wprowadziła do tegoż rozporządzenia automatycznie tylko tę zmianę, że do zaliczkowego pokrywania jest obowiązany powiat gminy rocznego zamieszkania w trzechleciu poprzedzającem leczenie, a nie gminy przynależności.

Opierając się na powyższych wyjaśnieniach, wydaję w celu przyspieszenia regulowania kosztów kuracyjnych następujące zarządzenia:

1) Wszelkie rachunki i żądania szpitali odbiera Wydział Powiatowy względnie Magistrat miasta wydzielonego. W wypadkach, gdy zarząd szpitala (zwłaszcza z innych województw) skierował rachunek względnie akta do Starostwa, przekażą je Panowie Starostowie w najkrótszej drodze, a zatem bez wpisywania sprawy do dziennika korespondencyjnego, Wydziałowi Powiatowemu.

2) Zgodnie z brzmieniem § 2 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, zarząd szpitala jest obowiązany dołączyć do rachunku akta, służące za podstawę do ściągania kosztów leczenia. Wchodzi tu zatem w grę przedewszystkiem protokół przyjęcia do szpitala, w którym to protokóle winny być stwierdzone na podstawie zeznań kuracjusza, względnie osoby oddającej go do szpitala, okoliczności co do jego stanu majątkowego, osób zobowiązanych z ustawy do ponoszenia tychże kosztów, oraz co do faktu zamieszkania leczonego w ostatniem trzechleciu, jego przynależności gminnej i t. p.

3) O ileby na podstawie aktów nie można było ustalić gminy ostatniego zamieszkania, winien Wydział Powiatowy natychmiast po otrzymaniu rachunku uskutecznić stwierdzenie tej okoliczności.

O ile nie zostaną dostarczone oczywiste dowody zobowiązania innego terytorjalnego pow. związku komunalnego, winien Wydział Powiatowy bezzwłocznie zaliczkowo pokryć wykazane koszta, a to bez względu na to, kogo ostatecznie obciążą te koszta (a zatem obojętne, czy samego leczonego względnie członków rodziny, czy gminę zamieszkania, czy też fundusze związku konaln.).

4) Rozstrzygnięcie tej ostatniej kwestji następuje w trybie wskazanym powyżej (wyjaśnienia do art. 3). O ile zobowiązaną będzie gmina, ściągnięcie wydatkowanej zaliczkowo kwoty może bez trudności nastąpić wobec wzajemnych rozrachunków powiatu z gminą (udziały gmin w dodatkach do podatków państwowych i niektórych podatkach samoistnych).

Gdyby natomiast prawomocnem orzeczeniem ustalono obowiązek zapłaty kosztów leczenia przez osoby prywatne (sam leczony względnie jego krewni), a nie czynią one zadość wezwaniu o wpłacenie odnośnej kwoty, zwróci się Wydział Powiatowy do Starostwa o zarządzenie egzekucji administracyjnej (zdanie ostatnie art. 3 ust.).

Tak samo postąpią Magistraty miast wydzielonych.

5) O ile nadesłane przez szpitale rachunki (wezwania) nie wymagają żadnych uzupełnień lub dochodzeń (jak wyżej pod 3), muszą być całkowicie uregulowane w terminie dni ośmiu, w razie potrzeby koniecznych dochodzeń najdalej w ciągu trzech tygodni od dnia ich otrzymania.

Jeżeli w tym czasie uprawniony zarząd szpitala nie otrzyma swej należności, zwróci się do Urzędu Wojewódzkiego. Podkreślam z całym naciskiem, że na skutek tego rodzaju interwencji zarządów szpitali będę bez jakiejkolwiek dalszej korespondencji z obowiązanym powiatowym związkiem komunalnym (miastem wydzielonem) zajmował najbliższe wpływy dodatków powiatowych (miejskich) do podatków państwowych, opierając się w tym względzie na postanowieniach art. 49 dekretu o tymcz. ordynacji powiatowej, względnie atr. 65 dekretu o samorządzie miejskim.

Sankcja ta nie wyklucza możności zastosowania w razie potrzeby i innych represyj z tytułu przysługującego mi nad związkami komunalnemi prawa nadzoru.

W szczególności już teraz zaznaczam, że poparcie ewentualnych wystąpień Sejmików Powiatowych (miast wydzielonych) o jakąkolwiek subwencję, czy pożyczkę rządową, uzależniam od terminowego całkowitego regulowania należności obcym szpitalom.

6) Wyrzeczona dopiero co zasada o terminowem uregulowaniu zaległych kosztów leczenia odnosi się w pierwszym rzędzie do spraw Panom już przesłanych, a zwłaszcza do kosztów leczenia należnych Pańtwowemu Szpitalowi w Tworkach, oraz szpitalom małopolskim.

Po bezskutecznym upływie wyznaczonego w poszczególnych reskryptach terminu zostaną zajęte dodatki komunalne.

7) Sprawność regulowania kosztów leczenia będzie przedmiotem specjalnej uwagi przy przeprowadzaniu inspekcji podlegających mojemu nadzorowi związków komunalnych.

8) Panowie Przewodniczący i Panowie Prezydenci wydadzą ze swej strony potrzebne wskazówki zarządom szpitali położonych na obszarze podległych Panom Związków Komunalnych, by w swoim własnym interesie sporządzały przy przyjęciu chorych protokóły, o których mowa powyżej (punkt 2 zarządzeń) i dołączały je do rachunków kosztów leczenia.

Wojewoda: *Manteuffel.*

Wojewoda Kielecki.
Ad. 8608.

Kielce, dn. 15 sierpnia 1927 r.

Przedmiot: *Wpis uprawnień wodnych do księgi wodnej.*

OKÓLNIK Nr 116.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

Ze złożonych sprawozdań okazuje się, że władze prowadzące księgi wodne dokonały ogłoszeń przepisanych art. 253 ustawy wodnej o wygaśnięciu praw wodnych w razie niewniesienia podania o wpisanie ich do księgi wodnej najdalej do dnia 26 listopada 1927 r., jako do czasu upływu pięciu lat od wejścia w życie obowiązującej ustawy wodnej.

Mimo dokonanych ogłoszeń, ilość wniesionych podań o wpisanie praw do ksiąg wodnych jest minimalna. Przyczynę tego przypisać należy bądź nieuświadomieniu szerszych mas ludności, zwłaszcza właścicieli drobnych zakładów wodnych, bądź też niedocenianiu przez nich odnośnych przepisów ustawy wodnej o wygaśnięciu praw wodnych, posiadanych nawet od czasów niepamiętnych, w razie niezgłoszenia ich wpisu do księgi wodnej do dnia 26 listopada 1927 r. Ten stan rzeczy przypisać można również częściowo obawie stron przed obowiązkami wynikającemi z § 6 Rozporządzenia Ministra Robót Publ. z dnia 7 maja 1924 r. (Dz. U. Nr 44, poz. 468) co do przedkładania dowodów, w szczególności planów technicznych, których koszta sporządzania, jak niemniej koszta ewentualnych dochodzeń z art. 254 ustęp 4 ustawy wodnej, mogą być dla interesowanych dość uciążliwe.

Wobec tego stanu Ministerstwo Robót Publicznych reskryptem z dnia 14 lipca 1927 roku L. 11-2843/27 zarządziło, co następuje:

Władze wodne I-ej instancji wydadzą okólnik do urzędów gminnych swego okręgu, w którym dadzą szczegółowe pouczenie o odnośnych przepisach ustawy wodnej, z podaniem dnia kalendarzowego upływu terminu z art. 253 ustawy wodnej.

W okólniku tym należy podnieść, iż dla uchronienia prawa wodnego od wygaśnięcia wystarczy wniesienie

w terminie ustawowym nowego podania ze zgłoszeniem prawa, podczas gdy plany i inne dowody, wymagane zacytowanym wyżej § 6 rozp. Min. Robót Publ. z dnia 7 maja 1924 r., będą mogły być przedłożone w czasie późniejszym, stosownie do imiennego wezwania władzy wodnej.

Co do zakładów wodnych mniejszego znaczenia (drobnych), do których mogą mieć zastosowanie przepisy art. 186 ustęp 2 ustawy wodnej, należy przyjmować od stron zainteresowanych zgłoszenia praw wodnych w drodze protokólarnej.

Co do planów technicznych, to osnowę tychże należy ograniczyć do najkonieczniejszych wymogów, zwłaszcza gdy chodzi o uprawnienie niesporne przepisów § 6 punkt 1 rozporządzenia z dnia 7 maja 1924 roku o ograniczeniu żądanych planów do tych części urządzeń, które mają bezpośredni wpływ na interesy publiczne lub prawa osób trzecich, należy co do wymienionych drobnych zakładów możliwie szeroko interpretować.

Niezależnie od wspomnianego wyżej ogólnego wezwania interesowanych do zgłoszeń na podstawie art. 253 ustawy wodnej, władze administracyjne I-ej instancji powinny wysyłać także indywidualne wezwania, z których w stosunku do właścicieli zakładów drobnych należy wyznaczyć (w czasie od 26 listopada 1927 r.) jeden dzień w tygodniu dla przyjmowania zgłoszeń ewentualnie w drodze protokólarnej.

O dalszym postępie akcji zgłoszeń należy donieść w terminie nieprzekraczalnym do 15 listopada 1927 r.

Wojeweda: *Manteuffel.*

Wojewoda Kielecki.
L. Ad. 9390/27.

Kielce, dn. 22 sierpnia 1927 r.

Przedmiot: *Zawieranie małżeństw przez obywateli podlegających obowiązkowi służby wojskowej w myśl art. 7 ust. o powsz. obow. służby wojsk.*

OKÓLNIK Nr 117.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

W związku z Rozkazem Ministerstwa Spraw Wojsk. z 20 lipca 1927 r. L. 16138 Poh. Og. Org. skierowanym do Dowódców O. K., oraz okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 150 z dnia 9-go sierpnia 1927 roku Nr Wojsk. 2867/27 wyjaśniam, że obywatele podlegający powszechnemu obowiązkowi służby wojskowej z art. 7 ustawy o powsz. obow. sł. wojsk. posiadają wszystkie prawa wynikające z tej ustawy, a więc również prawa z art. 83.

Przy rozpatrywaniu podań o zawarcie związku małżeńskiego z art. 83 obywateli podlegających powszechnemu obowiązkowi służby wojskowej z art. 7 ustawy o powsz. obow. sł. wojsk. nie należy żądać przedkładania dowodów posiadania obywatelstwa polskiego.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Wojewoda Kielecki.
L. B. P. 6918.

Kielce, dnia 24 sierpnia 1927 r.

Przedmiot: *Przesyłanie egzemplarzy obowiązkowych.*

OKÓLNIK Nr 118.

Wszystkim Panom Starostom wojew. kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Nr 146 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych podaję do wiadomości z poleceniem ścisłego stosowania.

Za Wojewodę: *Boczar.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr AA. 4060/27/Pr./R.

Warszawa, 4 VIII 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 146.

Do wszystkich Panów Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z rozporządzeniem Ministerstwa Wyznań Rel. i Ośw. Publ., wydanem w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych w dniu 4 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 595) w wykonaniu art. 9 rozp. Prez. z dnia 10 maja 1927 r. o prawie prasowem (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 398) na wniosek Min. W. R. i O. P. zarządzam, co następuje:

1) Druki, przesyłane władzom administracyjnym i przeznaczone dla Bibljoteki Narodowej, winny być przesyłane pod adresem: Warszawa, ul. Hoża 88, Departament Nauki i Szkół Wyższych Min. W. R. i O. P.

2) Na egzemplarzach druków, przeznaczonych dla Bibljoteki Narodowej, winny władze administr. I-ej inst. odciskać te same stemple, które są odciskane na egzemplarzach obowiązkowych (z podaniem wysokości nakładu).

3) Władze administracyjne mogą porozumiewać się z Ministerstwem W. R. i O. P., jego organami oraz bibljotekami bezpośrednio w sprawie ściągania egzemplarzy bibljotecznych dla celów przewidzianych w cytowanem rozporządzeniu z dnia 4 lipca 1927 r.

4) Władze administracyjne winny w granicach swej kompetencji baczyć z uwagą, aby obowiązki nałożone na zakłady graficzne rozporządzeniem z dnia

4 lipca 1927 r. były w całej pełni wykonywane, również w miarę potrzeby winny władze administr. okazywać poparcie i współdziałanie organom Min. W. R. i O. P. w tym przedmiocie.

Dyrektor Departamentu: *(—) Kirst.*

Wojewoda Kielecki.
L. B. P. 7246.

Kielce, dn. 27 sierpnia 1927 r.

Przedmiot: *Zezwolenie na objazdowe imprezy widowiskowe.*

OKÓLNIK Nr 119.

Wszystkim Panom Starostom wojew. kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Nr 152 Ministerstwa Spraw Wewn. przesyłam do wiadomości i stosowania celem donoszenia tut. Urzędowi o ewentualnych uchybieniach ze strony koncesjonarjuszy kinoteatrów objazdowych i innych imprez objazdowych.

Za Wojewodę: *Boczar.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr AA. 5019/Zez./R.

Warszawa, 11 VIII 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 152.

Do wszystkich Panów Wojewodów (z wyjątkiem Pomorskiego, Poznańskiego i Śląskiego) i Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udziela zezwoleń na urządzanie objazdowych imprez widowiskowych na terenach przekraczających obszar jednego województwa.

Zezwolenia te są dwojakiego rodzaju: jedne dotyczą urządzania wędrownych przedstawień kinematograficznych, a drugie — przedstawień teatralnych, koncertowo-estradowych, cyrkowych i t. p.

W zezwoleniaeh są uwidocznione warunki, do których posiadający zezwolenia winni się stosować. Ministerstwo prosi Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu) o polecenie władzom podległym zwrócenia uwagi na konieczność przestrzegania przez posiadających zezwolenia warunków podanych w zezwoleniach i ścisłego stosowania się do nich.

W wypadkach uchybień ze strony posiadających zezwolenia zechce Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu) powiadamiać o tem Ministerstwo wraz z informacjami, czy uchybienia miały miejsce wskutek nieświadomości, czy też złej woli.

Również w wypadkach ujemnych spostrzeżeń o posiadających zezwolenia zarówno pod względem moralnym i politycznym, jak i poziomu, na jakim widowiska będą stały, Ministerstwo prosi o niezwłoczne komunikowanie o swoich spostrzeżeniach Ministerstwu wraz z wnioskami, celem ewentualnego cofnięcia zezwolenia, względnie wzięcia tych spostrzeżeń pod uwagę przy wydawaniu nowego zezwolenia.

W tych miejscowościach, w których są teatry stałe, przy decydowaniu przez władze administracyjne o dopuszczalności ilości przedstawień winny władze administracyjne brać pod uwagę tę okoliczność, czy przy udzielaniu zezwolenia na odbycie przedstawień imprezie objazdowej nie zostanie podważony byt placówki stałej.

Dyrektor Departamentu: *(—) Kirst.*

Wojewoda Kielecki.
Pr. 4190.

Kielce, dn. 5 września 1927 r.

Przedmiot: *Organizacja władz ochrony lasów.*

OKÓLNIK Nr 120.

Do Panów Starostów i Panów Komisarzy Ochrony Lasów wojew. kieleckiego.

Z dniem 1 lipca 1927 roku weszło w życie rozporządzenie Prezydenta Rrzeczypospolitej z dnia 24 VI 1927 r. o zagospodarowaniu lasów niestanowiących własności Państwa (Dz. Ust. Nr 57, poz. 504), na mocy którego władzami powołanemi do ochrony lasów prywatnych są władze administracyjne I-ej i II-ej instancji.

W ten sposób do zakresu działania PP. Starostów włączone zostają obecnie czynności związane z ochroną lasów. Czynności te spełniać będą Panowie przy pomocy przydzielonego już Panom technicznego personelu leśnego, Komisarzy Ochrony Lasów.

Poszczególni Komisarze O. L. otrzymali przydział kilku powiatów, z tem, że siedzibą urzędową K. O. L. będzie jedno ze Starostw jego „obwodu“, natomiast K. O. L. załatwiał będzie sprawy ochrony lasów z terenu całego obwodu.

Przesyłając w załączeniu egzemplarz „Wyjaśnień“ Ministerstwa Rolnictwa do wspomnianego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, dołączam następujące uwagi:

Obwody Komisarzy O. L.

Województwo kieleckie podzielone zostało na cztery obwody K. O. L.:

O b w ó d I. z siedzibą Komisarza O. L. w Kielcach (Urząd Wojewódzki), obejmuje północną część pow. kieleckiego i pow. opatowski;

O b w ó d II. z siedzibą Komisarza w Kielcach (Starostwo), obejmuje powiaty: sandomierski, stopnicki, pińczowski, jędrzejowski i południową część pow. kieleckiego;

Obwód III. z siedzibą Komisarza O. L. w Radomiu — powiaty: radomski, iłżecki, opoczyński, kozienicki i konecki;

Obwód IV. z siedzibą Komisarza O. L. w Częstochowie, obejmuje powiaty: zawierciański, będziński, olkuski, włoszczowski, miechowski i częstochowski.

Załatwianie spraw przez Komisarzy O. L.

Wszelkie podania, skargi, zażalenia, raporty, dochodzenia wpływać będą do Starostw według przynależności terytorjalnej objektu leśnego.

Starosta przesyła bezzwłocznie otrzymaną korespondencję właściwemu Komisarzowi O. L. do załatwienia, z poleceniem zarządzenia, w wypadkach przewidzianych w art. 28 a—f Rozp., zjazdu na grunt i dołączeniem odpowiedniej delegacji. O mającym nastąpić zjeździe na grunt Komisarz O. L. zawiadamia na piśmie za recepisem osoby zainteresowane przez Urząd gminy lub Magistrat w terminie wskazanym w art. 29, z liczbą dziennika, pod którą wciągnięta została nadesłana sprawa w Starostwie, podpisując odnośne zawiadomienie „za Starostę“ właściwego terytorjalnie powiatu. W innych wypadkach decyduje o potrzebie przeprowadzenia oględzin lasu na gruncie Komisarz O. L., wyjednując potrzebną delegację pisemną od Starosty.

Prośby o udzielenie rad i wskazówek fachowych leśnych, jako często niecierpiące zwłoki, przyjmuje i załatwia Komisarz O. L. bezpośrednio, jednakże po odbyciu podróży winien powiadomić właściwego Starostę w krótkim sprawozdaniu o charakterze i wykonaniu czynności. W tym wypadku winien uzyskać zgodę na wyjazd ze strony Starosty siedziby swego urzędowania. Koszty podróży w tych wypadkach ponosi petent, przyczem obowiązuje tryb postępowania przewidziany „Wyjaśnieniem“ do art. 36 rozporządzenia Kom. O. L., w żadnym wypadku nie wolno przyjmować wpłaty bezpośrednio od petenta.

Z badania lasu na gruncie K. O. L. spisuje na miejscu protokół oświetlający faktycznie stan sprawy; opinji swej i wniosków w protokóle nie umieszcza. Oryginał protokółu zatrzymuje u siebie w aktach, a odpis przesyła do właściwego Starosty do wiadomości. O ile na podstawie protokółu badania ma być wydane przez Starostę orzeczenie lub zarządzenie (art. 25), przesyła projekt orzeczenia lub zarządzenia jako brudnopis do właściwego Starosty; Starostwo stawia na referacie datę i swą liczbę dziennika, czyni ewentualnie poprawki lub zmiany, wygotowuje czystopisy w potrzebnej ilości egzemplarzy, rozsyła je zainteresowanym, a referat podpisany przez Starostę zwraca do akt K. O. L.

W razie wątpliwości w fachowem załatwianiu sprawy przez Komisarza O. L. zaleca się, by Panom Starostom projekt zarządzenia lub orzeczenia przedłożyć Województwu (Inspektowi Ochrony Lasów) dla uzyskania wskazówek.

Załatwianie spraw podlegających kompetencji Wojewody.

O ile zaś badana na gruncie sprawa podpada pod kompetencję Wojewody (art. 26), K. O. L. do oryginału protokółu dołącza akta przedmiotowe, oraz w osobnem piśmie wyraża swą opinję i wnioski. Pismo to przesyła K. O. L. kompetentnemu terytorjalnie Staroście, który na piśmie K. O. L. umieszcza notatkę „czytałem“, datę i podpis, ewentualnie także swoje uwagi i wnioski. Województwo po uprawomocnieniu się decyzji przesyła odpis jej do wiadomości Staroście, a akta również z odpisem decyzji zwraca właściwemu Komisarzowi O. L., którego obowiązkiem będzie śledzić, by decyzje były należycie wykonywane.

Orzeczenia karne.

Orzecznictwo karne w sprawach leśnych przeprowadzać będą Panowie Starostowie według ogólnych zasad postępowania karno-administracyjnego. Sprawy wszczynać należy na podstawie protokółów Kom. O. L. i ewentualnie innych doniesień.

W rubrykach rejestru karnego należy umieścić wszystkie dane uwidecznione we wzorze Nr 4 „wyjaśnień Ministerstwa Rolnictwa“.

Sam wzór „orzeczenia karnego“, jako nieodpowiadający zasadom ogólnego postępowania administr.-karnego, nie będzie stosowany.

Ściągnięte kary winny być wpłacane na Skarb Państwa, r-k Ministerstwa Rolnictwa.

O ile ukarany na podstawie art. 50. Rozp. wniesie do Starosty żądanie przekazania sprawy właściwemu Sądowi, Starosta przekazuje je właściwemu Komisarzowi O. L. z poleceniem opracowania skargi, przyczem wydaje mu pełnomocnictwo do prowadzenia danej sprawy we wszystkich instancjach sądowych. W ciągu miesiąca od chwili otrzymania polecenia Komisarz O. L. winien przesłać skargę należycie umotywowaną i udowodnioną do Sądu Pokoju. W toku procesu winien osobiście występować w obronie skargi, pilnować terminów na zaskarżenie decyzji i wyroków.

Podpisywanie pism przez K. O. L.

Komisarze O. L. komunikują się bezpośrednio ze Starostwami swego obwodu. Podpisują „Za Starostę NN. powiatu“ orzeczenia wstrzymujące dalsze użytkowanie lasu, zawiadomienia stron o badaniu lasu na gruncie, polecenia urzędom gminnym doręczania korespondencji, wreszcie polecenia sołtysom, wójtom i niższym funkcjonarjuszom Pol. Państw. do stawienia się w oznaczonym miejscu i czasie w celu uczestniczenia przy

czynnościach urzędowych jako świadkowie, bądź też w celu udzielenia asysty.

Z Urzędem Wojewódzkim komunikuje się Komisarz O. L. bezpośrednio w wypadkach specjalnie przez Urząd Wojewódzki zleconych.

Prowadzenie kancelarji.

Akta przedmiotowe lasów danego obwodu mają się znajdować w kancelarji Komisarza O. L.; obowiązkiem jego jest utrzymywanie ich w należytzm porządku. Przy przekazywaniu akt do Urzędu Wojew. winny być chronologicznie ułożone. Komisarz O. L. obowiązany jest prowadzić swój odrębny dziennik korespondencyjny, Przy ekspedycji posługuje się Komisarz O. L. ekspedyturą Starostwa stałej siedziby. Komisarz O. L. winien prowadzić ewidencję i statystyki według swoich projektów do czasu opracowania ogólnych ksiąg ewidencyjnych i statystycznych przez Min. Roln. lub podania wzorów przez Województwo. Komisarz O. L. winien dokładnie zaznajomić się z obowiązującą instrukcją kancelaryjną.

Miejsce urzędowania w siedzibie K. O. L.

Miejscem urzędowania K. O. L. jest Starostwo. O ile Starosta nie rozporządza dostateczną ilością ubikacji oddzielnych, można Komisarza umieścić na najmniej ruchliwej sali; Starosta dostarczy Komisarzowi biurko lub stół z szufladą i bezwzględnie oddzielną szafę z półkami na akta, zamykaną na klucz.

Potwierdzenie rachunków kosztów podróży.

Rachunki kosztów podróży Komisarza O. L. potwierdza ten Starosta, który wydaje delegację służbową. Potwierdzone rachunki kosztów podróży, zaopatrzone w delegacje służbowe K. O. L., przesyła bezpośrednio do Wydziału budżetowo-gospodarczego.

Wyznaczenie dnia przyjęć przez K. O. L.

Ponieważ służba K. O. L. związana jest ze stałemi wyjazdami służbowemi, polecam wyznaczyć jeden dzień w tygodniu jako dzień przyjęć petentów przez Komisarza O. L.; w dniu tym K. O. L. obowiązkowo ma urzędować w swej siedzibie (wyjątek — wezwania do Sądu lub przez Województwo). O wyznaczonych dniach przyjęć Panowie Starostowie w Kielcach, Radomiu, Częstochowie zawiadomią Województwo w terminie do dnia 15 września 1927 r.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Wojewoda Kielecki.
L. B. P. 7407.

Kielce, dn. 5 września 1927 r.

Przedmiot: *Przesyłanie egzemplarzy obowiązkowych.*

OKÓLNIK Nr 121.

Panom Starostom wojew. kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Nr 154 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przesyłam do wiadomości i stosowania w ślad za L. B. 6918 z dnia 24 VIII 1927 r.

Za Wojewodę: *Boczar.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr AA. 4060/27./Pr./B.

Warszawa, d. 23 VIII 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 154.

Do wszystkich PP. Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Według posiadanych w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych wiadomości, zakłady graficzne nie stosują się do postanowień § 3 rozporządzenia z dnia 4 lipca 1927 roku (Dz. Ust. R. P. Nr 67, poz. 595), ponieważ bądź wcale nie dostarczają egzemplarzy czasopism do bibljotek uprawnionych, bądź też przesyłają czasopisma w terminach niewłaściwych.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, uzupełniając treść okólnika Nr 146 z dnia 3 VIII 1927 r., poleca, aby podległe Panu Wojewodzie (P. Komisarzowi Rządu) władze pouczyły zakłady graficzne, że

1) egzemplarze obowiązkowe wszystkich czasopism (nie wyłączając przeznaczonych dla Bibljoteki Narodowej) należy przesyłać wprost do poszczególnych bibljotek,

2) na egzemplarzach, przeznaczonych dla Bibljoteki Narodowej, winna być — ze względu na cele urzędowej rejestracji i statystyki — podana wysokość nakładu poszczególnych numerów.

Egzemplarze te należy kierować pod adresem: Warszawa, Hoża 88, Min. W. R. i O. P., Departament Nauki i Szkół wyższych, Wydział Bibljotek.

Ponadto zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) wydać zarządzenie, aby egzemplarze czasopism przeznaczonych dla Min. Spraw Wewn. były przesyłane niezwłocznie po ich odbiciu, jak to jest przewidziane w ust. 1 § 3 rozporządzenia z dnia 4 lipca 1927 r.

Za Dyrektora Departamentu:
Longchamps, Naczelnik Wydziału.

Urząd Wojewódzki w Kielcach
(Okręgowa Dyrekcja Robót Publ.)
Nr III-1632/22.

Dnia 1 X 1927 r.

Przedmiot: *Budowa szkół powszechnych.*

OKÓLNIK Nr 122.

Do wszystkich Panów Starostów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów i Burmistrzów miast oraz Wójtów gmin wiejskich na terenie wojew. kieleckiego.

Zarządzona przez Ministerstwo W. R. i O. P. statystyka szkolnictwa powszechnego wykazała następujące liczby, dotyczące budynków publicznych szkół powszechnych na terenie województwa kieleckiego, wzniesionych w latach 1919—1926.

Według projektów zatwierdzonych przez władze szkolne pobudowano (łącznie z niedokończonemi) 61 budynków o 415 izbach lekcyjnych; z liczby objętych budową szkół przypada na szkoły 7-klasowe, t. j. o wyższym poziomie nauczania, 39 % w miastach i 28 % we wsiach i osadach; pozostałe 33 % stanowią szkoły o niższym stopniu organizacyjnym (w tem 2-klasowe 7 % i 1-klasowe 0 %). Wiele z tych szkół nie otrzymało całej potrzebnej liczby izb lekcyjnych, przewidziano tylko stosowne powiększenie budynku w przyszłości.

Budowle niezatwierdzone przez władze szkolne pod względem potrzeb szkolnych obejmują 191 budynków o 376 izbach dla 189 szkół (wobec niekompletnych jeszcze danych za 1926 rok liczby te są w rzeczywistości wyższe), w tej liczbie 7-klasowych 3 % w miastach i 8 % we wsiach i osadach; niżej zorgsnizowane szkoły stanowią zatem 89 %, w tem 2-klasowe 29 % i 1-klasowe 40 %.

Znacznie wyższy przeciętny poziom organizacyjny pierwszej grupy wybudowanych szkół został osiągnięty dzięki temu, że projekt budowy uzgodniono z planem prawidłowej sieci szkolnej, która ten właśnie cel ma na widoku. Pomijanie zatem obowiązujących przepisów przy wznoszeniu budynków szkolnych, czyli t. zw. „dzika“ budowa, w pierwszym rzędzie uniemożliwia podniesienie poziomu nauczania, ponieważ można przypuszczać, że gmina, która poniosła już koszta takiej budowy, nie będzie w stanie podjąć w najbliższym czasie budowę nowego budynku szkolnego, odpowiadającego w pełni potrzebom szkolnym, z drugiej zaś strony — tworzenie szkół o właściwym stopniu organizacyjnym, bez jednoczesnego dostarczenia stosownego lokalu byłoby bezcelowem.

Dalszy ujemny skutek tej „dzikiej“ budowy sprowadza ta okoliczność, że wiele szkół o większej liczbie klas (poczynając od dwóch) umieszczono w dwóch i więcej budynkach (nieraz w różnych miejscowościach), z których jeden został nowowzniesiony, pozostałe zaś są dawniejszej budowy lub wynajęte; są nawet wypadki, że dla szkoły 7-klasowej pobudowano w ostatnich latach trzy oddzielne budynki w dwóch różnych miejscowościach. Nie ulega wątpliwości, że nauka w takiej szkole nie może osiągnąć tego poziomu, jaki winien odpowiadać jej stopniowi organizacyjnemu.

Niezależnie od powyższych okoliczności, budynki szkolne, wzniesione bez uzyskania uprzedniego zatwierdzenia projektów przez władze szkolne, wykazują z reguły następujące ważniejsze wady:

1) Izby szkolne są za małe, gdyż przeciętna powierzchnia podłogi w nich nie przekracza 60 % właściwej wielkości, a objętość, t. j. ilość powietrza w izbie — 48 %; biorąc zaś pod uwagę, że przeciętny komplet dzieci w takiej izbie wynosi około 80 % normalnego, to na dziecko przypada średnio 75 % potrzebnej powierzchni podłogi, a 63 % ilości powietrza, — przyczem przewietrzanie izby jest zwykle niezmiernie utrudnione, a nieraz zupełnie niemożliwe.

2) Wielkość i ilość okien w izbie szkolnej jest niedostateczna; okna te są nieodpowiednio rozmieszczone względem siedzącego w izbie ucznia, z uszczerbkiem dla wzroku; okna są umieszczone często od strony północnej.

3) Korytarzy rekreacyjnych w mniejszych budynkach niema zupełnie (zdarza się, że niema nawet sionki wejściowej i do izby szkolnej wchodzi się bezpośrednio z dziedzińca); sionka bywa wspólna dla szkoły i mieszkania nauczyciela; przy 2—3 klasach w budynku każda ma oddzielne wejście z zewnątrz, lub też klasy są umieszczone jedna za drugą (przechodnie).

W większych budynkach (są to przeważnie budynki stare, przebudowane lub powiększone w ostatnich latach) korytarze są zwykle zbyt szczupłe i niedostatecznie oświetlone. Jeżeli więc stan pogody nie pozwala wyprowadzić dzieci na dziedziniec, to w tych warunkach są one zmuszone pozostawać podczas rekreacji w izbie szkolnej, co uniemożliwia należyte jej przewietrzenie, zaś ćwiczenia gimnastyczne, które w braku osobnej sali mogłyby odbywać się w korytarzu rekreacyjnym, muszą być zaniechane. Nadto w budynku, podzielonym na części z osobnemi wejściami, zarówno prowadzenie zajęć, jak nadzór nad młodzieżą podczas rekreacji są niezmiernie utrudnione.

Każda z powyższych usterek wystarcza do zdyskwalifikowania budynku pod względem potrzeb szkolnych, znaczna zaś większość budynków posiada je nieomal wszystkie.

Brak jest danych dla oceny sytuacji wspomnianych budynków szkolnych oraz placów, na których zostały

wzniesione, jednak niewątpliwie i pod tym względem okażą się liczne uchybienia.

Być może, iż po zbadaniu dokładnych planów budynków szkolnych wraz z planami sytuacyjnemi znajdą się nieliczne budynki, które będą mogły służyć na stałe pomieszczenie szkoły mimo pewnych odchyleń od wymagań przepisów, pewien zaś nieznaczny odsetek można będzie uzgodnić z temi wymaganiami drogą stosownych przeróbek. Wszystkie inne budynki szkolne, stanowiące najmniej 95% ogólnej liczby budynków tej kategorji, muszą być uważane tylko za tymczasowe pomieszczenie szkoły, wskutek czego gminy będą obowiązane wznieść w przyszłości zgodnie z ustawą z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr 18, poz. 144) właściwe budynki szkolne, obecne zaś rozebrać (jeżeli zostały postawione na gruncie szkolnym), lub przeznaczyć na inny użytek. Wynika stąd, że poniesione przez gminy koszta „dzikiej" budowy szkół muszą być uznane w znacznej części za stracone, gdy tymczasem można je było użyć racjonalnie, stosując się do obowiązujących przepisów i uzyskując u władz szkolnych zatwierdzenie wznoszonych budynków szkół powszechnych.

Otrzymane z różnych stron informacje wskazują, że pomijanie przepisów pochodzi głównie z trzech przyczyn: pierwszą z nich jest błędna interpretacja ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr 18 22 r., poz. 144) w tym sensie, że zatwierdzenie budowy przez władze szkolne obowiązuje tylko wtedy, gdy budynek jest wznoszony przy pomocy finansowej Skarbu Państwa; ponieważ jednak zatwierdzanie projektu przez władze szkolne jest równoznaczne z przystosowaniem budynku do potrzeb szkolnictwa, przeto powyższa interpretacja dowodzi niezrozumienia ducha ustawy, która właśnie ma na celu zaspokojenie tych potrzeb; zresztą treść przytoczonej ustawy nie daje najmniejszej podstawy do takiego jej tłumaczenia. Drugim powodem pomijania przepisów przy wznoszeniu szkół jest przekonanie, że załatwienie niezbędnych formalności powoduje zwłokę w przeprowadzeniu budowy. Nie ulega wątpliwości, że zatwierdzenie projektu wymaga pewnego czasu; jeżeli jednak budowa niekiedy z tego powodu się opóźnia, to jest to winą gminy względnie sejmiku powiatowego, zajmującego się budową, co widać z następującego typowego przebiegu sprawy zatwierdzenia budowy: pierwszem zgłoszeniem do władz szkolnych zamiaru budowy szkoły bywa z reguły prośba o zasiłek, z której wynika, że budowa została już dawno uchwalona, materjały znajdują się na placu, projektu zaś jeszcze niema, lub też jest zupełnie nieodpowiedni; zatem dopiero w tym momencie można nadać sprawie właściwy bieg zgodnie z obowiązującemi przepisami. Natomiast wcześniejsze zgłoszenie budowy pozwoliłoby przeprowadzić prace przygotowawcze bez najmniejszego opóźnienia robót na gruncie. Powyższe dotyczy głównie gmin wiejskich, ponieważ zarządy miast są pod tym względem lepiej poinformowane. W innych wypadkach, zwłaszcze obecnie, tem pierwszem zgłoszeniem ze strony gminy jest przedłożenie projektu do zatwierdzenia lub prośba o wydanie gotowego projektu przez Ministerstwo W. R. i O. P., jednakże również dopiero w chwili, kiedy gmina mogłaby już przystąpić do wykonania budowy.

Trzecią przyczyną pomijania przepisów przy budowie szkół jest przekonanie, że budynki wznoszone według zatwierdzonych projektów, to znaczy odpowiadające potrzebom szkolnictwa, są jakoby zbyt kosztowne, przynajmniej w stosunku do stanu funduszów gminy. Otóż dotyczyć to może tylko rozmiarów budynków, ponieważ odnośnie wykonania poszczególnych robót przepisy wymagają w niektórych wypadkach wykonania robót niezbędnych pod względem sanitarno-higjenicznym, nie narzucając bynajmniej żadnych innych kosztowniejszych robót. Jeżeli jednak przyjąć pod uwagę: po pierwsze, że jakkolwiek ustalony przez Ministerstwo program budowy szkoły przewiduje tylko taką ilość i wielkość pomieszczeń szkolnych, jaka jest niezbędna dla racjonalnego pod każdym względem postawienia sprawy nauczania, Ministerstwo uznało jednak za możliwe zezwolenie na znaczną redukcję tego programu (t. zw. minimalny program) własnie ze względu na obecne trudności finansowe gmin; powtóre, że budynek może być wznoszony częściami, kolejno oddawanemi do użytku w miarę będących do dyspozycji funduszów, i system ten jest obecnie w szerokim zakresie stosowany, — to niższy koszt „dzikiej" budowy może być osiągnięty tylko drogą dalszego znacznego zmniejszenia wymiarów pomieszczeń szkolnych poniżej jakichkolwiek norm, co też w rzeczywistości ma miejsce, jak wyżej wykazano przy omawianiu ważniejszych usterek niezatwierdzonych przez władze szkolne budowli. To znaczy, że oszczędność jest osiągana jedynie i wyłącznie kosztem zdrowia uczęszczających do szkoły dzieci, co niewątpliwie nie było brane pod uwagę przez rodziców, ponoszących koszta budowy.

Powyższe uwagi wskazują, że istotną przyczyną tego stanu rzeczy jest właściwie nieznajomość przepisów, lub też brak należytego ich zrozumienia wśród organów samorządu gminnego, względnie gromad wiejskich.

W zakresie przewidzianego przytoczoną wyżej ustawą z dnia 17 lutego 1922 r. uzgodnienia budowy szkoły powszechnej z wymaganiami szkolnictwa niezbędnem jest, aby gmina lub gromada, zamierzająca podjąć budowę lub przebudowę szkoły, przedewszystkiem powiadamiała o tem Inspektora Szkolnego, który wówczas niezwłocznie opracuje stosowny wniosek w sprawie wydania orzeczenia organizacyjnego dla tej szkoły i skieruje go do Ku-

ratorjum, dopiero po wydaniu tego orzeczenia należy przystąpić do opracowania projektu budowy, względnie do wyboru odpowiedniego projektu z pośród opracowanych przez Ministerstwo W. R. i O. P., mając ewentualnie na uwadze możność częściowej budowy, jeżeli gmina nie posiada środków na wzniesienie odrazu całego budynku.

Podając powyższe do wiadomości, Urząd Wojew. przypomina obowiązek przestrzegania ustawy z dnia 17 lutego 1922 roku o budowie publicznych szkół powszechnych (Dz. Ust. Nr 18/22 r., poz. 144) i rozporządzenia Ministra W. R. i O. P. z dnia 5 kwietnia 1922 r. (Dz. Ust. Nr 45/22 r., poz. 383 i Nr 36/25 r., poz. 245), gdyż niezastosowanie się do powyższych przepisów powoduje nietylko odpowiedzialność dla organów kontrolnych, ale i szkody materjalne dla samych gmin.

Za Wojewodę:
Krug, Dyrektor Robót Publicznych.

Wojewoda Kielecki.
L. Sm. 5726/I.
Kielce, dnia 20 września 1927 r.

Przedmiot: *Zasady poboru opłat komunalnych od umów o przeniesienie własności nieruchomości.*

OKÓLNIK Nr 123.

1) Wszystkim Panom Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych,
2) Magistratom miast wydzielonych województwa kieleckiego

Przesyłam niżej zamieszczony okólnik M. S. W. Nr 156 do wiadomości i zastosowania przy wymiarze wymienionego podatku ad 1), oraz podania do wiadomości Magistratom miast niewydzielonych.

Za Wojewodę: *Dr. Serafin.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr SF. 4652/27.
Warszawa, d. 25 VIII 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 156.

Do wszystkich Panów Wojewodów
(z wyjątkiem P. Wojewody śląskiego).

Wobec wątpliwości prawnych, jakie powstały w niektórych związkach komunalnych co do wymiaru i poboru opłat od umów o przeniesienie własności nieruchomości, wyjaśniam w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu, co następuje:

1) Ustawa z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych wskazuje w art. 12 do czego stosują przepisy ustawy o rzeczach nieruchomych (nieruchomościach), a następnie w rozdziale 10 (art. 52—63) zawiera postanowienia co do tego, jakie pisma, tyczące się przejścia własności rzeczy nieruchomych, podlegają państwowej opłacie stemplowej,

Ponieważ art. 13 ustawy z dnia 11-go sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 747) uprawnia związki komunalne do poboru opłaty od umów o przeniesienie własności nieruchomości, której podstawą wymiaru jest podstawa wymiaru opłaty państwowej od tych umów, możnaby dojść do wniosku, iż związki komunalne mogą wspomnianą opłatę pobrać tylko w tych wypadkach, gdy pobiera się państwową opłatę stemplową od pism, tyczących się przeniesienia rzeczy nieruchomych w rozumieniu powołanego art. 12 ustawy.

Z uwagi jednak na to, że pojęcie rzeczy nieruchomej w rozumieniu ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych nie pokrywa się z pojęciem nieruchomości według obowiązujących w poszczególnych dzielnicach przepisów prawa cywilnego, że wspomniana ustawa dotyczy tylko państwowych opłat, że według art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych opłatę komunalną pobierają związki komunalne samoistnie, należy przyjąć, że podane w artykule 12 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych pojęcie rzeczy nieruchomej nie odnosi się do wypadków poboru komunalnej opłaty i że zatem związki komunalne pobierać mogą opłatę od umów o przeniesienie własności tych rzeczy, które są rzeczami nieruchomemi (nieruchomościami) według obowiązujących przepisów prawa cywilnego.

2) Wyżej wspomniano, że podstawą wymiaru komunalnej opłaty od umów o przeniesienie własności nieruchomości jest suma, która służy za podstawę wymiaru państwowej opłaty od tych umów. Należy z tego wnioskować, iż opłata komunalna może być pobierana tylko w tych wypadkach, w których pobiera się opłatę państwową, gdyż w razie zwolnienia odnośnego pisma od opłaty państwowej, nie jest ustalona suma, będąca podstawą wymiaru tej opłaty i nie istnieje wobec tego podstawa do wymiaru opłaty komunalnej. O ile chodzi o zwolnienia pism, tyczących się przejścia własności rzeczy nieruchomych od opłaty państwowej, to należy rozróżniać zwolnienia przedmiotowe i osobiste. W pierwszym wypadku, przewidzianym w art. 54 ustawy z dnia 1 lipca 1926 roku o opłatach stemplowych, nie pobiera się, zgodnie z powyższem, opłaty państwowej i komunalnej; w drugim wypadku, przewidzianym np. w art. 19

i 55, to znaczy w wypadku ustawowego zwolnienia jednego z kontrahentów od obowiązku uiszczenia opłaty państwowej, związki komunalne mogą pobierać opłatę na swoją rzecz, przyczem wspomniane zwolnienia osobiste od opłaty państwowej nie pociągają za sobą zwolnienia od opłaty komunalnej, o ile specjalne ustawy względnie statuty, uchwalone przez związki komunalne, nie zawierają w tym przedmiocie odmiennych postanowień (nie przewidują wyraźnie osobistych zwolnień od opłaty komunalnej).

Takie osobiste zwolnienia od obowiązku uiszczenia opłaty komunalnej od umów o przeniesienie własności nieruchomości przysługują np. na podstawie specjalnych ustaw: Państwowemu Monopolowi Tytoniowemu zgodnie z art 18 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. Ust. R. P. Nr 47, poz. 409), duchowieństwu rzym.-katolickiemu, względnie osobom prawnym kościelnym i zakonnym w wypadkach przewidzianych w art. XV konkordatu, zawartego pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzeczpospolitą Polską (Dz. Ust. R. P. Nr 72/25 r., poz. 501), osobom korzystającym z prawa eksterytorjalności stosownie do postanowień ustawy z dnia 3 grudnia 1924 roku (Dz. Ust. R. P. Nr 112, poz. 993).

Co się tyczy Skarbu Państwa i Państwowego Banku Rolnego, co do którego właśnie powstała w niektórych związkach komunalnych wątpliwość, to nie korzysta on z osobistego zwolnienia od obowiązku uiszczenia komunalnej opłaty od umów o przeniesienie własności nieruchomości; w tych wypadkach jednak, gdy Skarb Państwa lub Państwowy Bank Rolny nabywa nieruchomości na zasadzie przepisów o reformie rolnej, odnośne umowy są całkowicie zwolnione zarówno od państwowej opłaty stemplowej, jak i od opłaty komunalnej (art. 87 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 roku o wykonaniu reformy rolnej, Dz. Ust. R. P. Nr 1/26 r., poz. 1, i punkt 2 art. 54 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych, Dz. Ust. R. P. Nr 98, poz. 570).

O ile chodzi o ustawę o wykonaniu reformy rolnej, to zwracam uwagę na obowiązujące w dalszym ciągu postanowienia art. 88 tej ustawy o tem, iż orzeczenia właściwych urzędów ziemskich oraz wszelkie akta, przenoszące prawo własności na rzecz nabywców ziemi przy parcelacji państwowej i Państwowego Banku Rolnego oraz prywatnej, podlegają opłacie komunalnej tylko w wysokości 25% dopuszczalnej normalnie opłaty, to znaczy do wysokości 0,5% sumy, która służy za podstawę wymiaru opłaty państwowej.

3) W ustawodawstwie naszem brak jest ogólnych przepisów co do tego, jak powinny postępować związki komunalne w wypadkach, gdy jedna ze stron w umowie o przeniesienie własności nieruchomości korzysta z osobistego zwolnienia od obowiązku uiszczenia opłaty komunalnej. Przyjmując pod uwagę cel i istotne znaczenie takiego zwolnienia, uznaję za konieczne, aby związki komunalne zamieściły w swych statutach o pobieraniu opłat od umów o przeniesienie własności nieruchomości przepis, iż kontrahent, zawierający umowę z osobą wolną od obowiązku uiszczenia opłaty, ma uiścić połowę opłaty, jeżeli sam nie jest również zwolniony od obowiązku uiszczenia. Przepis taki byłby zastosowaniem analogji z ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (art. 16, ustęp 3) i odpowiadałby całkowicie obowiązującemu związki komunalne przepisowi, zawartemu w art. 1 powołanej wyżej ustawy z dnia 3 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 112, poz. 993).

4) Wobec powołania w art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych poprzedniej ustawy z dnia 21 września 1922 r., uprawniającej związki komunalne do poboru opłat od umów o przeniesienie własności nieruchomości powstała w niektórych związkach komunalnych wątpliwość, czy obowiązuje w dalszym ciągu rozporządzenie wykonawcze do ostatnio powołanej ustawy (Dz. Ust. R. P. Nr 13/23 r., poz. 85).

Wyjaśniam, że powołanie we wspomnianym art. 13 poprzedniej ustawy miało na celu jedynie zwolnienie od komunalnych opłat umów o przeniesienie własności nieruchomości, podlegających podatkowi spadkowemu lub od darowizn; wynika to z zestawienia treści przepisów omawianej ustawy z dnia 21 września 1922 r. z przepisami zawartemi w art. 13 ustawy z nia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Przyjmując pod uwagę zarówno powyższe wyjaśnienie, jak również to, że opłatę od umów o przeniesienie własności nieruchomości związki komunalne pobierają według art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych samoistnie, należy dojść do wniosku, że wspomniane rozporządzenie wykonawcze, przewidujące, iż opłata komunalna wymierzana będzie w postaci dodatku do państwowej opłaty, utraciło swą moc obowiązującą. Obecnie zresztą powołanie w art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych poprzedniej ustawy z dnia 21 września 1922 r. utraciło wogóle swe znaczenie, bowiem w ustępie 1 art. 54 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych przewidziano zwolnienie od tych opłat pism, stanowiących tytuł przejścia własności, który według prze-

pisu o podatkach spadkowych i od darowizn bądź podlega jednemu z tych podatków, bądź jest od nich zwolniony; wyżej wyjaśniono, że zwolnienie to pociąga za sobą zwolnienie również od opłat komunalnych.

5) Zwracam uwagę na to, że ustawa z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych przewiduje oprócz 4% stawki opłat od pism, tyczących się przejścia własności rzeczy nieruchomych (art. 58), stawki niższe.

Pomimo, że ustawa ta dotyczy wyłącznie opłat państwowych, uznaję za słuszne, aby związki komunalne nie korzystały we wszystkich wypadkach z pełnej stawki swych opłat, dopuszczalnej na podstawie art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, zmienionego przez art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. Ust. Nr 73, poz. 720) i aby w tych wypadkach, gdy na podstawie ustawy o opłatach stemplowych pobiera się na rzecz Państwą opłatę niższą od 4% związki komunalne również obniżały w tym samym stosunku, jak Państwo, swe spłaty. Takie obniżenie opłat mogłoby być stosowane po uprzedniem zamieszczeniu w odnośnych statutach związków komunalnych odpowiedniego przepisu.

w z. Ministra: *Jaroszyński,* Podsekr. Stanu.

Wojewoda Kielecki.
Pr. 5117.

Kielce, dnia 24 września 1927 r.

Przedmiot: *Tryb postępowania przy wydobywaniu dokumentów osobistych z Rosji.*

OKÓLNIK Nr 125.

Wszystkim Panom Naczelnikom Wydziałów,
Panu Dyrektorowi Okr. Dyrekcji Robót Publ.,
Wszystkim Panom Starostom i Panom Kierownikom P. U. P. P. wojew. kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 157 przesyłam do wiadomości i zawiadomienia interesowanych.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr OP. 939/27.

Warszawa, dn. 7 IX 197 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 157.

Do Panów Wojewodów i Komisarza Rządu na m stoł. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu ustaliło następujący system wydobywania dokumentów osobistych od władz sowieckich za pośrednictwem konsulatów Rzeczypospolitej Polskiej.

Osoba, poszukująca dokumentu lub dokumentów, albo wyciągu z wykazu stanu służby (dawniejszych „posłużnych spisków“), winna przesłać opłacone zwykłym stemplem podanie do Ministerstwa Spraw Zagranicznych — Departament Konsularny, Wydział K. II. a.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych na podstawie podania ustali wysokość opłaty przypadającej na pokrycie kosztów wydobycia żądanych dokumentów, obliczonych w dolarach amerykańskich (3 dolary za dokunent) i prześle osobie zainteresowanej odpowiednie zaświadczenie, na mocy którego petent będzie mógł wysłać pocztą wprost do odnośnej placówki polskiej w Rosji oznaczoną kwotę w efektywnych dolarach amerykańskich.

Ostateczny rozrachunek za wydobycie, przesłanie oraz legalizację będzie uskuteczniany przy odbiorze dokumentów.

W razie niezamożności petenta, winien on dołączyć do podania urzędowe świadectwo ubóstwa, na zasadzie którego Ministerstwo Spraw Zagranicznych będzie w możności wydobyć dokumenty bezpłatnie.

Powyższe podaje się do wiadomości na podstawie pisma Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 17 stycznia 1927 r. Nr K. II. a. 15739/27.

Naczelnik Wydziału (—) *Dobrowolski.*

Wojewoda Kielecki.
Rw. 3094/26/III.

Kielce, dn. 28 września 1927 r.

Przedmiot: *Tryb postępowania w sprawach likwidacji serwitutów i parcelacji.*

OKÓLNIK Nr 127.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

W związku z wykazywaniem art. 18 i 31 Rozporządzenia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 1 lutego 1927 roku o zniesieniu służebności (Dz. U. Nr 10, poz. 74) oraz art. 226, 28, 29, 31 i 32 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 czerwca 1927 roku o zagospodarowaniu lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. Nr 57, poz. 504) powstają pewne trudności natury technicznej, mogące spowodować uchybienie przewidzianych w Rozporządzeniu z dnia 1 lutego 1927 r. terminów. Mianowicie Rozp. Prezydenta Rz. P. z dnia 1 lutego 1927 r. przewiduje, że zezwolenie na zamianę gruntu

leśnego na inny rodzaj użytkowania w drodze likwidacji serwitutów ma być udzielone przez właściwą władzę w ciągu 30 dni od daty otrzymania odpowiedniego wniosku właściciela majątku względnie Powiatowego Urzędu Ziemskiego, zaś Rozp. Prezydenta z dnia 24 czerwca 1927 r. (art. 28) nakłada obowiązek każdorazowego badania sprawy na gruncie po zastosowaniu 7-dniowego terminu dla powiadomienia stron i następnie 14-dniowego terminu przed wydaniem odnośnego orzeczenia, czyli razem 21 dni na terminy, pozostawiając na załatwienie sprawy (badanie przez Komisarza O. L., przesłanie akt, wydanie orzeczenia i przesłanie go stronie) tylko 7 dni.

Wobec tego zachodzi konieczność uzgodnienia czynności Komisarzy Ochrony Lasów z Urzędami Ziemskimi celem jaknajkorzystniejszego wyzyskania czasu, a to tembardziej, że władzą właściwą w sprawach o zamianę gruntu leśnego na inny rodzaj użytkowania i uznawania lasu za ochronny w myśl art. 26 Rozporządzenia Prezydenta Rz. P. z dnia 24 czerwca 1927 roku jest Urząd Wojewódzki.

W myśl powyższego i po porozumieniu się z Panem Prezesem Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Kielcach zarządzam, co następuje:

Przy układach służebnościowych, tak umownych, jak i przymusowych, obowiązuje nadal reskrypt Ministerstwa Rolnictwa z dnia 24-go lutego 1927 roku Nr 596 L. II, z tą jednak różnicą, że wnioski właścicieli majątkow lub Pow. Urzędów Ziemskich o wydanie opinji co do ochronnego charakteru terenów leśnych zaprojektowanych jako ekwiwalent zaserwitutowy i o zamianę gruntu leśnego na inny rodzaj użytkowania będą skierowane nie do Urzędu Wojewódzkiego, lecz bezpośrednio do Komisarza Ochrony Lasów — do Starostwa, przy którem ten ostatni ma swoją siedzibę.

Komisarz O. L. po zbadaniu sprawy na gruncie (obowiązek badania zastrzeżony art. 28) natychmiast wyśle odpis protokółu do wnioskodawcy, oryginał zaś bezpośrednio do Urzędu Wojewódzkiego. Delegację Komisarz O. L. wyjedna od właściwego Starosty jednocześnie z powiadomieniem stron o mającem odbyć się badaniu (art. 29).

Jeżeli Komisarzowi O. L. dostarczona będzie dobrowolna umowa o likwidacji serwitutów na ten czas jednocześnie z protokółem, prześle on do Urzędu Wojewódzkiego i swój wniosek odnośnie możności zamiany gruntu leśnego na inny rodzaj użytkowania.

Przy likwidacji serwitutów w drodze przymusowej Powiatowy Urząd Ziemski zwróci się do Komisarza O. L. dwa razy: pierwszy raz po wyznaczeniu przez „Komisję Oszacowania Służebności“ terenów, z których ma zostać wydzielony ekwiwalent zaserwitutowy, o zaopinjowanie co do ochronnego charakteru terenów leśnych, zaś drugi raz — po ostatecznem zaprojektowaniu ilości ekwiwalentu w lesie i gruncie poleśnym o udzielenie zezwolenia na zamianę gruntu leśnego na inny rodzaj użytkowania (art. 36 c). W pierwszym wypadku Komisarz O. L. po zbadaniu sprawy na gruncie prześle niezwłocznie odpis protokułu badania Pow. Urzędowi Ziemskiemu dla użytku „Komisji Oszacowania Służebności“, w drugim zaś — sporządzony poprzednio protokół wraz z wnioskiem o zamianę gruntów leśnych na inny rodzaj użytkowania prześle bez ponownego zjazdu na miejsce do Urzędu Wojewódzkiego, który wyda odnośne orzeczenie.

Pożądanem jest, ażeby zjazd Komisarza O. L. odbywał się jednocześnie z ustalaniem przez „Komisję Oszacowania Służebności“ terenów dla wydzielania ekwiwalentu zaserwitutowego.

W sprawach zamiany gruntów leśnych w drodze parcelacji komasacji obowiązuje nadal tryb przewidziany w okólniku Min. Roln. Nr 814 z dnia 8 X 1925 r. Nr 1101 L. I. z tem jednak, że podania będą wnoszone do Województwa i do Okręgowego Urzędu Ziemskiego: jedno przez właściwego terytorjalnie Starostę, drugie przez powiatowy Urząd Ziemski. O terminie badania sprawy na gruncie, stosownie do art. 29 i 32 Rozp. Prezydenta Rz. P. z dnia 24 VI 1927 r., Komisarz O. L. winien zawiadomić Okręgowy Urząd Ziemski. Ponieważ jednak wydelegowanie właściwego Komisarza Ziemskiego w ciągu przewidzianego w art. 29 terminu 7-dniowego nie zawsze będzie możliwe, Okręgowy Urząd Ziemski upoważni Komisarzy Ziemskich do występowania na powierzonych im terenach w charakterze swoich przedstawicieli, jako strony w sprawach wyszczególnionych w art. 32 punkt b) Rozp. Prezydenta Rz. z dnia 24 VI 1927 r., przeto przy przeprowadzaniu badania spraw w tym artykule wyszczególnionych, będą Komisarze O. L. zawiadamiali bezpośrednio właściwych Komisarzy Ziemskich.

W ten sposób skoordynowane czynności Komisarzy O. L. i Powiatowych Urzędów Ziemskich pozwolą na dotrzymanie wszystkich wymaganych przez zacytowane rozporządzenie terminów, przy jednoczesnem szybkiem i celowem załatwianiu spraw związanych z likwidacją serwitutów i przebudową ustroju rolnego.

Powyższe podaję do wiadomości, ścisłego przestrzegania i poinformowania stron interesowanych.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Wojewoda Kielecki.
BG. 3726/54 II.

Kielce, dn. 27 września 1927 r.

Przedmiot: *Opłaty stemplowe od pism, wnoszonych do urzędów przez zakłady ubezpieczeń przymusowych.*

OKÓLNIK Nr 128.

Do wszystkich Panów Naczelników Wydziałów, Panów Starostów, Okręg. Dyrekcji Robót Publ., Panów Kierowników P. U. P. P., Biura Inżyniera Przemysłowego w Częstochowie i Pana Inspektora Starostw wojew. kieleckiego.

W uzupełnieniu okólnika Nr 67 z dnia 22 IV 1927 r. L. BG. 1007/22 II i na podstawie okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 138 z 1927 r. Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości następującą wykładnię przepisów stemplowych, tyczącą się opłat od pism wnoszonych przez zakłady ubezpieczeń przymusowych do urzędów państwowych:

(Art. 144). Pisma, wnoszone do urzędów państwowych przez zakłady ubezpieczeń przymusowych, np. Kasy Chorych, Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych z siedzibą w Warszawie (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r., Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 410), Zakład Pensyjny dla funkcjonarjuszy z siedzibą we Lwowie (rozporządzenie z dnia 6-go sierpnia 1921 roku, Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 524), Ubezpieczalnia Krajowa w Poznaniu (rozporządzenie Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 2 sierpnia 1920 r., Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. Nr 45, poz. 380), Zakład ubezpieczenia od wypadków z siedzibą we Lwowie (ustawa z dnia 30 stycznia 1924 r., Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 148, oraz rozporządzenie z dnia 7 czerwca 1924 r., Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 512), Zakład Ubezpieczenia Urzędników prywatnych w Poznaniu (rozporządzenie z dnia 26-go maja 1926 roku, Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 322), zarząd główny i zarządy obwodowe Funduszu Bezrobocia (art. 17—26 ustawy z dnia 12 lipca 1924 r., Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 650) są wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 144 p. 2, jako wniesione przez związek przymusowy.

Za Wojewodę: *W. Kiełczewski.*

Wojewoda Kielecki.
Rw. 307/16 II.

Kielce, dn. 30 września 1927 r.

Przedmiot: *Likwidacja zarazy płucnej bydła rogatego.*

OKÓLNIK Nr 129.

Do wszystkich Panów Starostów, Przewodniczących Wydziałów Powiat. i Prezydentów miast wydzielonych wojew. kieleckiego.

Odnośnie tłumienia zarazy płucnej bydła rogatego na terenie tut. województwa już w rozporządzeniu mojem z dnia 23 marca 1925 r. L. Rw. 27/27/II z podaniem radykalnych środków zaradczych wskazałem na osiągnięte w krótkim stosunkowo okresie wydatne rezultaty pomyślnego zwalczania powyższej zaraźliwej choroby, która jakkolwiek rozpowszechniła się na większość powiatów województwa, to jednak wysiłkiem pracy powiatowych lekarzy weterynaryjnych została ona umiejscowiona i ograniczona do pojedyńczych ognisk zapowietrzonych.

Wzmocnienie i ujednostajnienie radykalnych środków przez Województwo i niesłabnąca energja ze strony powiatowego nadzoru weterynaryjnego umożliwiły osiągnięcie ostatecznych dodatnich rezultatów. Długotrwała obserwacja sanitarno-weterynaryjna, nieprzerywana perlustracja bydła rogatego ostatecznie wykazały, że zaraza płucna bydła rogat. w tut. województwie została doszczętnie zlikwidowana. Ujawnione od końca 1925 roku zapowietrzone zarazą płucną punkty należały do oderwanych wypadków. Dochodzenia wyjaśniły, że wypadki te pochodziły wskutek zawleczenia zarazy przez niesumiennych domokrążców z zewnątrz województwa, bądź też były one wynikiem komplikacji pochodzenia chronicznego u sztuk po przebyciu w czasie dawniejszym zarazy płucnej. We wszystkich wypadkach omawiana choroba zaraźliwa była zlokalizowana w miejscu jej stwierdzenia, i nie miała rozpowszechnienia.

Na podstawie wyszczególnionego wyżej dalsze utrzymanie dotychczasowej obserwacji i wzmocnionego nadzoru sanitarno-weterynaryjnego uznaję za zbędne.

Wskutek powyższego w ślad zarządzeń z dnia 25 marca 1925 r. L. Rw. 27/27/II, z dnia 1 października 1926 r. L. Rw. 3376/1/II i z dnia 3 marca 1927 r. L. Rw. 307/6/II — ogłaszam w ostatecznej formie wszystkie powiaty województwa kieleckiego za wolne od zarazy płucnej bydła rogatego, odwołuję zarządzenia Województwa, wydane indywidualnie w związku z tłumieniem tej zarazy, oraz w rozporządzeniu mojem z dnia 29 września 1926 roku L. Rw. 3376/1/II o obrocie handlowemi i użytkowemi zwierzętami anuluję § 1 ustęp 2, § 2 punk f, § 4 punkt b (pierwsze pięć i ostatnie trzy wiersze) w sprawie wysyłania telegramów Starostwu odbiorczemu przez Starostwo nadawcze o wywozie transportów bydła i § 5 w sprawie wykonywania obserwacji w ciągu 6-ciu miesięcy nad sprowadzonem bydłem hodowlanem.

Ograniczenia powyższe w rozp. L. Rw. 3376/1/II mają zachować w całości moc obowiązującą tylko odnośnie bydła rogatego sprowadzonego z tych województw, w których dotychczas panuje zaraza płucna.

W obrotach handlowemi i użytkowemi sztukami bydła rogatego między wolnemi od zarazy płucnej województwami na terenie b. zaboru rosyjsk. mają obowiązywać nadal wyłącznie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 14 maja 1920 r.

(Dz. Ust. Nr 41 z dnia 28 maja 1920 r., poz. 248) i z dnia 2 czerwca 1920 r. (Dz. Ust. Nr 49 z dnia 22 czerwca 1920 r., poz. 302), z zastosowaniem w razie potrzeby art. 1104, 1123, 1125, 1139 i 1141 ust. lek. (Zb. Pr. Ros. T. XIII wydanie z 1905 r.), a nadto w obrotach między województwami na terenie b. zaboru austrjackiego i niemieckiego — rozporządzenia obowiązujące w tych województwach.

Odnośnie eksportu bydła rogatego za granicę będzie wydane oddzielne rozporządzenie po całkowitem zlikwidowaniu pryszczycy. Do dnia wydania tego rozporządzenia dotychczasowy zakaz eksportu bydła pozostaje w mocy.

Okólnik niniejszy wprowadza się w wykonanie od dnia ogłoszenia go w Dzienniku Urz. Woj. Kiel.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Wojewoda Kielecki.
Ad. 11392.

Kielce, dnia 15 X 1927.

Przedmiot: *Ograniczenia w przemiale żyta.*

OKÓLNIK Nr 130.

Do wszystkich Panów Starostów i Prezydentów miast wydzielonych wojew. kieleckiego.

W związku z wchodzącem w życie od 8 października 1927 r. rozporządzeniem o przemiale żyta (Dz. Ust. R. P. Nr 78, poz 683) wyjaśniam, co następuje:

Wobec braku w kraju standartu żyta, następstwem czego jest brak obowiązujących typów mąki, za czasową podstawę do czuwania nad wykonywaniem przez młyny przepisów o przemiale żyta należy przyjąć właściwe regulowanie cen mąki (i chleba).

Zechce przeto Pan Starosta (P. Prezydent) dopilnować, aby przy ustalaniu lub kontrolowaniu cen mąki i chleba uwzględniano w kalkulacjach młynów i piekarń ceny mąki żytniej conajmniej z 65% jednolitego wymiału.

Ponieważ młyny oznaczają gatunki mąki różnemi znakami („0", „00", „000" i t. p.) m. in. zapomocą nalepek naklejanych na workach, proszę Pana Starostę (p. Prezydenta), aby zechciał skłonić młynarzy, by we własnym interesie dla uniknięcia zbędnych dochodzeń, wywiadów etc. określali na tych nalepkach również i procentowość wymiału. To samo dotyczy nalepek na chlebie, oczywiście w tych miejscowościach, gdzie naklejanie tych nalepek jest stosowane.

Do wypieku chleka pszenno-żytniego również — poza mąką pszenną — powinna być używana mąka żytnia z wymiału nie niżej 65-procentowego.

Ponieważ produkcja pieczywa pszenno-żytniego daje w obecnych warunkach pole do nadużyć na tle trudności dokładnego ustalenia wzajemnego stosunku składowych części pieczywa tego (produkowanego z mąki pszennej i żytniej), przeto uważam za celowe, aby Pan Starosta (P. Prezydent) poczynił w granicach możliwości odpowiednie kroki celem ograniczenia produkcji tego pieczywa.

Wobec nasuwających się możliwości, że młynarze oraz piekarze nie będą skłonni do ścisłego przestrzegania przepisów o ograniczeniu przemiału żyta, należy okresowo zarządzać kontrolę przedsiębiorstw młynarskich i piekarskich. W trakcie dokonywanych rewizyj należy również zwracać uwagę, czy w poszczególnych miejscach sprzedaży mąki i chleba są we właściwy sposób, a więc i z podaniem procentowości mąki, ujawniane ceny mąki i chleba.

Nasuwające się wątpliwości co do procentowości mąki i chleba należy rozstrzygać po uprzedniem zbadaniu próby produktu przez najbliższe Państwowe Zakłady badania żywności i przedmiotów użytku.

Równocześnie na podstawie okólnika M. S. W. Nr 175 z dnia 7 października 1927 r. Nr Aprow./34 Urząd Wojewódzki oznajmia: 1) że sprawa ustalenia zasad kalkulacyjnych kosztów przemiału i wypieku jest przedmiotem prac Komisji Ankietowoj i bezzwłocznie po ukończeniu tych prac wyniki będą podane P. Staroście (P. Prezydentowi) do wiadomości, celem opierania się na nich przy kalkulowaniu cen, 2) że prócz powyższego M. S. W. opracowuje plan zarządzeń w sprawie organizacji normalizacji wypieku, który również przyczyni się do jednolitego stanowiska władz, oraz 3) że M. S. W., celem zasadniczego załatwienia sprawy ustalenia typów mąki, zwróciło się do M. P. i H. dla zajęcia się tą kwestją przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wobec możliwości ewentualnego zmniejszenia się spożycia żytniego pieczywa, w związku z wymienionem na początku rozporządzeniem o przemiale żyta proszę Pana Starostę (P. Prezydenta) o nadesłanie mi w tej materji swych spostrzeżeń w terminie dni 7-miu.

W końcu zaznaczam, że przekroczenia przepisów rozporządzenia z dnia 16-go sierpnia 1927 roku o przemiale żyta powinny być ścigane i karane z całą surowością, na jaką zezwala art. 4 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 527) o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Wojewoda Kielecki.
Bg. 3726 56 II.
Kielce, dnia 16 X 1927 r.

Przedmiot: *Opłata stemplowa od pokwitowań kas skarbowych.*

OKÓLNIK Nr 131.

Do Panów Naczelników Wydziałów, Panów Starostów i Kierowników P. U. P. P., Biura Inżyniera Przemysłowego w Częstochowie, Okręg. Dyrekcji Robót Publ. i P. Inspektora Starostw.

Okólnikiem z dnia 13-go września 1927 roku Nr DPO. 8478 Ministerstwo Skarbu udzieliło następującego wyjaśnienia:

W myśl art. 151 i 161 u. o. s. opłata stemplowa od podania, jak również opłata stemplowa od świadectwa może być uiszczona nietylko za pomocą znaczków stemplowych, lecz także gotówką w kasie skarbowej.

Jeżeli do podania (w szczególności do podania o wydanie świadectwa) załączono pokwitowanie kasy skarbowej z uiszczenia opłaty stemplowej od podania względnie od świadectwa, to celem obliczenia wysokości opłaty od podania nie liczy się owego pokwitowania jako załącznika, gdyż wyraźne lub milczące oświadczenie petenta, iż uiścił w kasie skarbowej opłatę od podania względnie od świadectwa jest na mocy punktu 1 art. 142 u. o. s. wolne od opłaty, jako „wiadomość udzielona w sprawie publicznej w myśl obowiązującego przepisu".

Jeżeli więc n. p. do podania załączono trzy załączniki, z których jednym jest wyżej określone pokwitowanie kasy skarbowej. to należy tytułem opłaty przewidzianej w punkcie 2 art. 145 uiścić tylko 1 zł. (t. j. dwa razy po 50 gr.), a nie 1 zł. 50 gr.

Powyższe Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości i stosowania na podstawie okólnika M. S. W. Nr 167/1927 z dnia 19 IX L. OB. 3194 27.

Za Wojewodę: *Kiełczewski.*

Wojewoda Kielecki.
Pr. 5257.
Kielce, dnia 18 X 1927 r.

Przedmiot: *W sprawie zachowania się władz administr. w czasie powodzi.*

OKÓLNIK Nr 133.

Wszystkim Panom Starostom województwa kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 168 przesyłam do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr Min. 398 27.
Warszawa, d. 20 IX 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 168.

Do wszystkich PP. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z informacjami, jakie posiadam o zachowaniu się lokalnych władz administracyjnych podczas tegorocznej powodzi, uważam za konieczne zwrócić uwagę Panów zarówno na pełną poświęcenia i zrozumienia sytuacji działalność przeważającej liczby urzędników względnie funkcjonarjuszów na terenie dotkniętym powodzią, jak i na zauważone przeze mnie objawy częstokroć nienależytego ustosunkowania się władz miejscowych do potrzeb chwili bieżącej w czasie samej katastrofy, oraz niewłaściwego ujęcia roli swej podczas akcji ratowniczej.

Zaznaczam przykładowo, że fakty tego rodzaju, jak zachowanie się Starosty Kałuskiego i Łukaszewskiego, który z narażeniem życia prowadził akcję ratowniczą, ulegając rozbiciu tratwy i ratując się jedynie dzięki przypadkowi, dalej — jak wykazanie wybitnej samodzielności i przedsiębiorczej inicjatywy przez posterunkowego Policji Państw. z Komisarjatu P. P. w Borysławiu — Emila Fugiela, który na zagrożonym posterunku, odcięty od wszelkich pomocy, wytrwał, organizując akcję ratowniczą, — jak zachowanie się wreszcie wielu innych, niemniej odważnych i pełnych poświęcenia ludzi napawają mnie otuchą, że osiągnięcie tego poziomu, jakiego żądam od urzędników i funkcjonarjuszy, nie jest rzeczą niemożliwą.

Tem usilniej podkreślam, że żądam kategorycznie, aby w czasie klęsk żywiołowych, działalnośc władz miejscowych dostosowana była całkowicie do potrzeb przeżywanego momentu, chociażby przez to normalna praca biurowa miała być czasowo poniechana. Uważam za absolutnie niedopuszczalne, aby uwaga tych władz na terenach dotkniętych klęską była w wyższym stopniu pochłonięta normalnym trybem urzędowania, niż bezpośrednią akcją ratowniczą. Żądam, aby zwłaszcza Panowie Starostowie świecili przykładem energji i osobistej odwagi, nadając impuls całej akcji i kierując nią osobiście, przyczem usilnem dążeniem ich winno być utrzymywanie stałej łączności również z najdalej położonemi osiedlami na terenie powiatu. Ogólne te wskazówki mają być wytyczną dla podległych Panom Wojewodom organów w wypadku wszelkiego rodzaju klęsk i wydarzeń nagłych, wymagających z ich strony bezpośredniej i natychmiastowej akcji.

Minister: *Sławoj-Składkowski.*

Wojewoda Kielecki.
Ad. 8605.

Kielce, dnia 21 X 1927 r.

Przedmiot: *Sprawy wodne — zarządzenie.*

OKÓLNIK Nr 134.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

Na wodach płynących bywają urządzane dla celów rybołówstwa jazy i inne różnej nazwy urządzenia, polegające na całkowitem lub częściowem zagradzaniu wód płynących. Urzadzenia te wstrzymują swobodny odpływ wód, nierzadko zmieniają ich bieg, przyczyniają się do zdziczenia łożyska i są niewątpliwie szkodliwe dla interesów dobra publicznego.

W szczególności mogą one powodować nawet zmiany łożyska zagrażające mostom istniejącym, lub utrudniające racjonalne usytuowanie mostów nowych.

Ministerstwo Robót Publicznych zwróciło uwagę, że utrzymanie swobodnego odpływu wód jest jednem z naczelnych dążeń ustawy wodnej, zaś stawianie tego rodzaju urządzeń oraz wogóle w jakikolwiek sposób wstrzymywanie tego odpływu jest wyraźnie zakazane przez postanowienia art. 15 i 22 ustawy wodnej.

Wszelkie obniżanie lub podnoszenie zwierciadła wody, zwłaszcza zaś trwałe jej zbieranie przez wstrzymywanie odpływu, wymaga specjalnego zezwolenia władzy wodnej w myśl punktu 4 art. 45 ust. wodnej.

Wobec powyższego, na skutek reskryptu Min. Robót Publ. z dnia 20 lipca 1927 r. L. II 464 zechce Pan Starosta wydać podległym organom stosowne zarządzenia, aby nie dopuszczały do samowolnego stawiania na wodach płynących jazów i tym podobnych urządzeń mogących wstrzymywać odpływ wód, winnych zaś takiego przekroczenia ścigać w myśl art. 138 k. k.

Przy udzielaniu zezwoleń na piętrzenie wód po myśli punktu 4 art. 45 ustawy wodnej należy mieć zawsze na oku interes publiczny, w szczególności zaś budowę i utrzymanie dróg i mostów, oraz hodowlę ryb.

Do udziału w ewentualnych wodno-prawnych dochodzeniach w tego rodzaju sprawach winny być powoływane interesowane zarządy wodne i drogowe, oraz organa powołane do czuwania nad gospodarką rybną.

Wojewoda: *Korsak.*

Urząd Wojewódzki w Kielcach
(Okręgowa Dyrekcja Robót Publ.)
Nr III-2801 27.

Dnia 28 X 1927 r.

Przedmiot: *Zakaz podnajmowania mieszkań przydzielanych funkcjonarjuszom państwowym.*

OKÓLNIK Nr 135.

Do wszystkich Urzędów i Instytucyj państw., administrujących budynkami państwowemi, lub przez Skarb Państwa wynajętemi z tytułu użytkowania tychże nieruchomości, oraz do Panów Intendentów budynków państwowych na terenie wojew. kieleckiego.

Celem uniknięcia trudności przy opróżnianiu mieszkań, przydzielanych funkcjonarjuszom państwowym oraz osobom wojskowym w budynkach państwowych lub przez Skarb Państwa wynajętych, względnie administrowanych, a podpadających pod kategorję mieszkań, o których mowa w § 3 Rozp. Rady Min. z dnia 30 kwietnia 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 90 24 r., poz. 849), zabronione zostało okólnikiem Nr 59 Prez. Rady Min. z dnia 19 września 1927 r. Nr 15012 podnajmowanie przez użytkowników mieszkań tych w całości lub w części osobom trzecim. Jedyny wyjatek mogą stanowić funkcjonarjusze państwowi, względnie osoby wojskowe, którym mieszkania takie mogą być w części za zgodą władzy podnajmowane.

Zakaz powyższy winien być umieszczony w warunkach najmu mieszkania, przydzielanego przez władzę funkcjonarjuszowi państwowemu, względnie wojskowemu.

Zakaz podnajmowania mieszkań dotyczy również mieszkań służbowych, przydzielanych funkcjonarjuszom państwowym i osobom wojskowym, a wymienionych w § 2-gim powołanego rozporządzenia Rady Ministrów, co wynika z istoty mieszkania służbowego i nie wymaga specjalnego zastrzeżenia przy jego przydzielaniu. Mieszkania takie nie mogą być podnajmowane nawet funkcjonarjuszom państwowym, względnie osobom wojskowym.

Powyższe podaję do wiadomości stosownie do Rozporządzenia Ministra Robót Publ. Nr X-2727 27 z października 1927 r. z prośbą o

I) zakomunikowanie treści niniejszego okólnika wszystkim lokatorom funkcjonarjuszom państwowym odnośnej (nych) nieruchomości, oraz ścisłego przestrzegania, ażeby lokatorzy ci do powyższego zakazu ściśle stosowali się;

II) zestawienie i nadesłanie mi w terminie 30-dniowym od daty otrzymania niniejszego okólnika listy tych lokatorów, którzy obecnie podnajmują mieszkania osobom trzecim. Lista ta winna zawierać

następujące dane: 1) miejscowość i nazwa nieruchomości, 2) nazwisko i stanowisko lokatora, 3) opis i powierzchnia całego mieszkania, 4) imię, nazwisko i zawód sublokatora, 5) opis i powierzchnia podnajętego lokalu, 6) termin, od którego sublokator mieszka, 7) uwagi i wysokość miesięczna czynszu pobieranego od sublokatora.

W wypadku o ile dany urząd względnie instytucja państwowa administruje kilkoma nieruchomościami państwowemi względnie wynajętemi, z tytułu bezpośredniego użytkowania tychże nieruchomości przez siebie lub podległe sobie urzędy, proszę o zastosowanie się do treści niniejszego okólnika odnośnie do wszystkich powyższych nieruchomości.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Wojewoda Kielecki.
L. PO. 2/398/III/27.

Kielce, dnia 4 listopada 1927 r.

Przedmiot: *Współdziałanie z gminą m. st. Warszawy w zakresie zapobiegania wzrostowi bezdomnych w Warszawie.*

OKÓLNIK Nr 136.

Wszystkim Państwowym Urzędom Pośr. Pracy na terenie województwa kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Min. Spraw Wewn. Nr 178 podaję do wiadomości i zastosowania odnośnie wydawania zniżek kolejowych dla poszukujących pracy i udających się do m. st. Warszawy.

Wojewoda: *Korsak.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr SG. 4140.

Warszawa, d. 13 X 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 178.

Do wszystkich Panów Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego, Pomorskiego i Poznańskiego).

Magistrat m. st. Warszawy złożył na moje ręce memorjał, zwracający uwagę na występujące w ostatnich czasach w coraz jaskrawszej formie zjawisko masowego napływu do stolicy osób, które nie mając zapewnionego w niej pomieszczenia, ani środków utrzymania, przybywają tutaj bądź w celu szukania sobie pracy i dachu nad głową, bądź też — co często się zdarza — bez jakiegokolwiek określonego celu. Stwierdzono pozatem w bardzo licznych wypadkach, że powodem napływu wymienionych osób jest potępienia godna dążność słabszych finansowo związków komunalnych (gmin wiejskich mniejszych miast) do uchylenia się od spełnienia ustawowo na nich ciążącego obowiązku zapewnienia tym osobom świadczeń, należnych im z mocy obowiązującej ustawy o opiece społecznej. Z drugiej strony — rozpowszechnione z gruntu fałszywe wiadomości o łatwości znalezienia pomieszczenia w Warszawie w związku z akcją budowy baraków dla bezdomnych przez magistrat stołeczny, pęd bezdomnych w Warszawie w wysokim stopniu podsycają i potęgują.

Celem zapobieżenia powyższemu stanowi rzeczy, wysoce niekorzystnemu także z punktu widzenia bezpieczeństwa stolicy, zarządzam w porozumieniu z Panem Ministrem Pracy i Opieki Społecznej, co następuje:

Polecam Panu Wojewodzie, aby niezwłocznie zwrócił uwagę położonych na podległym Mu obszarze województwa związków komunalnych na obowiązki wypływające dla nich z mocy ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 roku o opiece społecznej (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 726) i wezwał je do ścisłego spełniania tych obowiązków. Należy zwrócić szczególną uwagę na tę okoliczność, że w związku z art. 1 i art. 3 punkt b) ustawy o opiece społecznej dostarczanie dachu nad głową bezdomnym należy bez wątpienia do zakresu opieki społecznej.

Niezależnie od tego wyda Pan Wojewoda odpowiednie zarządzenie okólnikowo i przez Dziennik Urzędowy, mające na celu uświadomienie gmin, jak i szerszych warstw ludności województwa o trudnościach znalezienia w stolicy dachu nad głową i pracy. W szczególności należy wskazać, że w stolicy istnieje tak gwałtowny brak pomieszczeń, ze m. st. Warszawa nie może ich dostarczyć własnym mieszkańcom, a tem mniej przyjezdnym z innych gmin. Prowadzona przez gminę stołeczną akcja budowy baraków dla bezdomnych pokrywa zaledwie drobną część potrzeb stałych mieszkańców stolicy. W sytuacji tej m. st. Warszawa zmuszona przeto będzie korzystać z całą bezwzględnością w stosunku do przyjezdnych z postanowień ustawy o opiece społecznej, upoważniających do odsyłania potrzebujących opieki do gmin, w których posiadają oni prawo do opieki trwałej, oraz do domagania się zwrotu kosztów wynikłych zarówno z odesłania, jak i z wykonania czasowej opieki w Warszawie.

Z uwagi na ten stan rzeczy należy przestrzec związki komunalne przed dalszem kontynuowaniem przez nie polityki przerzucania świadczeń związanych ze spełnieniem opieki społecznej na inne związki komunalne, a zwłaszcza na m. st. Warszawę, gdyż w ten sposób narażą siebie na ponoszenie niestosunkowo większego ciężaru w postaci zwrotu wspomnianych w końcowem zdaniu poprzedniego ustępu kosztów, które, w wypadku gdyby się wzbraniały zwrócić je dobrowolnie, ściągnięte od nich będą przy zastosowaniu środków przewidzianych w artykułach 17 i 18 wymienionej ustawy.

W końcu — ze względu na to, że gminy zwracają się często do podległych Panu Wojewodzie władz i urzędów o udzielenie im pomocy przy odsyłaniu potrzebujących opieki do innych gmin — zechce Pan Wojewoda nakazać tym władzom i urzędom, by pomocy tej udzie-

łały tylko wówczas, gdy żądające jej gminy wykażą się przewidzianem w art. 12 ustawy o opiece społecznej pismem gminy obowiązanej do udzielenia trwałej opieki, że uznaje swój obowiązek do opieki oraz oświadcza gotowość przyjęcia potrzebującego opieki.

Za Ministra:
(—) *Jaroszyński*, Podsekretarz Stanu.

Wojewoda Kielecki.
L. Sm. 6316 1.

Kielce, dnia 7 listopada 1927 r.

Przedmiot: *Zatwierdzanie uchwał związków komunalnych o podwyższeniu dodatku do państw. podatku gruntowego oraz o poborze dodatków do opłat od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych.*

OKÓLNIK Nr 137.

Wszystkim Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych wojew. kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Ministerstwa Spraw Wewn. Nr 173 podaję do wiadomości i stosowania.

Za Wojewodę: *Dr. Serafin.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr III. SF. 5246/27.

Warszawa, d. 6 X 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 173.

Do wszystkich Panów Wojewodów (z wyjątkiem P. Wojewody śląskiego).

Uchwały, określające wysokość dodatków do podatków i opłat państwowych, powinny zarządy związków komunalnych w myśl § 1 rozp. Min. Spraw Wewn. z dnia 18 III 1924 r. (Dz. Ust Nr 31, poz. 317) udzielać do wiadomości organom powołanym do wymiaru odnośnych danin państwowych przynajmniej na miesiąc przed rozpoczęciem okresu budżetowego, przyczem — o ile chodzi o uchwały podlegające zatwierdzeniu władzy nadzorczej — ma być do zawiadomienia tego dołączony dowód zatwierdzenia tychże uchwał.

Ponieważ do uchwał podatkowych związków komunalnych, podlegających zatwierdzeniu władzy nadzorczej, powinien być między innemi dołączony preliminarz budżetowy odnośnego związku, przeto zwykle uchwały tego rodzaju są rozpatrywane przez władze nadzorcze równocześnie z przedłożonym jej do zatwierdzenia preliminarzem budżetowym.

W konsekwencji jednakże uchwały związków komunalnych o poborze dodatków do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych nie zawsze mogą być właściwym władzom wymiarowym podane do wiadomości w takim terminie, ażeby mogły one być uwzględnione przy wymiarze opłat państwowych. Komplikuje to wymiar tych opłat i opóźnia, jeśli nie udaremnia pobór dodatków przez związki komunalne.

Dla usunięcia tych złych skutków zarządzam w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu, ażeby uchwały związków komunalnych, dotyczące dodatków wymienionych w poprzednim ustępie, zatwierdzane były przez władzę nadzorczą nawet przed otrzymaniem przez nią preliminarzy budżetowych tychże związków, o ile tylko władza nadzorcza stwierdzi, iż dodatki te w tejże wysokości pobierane były przez odnośne związki w poprzednim roku budżetowym, gdy więc stanowią one niejako już normalne, z roku na rok powtarzające się, źródło dochodowe tychże związków.

Taki sam tryb postępowania mogą władze nadzorcze stosować odnośnie do zatwierdzania uchwały w sprawie podwyższenia dodatków komunalnych do państwowego podatku gruntowego w myśl przepisów ustępu drugiego art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 roku (Dz. Ust. Nr 65, poz. 505), o ile dodatki te wedle podwyższonej normy były już pobierane w latach poprzednich, a władza nadzorcza na podstawie znajomości warunków lokalnych nie będzie miała wątpliwości co do konieczności dalszego poboru tych podwyższonych dodatków.

Powyższe zechcą Panowie Wojewodowie podać do wiadomości przewodniczącym wydziałów powiatowych.

Minister: *Sławoj-Składkowski.*

Wojewoda Kielecki.
L. B. G. 5445 II/477.

Kielce, dn. 23 listopada 1927 r.

Przedmiot: *Rachunkowość przychodowa w związku z pobieranemi karami administracyjnemi.*

OKÓLNIK Nr 138.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego i PP. Komisarzy Ochrony Leśnej w Kielcach, Częstochowie i Radomiu.

W ślad za okólnikiem Urzędu Wojew. Nr 104/27 z dnia 16 VII 1927 r. L. BG. 3753-452 II wyjaśnia się na podstawie okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 183/27 z dnia 26 X 1927 r. Nr OB. 2729, że zawarte w powołanym na wstępie okólniku Urzędu Wojewódzkiego postanowienia, dotyczące rachunkowości przychodowej w związku z pobieraniem kar administracyjnych, odnoszą się również do kar-grzywien weterynaryjnych i leśnych, stanowiących dochód Ministerstwa Rolnictwa

Za Wojewodę: *W. Kiełczewski.*

Wojewoda Kielecki.
L. P. O. 2/366/III.

Kielce, dnia 18 listopada 1927 r.

Przedmiot: *Nadzór i kontrola nad działalnością instytucyj opiekuńczych.*

OKÓLNIK Nr 139.

Do wszystkich Panów Starostów Województwa Kieleckiego.

W dniu 30 maja 1927 r. weszło w życie Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. (Dz. Ust. Nr 40, poz. 354) o nadzorze i kontroli nad działalnością instytucyj opiekuńczych.

W myśl art. 2 zacytowanego rozporządzenia władzą nadzorczą w I instancji są Starostowie, co z jednej strony nakłada na Panów szereg obowiązków w zakresie nadzoru i kontroli nad działalnością instytucyj opiekuńczych, z drugiej zaś — daje w stosunku do tychże instytucyj daleko idące uprawnienia. Nadzór i kontrolę nad zakładami opiekuńczemi związków samorządowych sprawują właściwe organa nadzorcze tych związków.

W najbliższym czasie celem szczegółowego ujęcia zasad i sposobów sprawowania nadzoru i kontroli będą ogłoszone następujące rozporządzenia wykonawcze: o regulaminach zakładów opiekuńczych, o kwalifikacjach kierowników zakładów opiekuńczych i o sprawozdaniach z działalności i rachunkowości; ponadto opracowane zostało rozporządzenie do art. 13 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 IV 1927 r.

W związku z powyższem polecam Panom przystąpić do wykonywania postanowień omawianego Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w zakresie nadzoru i kontroli nad działalnością instytucyj opiekuńczych, a jednocześnie zaznaczam, że właściwe ujęcie zagadnienia wymaga:

1) sporządzenie szczegółowego wykazu instytucyj podlegających nadzorowi i kontroli, co winno było być już wszczęte na skutek zarządzenia tut. pismem okólnem z dnia 10 IV 1926 r. L. PO. 856/187/III. Wykaz winien zawierać conajmniej następujące rubryki: nazwa instytucji, data i liczba nadania statutu i przez jaką władzę, oznaczenie siedziby, określenie działalności społeczno-opiekuńczej instytucji, jakie zakłady opiekuńcze instytucja posiada, ile i gdzie, oraz jakie jest przeznaczenie poszczególnych zakładów, liczba pensjonarzy w każdym zakładzie.

2) Stworzenie specjalnego referatu opieki społecznej, któryby obejmował całokształt spraw w tym dziale (nadzór i kontrola nad działalnością instytucyj opiekuńczych, wszystkie sprawy wynikające z ustawy o opiece społecznej z dnia 16 VIII 1923 roku, kapitalizacja rent inwalidów wojennych oraz udzielanie pożyczek, sprawy fundacyj na cele opieki społecznej, repatrjacja osób podlegających opiece społecznej, sprawy osób ubiegających się o zapomogi z tytułu opieki społecznej itp.); odnośny referent winien wykonywać wszystkie czynności związane z nadzorem i kontrolą, oraz przeprowadzać lustrację instytucyj opiekuńczych, a w wypadkach, kiedy cel lustracji będzie tego wymagał, przy współudziale lekarza powiatowego.

Poruszoną sprawę polecam specjalnej uwadze Panów ze względu na to, że celowe i umiejętne wykonywanie nadzoru i kontroli wybitnie przyczyni się do właściwej organizacji opieki społecznej i jej wykonywania przez instytucje opiekuńcze w zakresie przewidzianym statutami.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Wojewoda Kielecki.
L. Ad. 12574.

Kielce, dnia 21 listopada 1927 r.

Przedmiot: ***Przewlekanie załatwienia spraw konsularnych przez władze adm.***

OKÓLNIK Nr 140.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że placówki zagraniczne Rz. P. stale podnoszą skargi na przewlekłe załatwianie przez władze administracyjne spraw dotyczących obywatelstwa. Ponaglenia pisemne i telegraficzne często nie odnoszą skutku, a nawet nie udzielano odpowiedzi na kablogramy z opłaconą przez danego petenta odpowiedzią; to powoduje liczne skargi i daje powody do posądzania przez interesowanych o nadużycia w urzędach konsularnych.

Na zasadzie okólnika Ministerstwa Spraw Wewn. Nr 185 z dnia 3 XI 1927 r. Nr AC. 8296/27/Stw./R. przypominam, że już Min. Spraw Wewn. okólnikiem Nr 99 z dnia 28 VIII 1923 r. Nr Pr. 6708 poleciło zarządzić i dopilnować, aby wszelkie pisma placówek Rz. P. zagranicą traktowano jako sprawy pilne, a odpowiedzi udzielano z możliwym pośpiechem.

Zarządzam zatem, ażeby pisma wspomnianych placówek były załatwiane w miarę możności bezzwłocznie. Na ponaglenie należy conajmniej zawiadomić placówkę o stanie sprawy, o ile ostateczne załatwienie nie może z jakichkolwiek powodów nastąpić.

Przy tej sposobności zauważa się, że placówki zagr. Rz. P. żalą się również na brak ścisłości w odpowiedziach, udzielanych placówkom w sprawach związanych

ze stwierdzeniem obywatelstwa. Odpowiedzi te bowiem są częstokroć niejasne i dopuszczają różną interpretację, lub zawierają zastrzeżenia pozbawione podstaw prawnych. Również w tym względzie polecam, ażeby odpowiedzi redagowane były jasno, niedwuznacznie i wyczerpująco.

Nieprzestrzeganie niniejszego okólnika będzie powodem dochodzeń dyscyplinarnych.

Wojewoda: *Korsak.*

Wojewoda Kielecki.
L. Ad. 11459.

Kielce, dnia 23 listopada 1927 r.

Przedmiot: *Legalizacja podpisów.*

OKÓLNIK Nr 141.

Wszystkim Panom Starostom wojew. kieleckiego

Niżej zamieszczone pismo Min. Spraw Zagr. przesyłam do wiadomości na skutek okólnika Min. Spraw Wewn. Nr 177 z dnia 8 X 1927 r. L. O. L. 3068/27, zwracając uwagę na zasadę wyrażoną w ostatnim ustępie tegoż pisma.

Wojewoda: *Korsak.*

Ministerstwo Spraw Zagr.
Departament Konsularny.
Wydział K. I.
Nasza Nr K. I. 6565/27.

Warszawa, dn. 27 IX 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w miejscu.

Do Ministerstwa Spraw Zagranicznych zgłaszają się często petenci z prośbą o zalegalizowanie podpisu Poselstwa Sowieckiego w Warszawie na aktach i dokumentach sporządzonych w Z. S. R. R.

Ponieważ zachodzi obawa, że niejednokrotnie władze polskie, jakby to z rozmów z petentami wynikało, takie akta przyjmują za sporządzone zgodnie z postanowieniami art. 84 K. C., tembardziej, że łatwo je może wprowadzić w błąd tekst formułki legalizacyjnej Poselstwa Z. S. R. R., które stwierdza zgodność aktu z prawem Z. S. R. R., tudzież poświadczenie podpisu tegoż Poselstwa dokonane przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Ministerstwo uprasza o zwrócenie podległym urzędom uwagi na możliwość pomyłki, zaznaczając, że w myśl art. 84 K. C. do stwierdzania zgodności aktu sporządzonego zagranicą z prawem miejscowem — powołane są Poselstwa względnie Konsulaty Polskie tamże, a nie Przedstawicielstwa państw obcych w Polsce.

(—) Podpis
Naczelnik Wydziału.

Wojewoda Kielecki.
L. BG. 4503/5/II.

Kielce, dnia 30 listopada 1927 r.

Przedmiot: *Wadja, kaucje i zaliczki przy dostawach rządowych.*

OKÓLNIK Nr 142.

Do wszystkich Panów Naczelników Wydziałów, Okręgowej Dyrekcji Robót Publ., PP. Starostów i Kierowników P. U. P. P., Biura Inżyniera Przemysłowego w Częstochowie i P. Inspektora Starostw województwa kieleckiego.

Na podstawie okólnika Min. Skarbu z dnia 10 IX 1927 r. Nr DOP 5284/III Ministerstwo Spraw Wewnętrznych okólnikiem Nr 172/1927 z dnia 29 IX 1927 roku zarządziło, co następuje:

Przy przyjmowaniu przez władze i urzędy państwowe wadjów przy przetargach, kaucyj na zabezpieczenie umów ze Skarbem Państwa oraz przy przyjmowaniu zabezpieczeń zaliczek wydawanych na dostawy rządowe, jak również udzielanych przez Skarb Państwa kredytów celnych, akcyzowych, transportowych i innych, należy stosować następujące przepisy:

§ 1. Wadja winny być pobierane przy przetargach w wysokości od 1% do 5% ceny ofertowej i mogą być składane:

1) w gotowiźnie,

2) w płatnych okazicielowi książeczkach wkładkowych lub asygnatach kasowych, wydanych przez instytucje uprawnione do tego na podstawie § 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 114, poz. 1018),

3) w papierach państwowych i akcjach Banku Polskiego, obliczanych po kursie ogłaszanym przez Ministerstwo Skarbu,

4) w innych papierach pupilarnych w 75% przeciętnej ceny giełdowej z ostatniego dnia notowań,

5) w akcjach dopuszczonych do obrotów i notowań giełdowych na jednej conajmniej z giełd krajowych, obliczanych najwyżej w 50% przeciętnej ceny giełdowej z ostatniego dnia notowań, przyczem nie mogą być przyjęte akcje nienotowane w ciągu 15-tu dni przed dniem złożenia na wadjum; akcje budzące jakąkolwiek wątpliwość co do ich wartości lub łatwości zrealizowania mogą być przyjmowane tylko z wyjątkową ostrożnością, według oceny zniżonej i według uznania odnośnej władzy lub urzędu poniżej 50% giełdowej wartości tych akcyj,

6) w listach gwarancyjnych (dokumentach poręki) instytucyj kredytowych, z zastrzeżeniem, że listy takie zostaną przychylnie zaopinjowane przez Ministerstwo Skarbu (Departament Obrotu Pieniężnego) z punktu widzenia stanu interesów odnośnych instytucyj kredytowych,

7) w wekslach z dwoma lub więcej podpisami (dwu lub więcej osób, firm, wekslowo zobowiązanych).

Opinij o zdolności kredytowej osób (firm), które mają być wekslowo zobowiązane, o ile ich odnośna władza lub urząd nie posiada, należy zasięgać w Ministerstwie Skarbu (Dep. Obrotu Pieniężnego).

Norma, w jakiej wadjum ma zabezpieczać cenę ofertową (1% do 5%), zależną jest od uznania władzy lub urzędu przyjmującego wadjum, z zastrzeżeniem, że od osób (firm) poważnych i dobrze znanych instytucji przyjmującej wadjum, może być ono pobrane w stosunku niższym, w innych zaś wypadkach — w stosunku wyższym, ewentualnie aż do wysokości 5% ceny ofertowej.

Pobieranie wadjum w formie przewidzianej w punktach 6 i 7 może nastąpić tylko wyjątkowo, jeżeli nie można uzyskać innych wartości, przyczem wadja w wekslach mogą być pobierane tylko od osób (firm) akredytowanych w Banku Polskim lub wogóle dobrze znanych z pomyślnego stanu interesów i z wywiązywania się z przyjętych zobowiązań bez zarzutu pod względem etyki kupieckiej.

§ 2. Kaucje na zabezpieczenie umów winny być wymagane w wysokości zależnej od rozmiaru i znaczenia dostawy lub roboty, oraz wysokości przewidzianej kary konwencjonalnej, jednak w stosunku nie niższym niż 5% ceny umownej.

Kaucje mogą być składane w formie przewidzianej dla wadjów.

§ 3. Na kaucje mogą być przyjmowane zabezpieczenia hipoteczne na nieruchomościach z takiem wyliczeniem, aby z poprzedzającemi je wpisami hipotecznemi mieściły się w 50% do 75% szacunkowej wartości odnośnych nieruchomości.

Na wadja (§ 1) zabezpieczenia hipoteczne mogą być przyjmowane tylko od osób (firm), będących w stałych stosunkach handlowych z odnośną władzą lub urzędem.

Szacunek nieruchomości może być przyjęty:

1) według szacunków instytucyj kredytu długoterminowego, przyczem sumy szacunków przedwojennych winny być przerachowywane w stosunku 1 złoty = 0,375 rb. ros. = 0,95 kor. austr.-węg. = 0.81 mk. niem.;

2) w razie braku szacunku instytucyj wymienionych w punkcie poprzednim — według szacunku, ustalonego przez władze skarbowe celem wymiaru podatku majątkowego, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 15 XI 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 123, poz. 996),

Wartość budynków, o ile nie została uwzględniona w szacunkach wymienionych w punktach 1 i 2 niniejszego paragrafu, przyjmuje się w wysokości szacunku sporządzonego przez publiczny zakład ubezpieczeń.

W braku powyżej wskazanych danych szacunkowych, w b. zaborach pruskim i austrjackim szacunki mogą być przyjmowane na podstawie oceny zaprzysiężonych znawców sądowych, gdy oszacowanie takie ma charakter szacunku technicznego, to dla ostatecznego ustalenia szacunkowej wartości nieruchomości miarodajnym będzie końcowy wynik cyfrowy ekspertyzy, zmniejszony o 50%, o ile oszacowanie uskutecznione było z punktu widzenia wartości obiegowej szacowanego objektu, to ostateczny wynik może być przyjęty bez zmian jako wartość danej nieruchomości.

W braku danych szacunkowych wymienionych w punktach 1 i 2, w b. zaborze rosyjskim, a również i w b. zaborach pruskim i austrjackim mogą być przyjmowane szacunki, sporządzone przez kompetentne w odnośnych zakresach urzędy państwowe (np. Okręg. Dyrekcja Robót Publicznych).

§ 4. W razie możliwości przyjęcia szacunku nieruchomości według oceny instytucyj kredytu długoterminowego, publicznego zakładu ubezpieczeń (odnośnie do budowli) lub kompetentnego urzędu państwowego, kaucja może być zabezpieczoną w 75% szacunkowej wartości nieruchomości.

§ 5. Przy zabezpieczeniu hipotecznem budynki bezwarunkowo winny być ubezpieczone od ognia. Na dowodzie ubezpieczenia winna być uczyniona wzmianka, uskuteczniona pzzez zakład ubezpieczeń na wniosek ubezpieczającego, że odszkodowanie pogorzelowe nie może być wypłacone bez zgody odnośnej władzy lub urzędu państwowego.

O ustanowieniu zabezpieczenia hipotecznego władza lub urząd państwowy zawiadamia zakład ubezpieczeń.

§ 6. Zaliczki, wypłacone na dostawy i roboty rządowe, oraz udzielone przez Skarb Państwa kredyty akcyzowe, celne, transportowe i inne, winny być zabezpieczone według przepisów §§ 1—5 niniejszego okólnika.

§ 7. Przy przyjmowaniu listów gwarancyjnych instytucyj kredytowych należy w każdym poszczególnym wypadku zwracać się o opinję do Ministerstwa Skarbu (Depart. Obrotu Pieniężnego).

Opinja o gwarancjach zagranicznych instytucyj kredytowych za towarzystwa żeglugi mogą być zbierane przez Urząd Emigracyjny bez odnoszenia się do Ministerstwa Skarbu.

§ 8. Przy zasięganiu opinij o zabezpieczeniach wekslowych nie należy przesyłać weksli, lecz podać jedynie sumę, nazwiska osób względnie nazwy firm, które mają być wekslowo zobowiązane, oraz termin, do którego weksel ma służyć jako zabezpieczenie.

Opinję o wekslowych zabezpieczeniach należności akcyzowych, kredytowanych fabrykom i rafinerjom cukru oraz rafinerjom nafty, winny być zbierane przez właściwe Izby Skarbowe bez odnoszenia się do Min. Skarbu.

§ 9. Opinje Ministerstwa Skarbu o listach gwarancyjnych i wekslach, wydane na podstawie zebranych przez Ministerstwo informacyj, odnoszą się tylko do oceny zdolności kredytowej zaciągającego zobowiązanie, zatem prawno-formalna strona zabezpieczenia (stylizacja listu gwarancyjnego, należyte wystawienie weksli itp.) winua być zbadaną przez władzę względnie urząd występujący w charakterze strony.

§ 10. Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 października 1927 r. i równocześnie uchyla okólnik Min. Spraw Wewn. z dnia 9 maja 1925 r. Nr AB. 3124 (kolejny Nr 51), nie naruszając dotyczących tego samego przedmiotu przepisów, zawartych w obowiązujących dotychczas rozporządzeniach specjalnych.

Powyższe Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości.

Za Wojewodę: *Kiełczewski.*

Wojewoda Kielecki.
L. B. G. 5646/57/II.

Kielce, dn. 30 listopada 1927 r.

Przedmiot: *Opłata stemplowa od upoważnień.*

OKÓLNIK Nr 143.

Do wszystkich Panów Naczelników Wydziałów, Panów Starostów i Kierowników P. U. P. P., Pana Dyrektora Okręg. Dyrekcji Robót Publ., Biura Inżyniera Przemysłowego w Częstochowie i Pana Inspektora Starostw.

Według oznajmienia Ministerstwa Skarbu, niektóre urzędy nie przestrzegają przepisów o uiszczeniu opłaty stemplowej od upoważnień umieszczanych na rachunkach, a wystawianych na rzecz osoby trzeciej, do odebrania przez tę osobę odnośnej należności ze Skarbu Państwa.

W związku z tem Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 18 X 1927 Nr D. VII 3081/2 wyjaśniło, że upoważnienia umieszczane na rachunkach przedstawianych urzędom państwowym, a stwierdzających należność wobec Skarbu Państwa, ujęte up. w formę następującą: „Powyższą sumę prosimy wyasygnować na imię p. N. N.“, podlegają opłacie stemplowej, gdyż w myśl art. 111, p. 2 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 98, poz. 570) przedmiotem opłaty stemplowej jest również „pełnomocnictwo, podpisane tylko przez mocodawcę, wręczone osobie trzeciej, wobec której pełnomocnik ma zastępować mocodawcę“.

Powyższe udzielam do wiadomości i stosowania na podstawie okólnika Min. Spraw Wewn. Nr 184 z dnia 28 X 1927 r. L. OB. 3619.

Za Wojewodę: *Kiełczewski.*

Wojewoda Kielecki.
L. Ad. 13065.

Kielce, dnia 25 listopada 1927 r.

Przedmiot: *Wymiar kar w postępowaniu karno-administracyjnem za przekroczenie przepisów rozp. Rady Min. z dnia 6 II 1922 roku (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 108) o statystyce stanu zatrudnienia w przemyśle, w brzmieniu ustalonem rozp. Rady Min. z dnia 7 VI 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 48, poz. 427), oraz rozp. Rady Min. z dnia 22 III 1923 r. w przedmiocie statystyki stanu zatrudnienia w górnośląskiej części wojew. śląskiego (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 235).*

OKÓLNIK Nr 144.

Wszystkim Panom Starostom wojew. kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Min. Spraw Wewn. Nr 190 podaję do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Za Wojewodę: *Dr. W. Kałuski.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
L. AP. 10871/27/Kary/R.

Warszawa, d. 9 XI 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 190.

Do wszystkich PP. Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W celu uzgodnienia postępowania władz administracyjnych przy wymierzaniu kar administracyjnych za przekroczenia przepisów o statystyce stanu zatrudnienia w przemyśle, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca przestrzegać następujących zasad:

1) Stosownie do art. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 VI 1922 r. o statystyce stanu zatrudnienia (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 427) zakłady przemysłowe, obowiązane do przedkładania sprawozdań o stanie zatrudnienia, powinny przesyłać do Głównego Urzędu Statystycznego sprawozdania najpóźniej do dnia 5-go następnego miesiąca za miesiąc sprawozdawczy, gdyż ze względu na przyjęte przez Główny Urząd Statystyczny terminy dla publikacji danych o zatrudnieniu, sprawozdania przesłane do Gł. Urzędu Stat. w cztery lub więcej dni po przepisowym terminie nie mogą już być uwzględniane w zestawieniach dotyczących zatrudnienia za dany miesiąc, przeto władze administracyjne przy wymierzaniu kar zakładom za nieprzestrzeganie przepisów o statystyce stanu zatrudnienia powinny brać pod uwagę nie-

tylko niewysłanie sprawozdań do Gł. Urzędu Stat., ale również wysłanie sprawozdań w terminie spóźnionym, przyczem opóźnienie do trzech dni stanowi wykroczenie małej wagi i grzywny w tym wypadku mogą być minimalne.

2) Za najbardziej miarodajny dowód przesłania sprawozdania we właściwym terminie uważać należy pokwitowania miejscowych urzędów pocztowych (w okręgach wiejskich — pokwitowania listonoszów).

Na podstawie okólnika Generalnej Dyrekcji Poczt i Telegrafów z dnia 4 sierpnia 1926 r. Nr 3106/VI do wszystkich Dyrekcyj Pocztowych, poszczególne zakłady przemysłowe mogą żądać od urzędów pocztowych (w okręgach wiejskich — listonoszów) pokwitowań przy wysyłaniu sprawozdań o stanie zatrudnienia, pomimo, że sprawozdania o stanie zatrudnienia nadawane są jako zwykłe przesyłki pocztowe, podlegające opłacie ryczałtowej. O powyższem Gł. Urząd Stat. powiadomił niezwłocznie po wydaniu powyższego okólnika Gen. Dyrekcji Poczt i Telegrafów władze wojewódzkie administracji ogólnej (wojewódzkie wydziały przemysłowe) oraz poszczególne zakłady, przesyłając wzór blankietu pokwitowania, ustalony w porozumieniu z Generalną Dyrekcją Poczt i Telegrafów.

3) Wnioski o wymierzanie kar zakładom przemysłowym będzie przedkładał Gł. Urząd Stat. bezpośrednio władzom powiatowym administracji ogólnej w każdym poszczególnym wypadku wykroczenia. We wniosku Gł. Urząd Stat. poda każdorazowo rodzaj wykroczenia oraz wysokość proponowanej kary-grzywny, uwzględniając dotychczasową regularność nadsyłania sprawozdań, jako też inne okoliczności, mogące wpłynąć na wysokość wymierzanej kary. Ponadto, w wypadku przedłożenia władzom powiatowym administracji ogólnej wniosku o wymierzenie kary za spóźnione przesłanie sprawozdania (stwierdzone na podstawie daty stempla pocztowego), Gł. Urząd Stat. poda każdorazowo we wniosku datę wysłania sprawozdania do Gł. Urzędu Stat.

4) Władze administr. winny powiadomić Główny Urząd Statystyczny o każdym fakcie zwolnienia zakładu od kary i podać przyczyny, na podstawie których nastąpiło zwolnienie. Za przyczynę, powodującą zwolnienie od kary, nie może być uważane nieotrzymanie przez zakład formularzy z Główn. Urzędu Stat., gdyż w myśl instrukcji udzielonej zakładom przez Gł. Urząd Statyst., podanej na odwrotnej stronie każdego formularza, zakłady, w razie nieotrzymania w odpowiednim terminie formularzy z Gł. Urzędu Stat., mogą same sporządzać formularze lub zaopatrywać się w nie u władz administr. (powiatowych i wojewódzkich), dokąd Gł. Urząd Stat. wysyła co miesiąc pewną liczbę zapasowych formularzy. W wypadku zachodzących wątpliwości przy wymierzaniu kar, władze administracyjne mogą zwracać się do Głównego Urzędu Statystycznego o wyjaśnienia i opinję.

Treść niniejszego okólnika należy podać do wiadomości wszystkim władzom powiatowym administracji ogólnej.

Wzory pism Gł. Urzędu Stat. w załączeniu.

(Zał. 2.) Dyrektor Departamentu: *(—) Kirst.*

Załącznik 1.

Główny Urząd Statystyczny. Warszawa, ... 192 r.

Nr ....

Przedmiot: wniosek o wymierzenie firmie .... kary za niewysłanie w przepisowym terminie sprawozdania o stanie zatrudnienia za miesiąc .... 192 r.

Do
....
....
....

Główny Urząd Statystyczny wnosi o wymierzenie firmie .... kary za niewysłanie do Głównego Urzędu Statystycznego sprawozdania o stanie zatrudnienia za miesiąc .... 192 r. w terminie ustalonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 6 II 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 12, poz. 108), oraz dla Górnośląskiej części województwa Śląskiego — w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 III 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 36, poz. 235), t. j. najpóźniej dnia 5-go .... 192 r. ....
....
....

Główny Urząd Statystyczny proponuje wymierzyć grzywnę w kwocie .... zł.

W myśl okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia .... Nr .... do Panów Wojewodów, w razie całkowitego zwolnienia firmy od proponowanej niniejszem kary, po przeprowadzeniu właściwego dochodzenia, Główny Urząd Statystyczny winien być powiadomiony o powodach zwolnienia.

Za Dyrektora

Naczelnik Wydziału.

Załącznik 2.

Główny Urząd Statystyczny. Warszawa, dn. .... 192 r.

Nr VII ....

Do Zarządu firmy

....

....

w ....

Główny Urząd Statystyczny zawiadamia, że do dnia .... 192 r. nie otrzymał jeszcze sprawozdania o stanie zatrudnienia za miesiąc .... 192 r. (stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 II 1922 r., Dz. Ust. R. P. Nr 12, poz. 108, oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 III 1923 r. w przedmiocie statystyki stanu zatrudnienia w przemyśle w Górnośląskiej części województwa Śląskiego. Dz. Ust. R. P. Nr 36, poz. 235 — firma obowiązana była wysłać to sprawozdanie najpóźniej do dnia 5-go .... 192 r.

Wobec powyższego Główny Urząd Statystyczny pismem z dnia .... L. dz. .... zażądał od ....

jako właściwej władzy, wymierzenia firmie grzywny za to wykroczenie.

Główny Urząd Statystyczny zawiadamia równocześnie, że za powtórne niewysłanie sprawozdania (za inny miesiąc) w obowiązującym terminie, t. j. najpóźniej do dnia 5-go następnego miesiąca za miesiąc sprawozdawczy, wysokość grzywny może być podniesiona. (Grzywna za niewysłanie sprawozdania we właściwym terminie może być wymierzona w wysokości do 500 zł., w razie powtórnego wykroczenia — w wysokości podwójnej).

Za Dyrektora

Naczelnik Wydziału.

Wojewoda Kielecki.
L. B. G. 576/10/II.

Kielce, dn. 9 grudnia 1927 r.

Przedmiot: *Dodatek ekonomiczny.*

OKÓLNIK Nr 145.

Do wszystkich Panów Naczelników Wydziałów, Pana Dyrektora Okręgowej Dyrekcji Robót Publ., PP. Starostów i Kierownilków P. U. P. P. wojew. kieleckiego, oraz P. Inspektora Starostw.

Okólnik z dnia 24 października b. r. L. D. III. 2705/I Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów zmieniło dotychczasową wykładnię art. 4 ust. uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r. (Dz. Ust. Nr 116, p. 924) o dodatku ekonomicznym, podaną w okólniku Min. Spraw Wewn. z dnia 14-go maja 1925 roku Nr AB. 3561 (intymat Urzędu Wojewódzkiego z dnia 28 maja 1925 r. L. Pr. 3006-45-II) w sposób następujący:

Prawo funkcjonarjusza państwowego (mężczyzny i kobiety) do dodatku ekonomicznego zależy od istnienia dwóch warunków, a mianowicie:

1) by osoby, na które funkcjonarjusz państwowy stara się o dodatek ekonomiczny, mogły być zaliczone do jego rodziny w rozumieniu powołanego przepisu, t. j. by odpowiadały wymaganiom określonym w ustępie trzecim i następnych jego przepisów, oraz

2) by funkcjonarjusz osoby te rzeczywiście utrzymywał.

O ile chodzi o dodatek ekonomiczny dla funkcjonarjusza — mężczyzny, przyjąć należy domniemanie (a więc z reguły nie żądać dowodu), że rzeczywiście utrzymuje odnośnych członków rodziny, ponieważ utrzymującym rodzinę jest z reguły mąż, względnie ojciec, co zresztą odpowiada także zasadom prawa cywilnego.

Gdyby jednak władzy nasunęło się uzasadnione przypuszczenie, że w konkretnym wypadku funkcjonarjusz — mężczyzna zupełnie nie przyczynia się do utrzymywania danego członka rodziny, powinna władza zażądać od niego udowodnienia faktu utrzymania. Kwestja, w jaki sposób ten dowód ma być przeprowadzony, zależy od uznania władzy w każdym poszczególnym wypadku.

O ile chodzi o dodatek ekonomiczny dla funkcjonarjusza kobiety, należy z reguły żądać od niej dowodu faktycznego utrzymywania rodziny. Dodatek ekonomiczny na męża może być jej przyznany tylko w tym jednym ustawowym wypadku, gdy mąż jest zupełnie niezdolny do zarobkowania.

Powody utrzymywania dzieci przez funkcjonarjusza — kobietę mogą być różnorodne, jak: niezdolność męża do zarobkowania, niezarobkowanie męża z powodu niemożności znalezienia pracy (bezrobocie), separacja od stołu i łoża, względnie rozwód, o ile w wyniku postępowania separacyjnego (rozwodowego) spadnie obowiązek utrzymywania dzieci na żonę, lub też gdy taki obowiązek przyjmie żona na siebie dobrowolnie na mocy umowy z mężem, zawartej w toku wspomnianego postępowania, zaginięcie męża bez wieści, śmierć męża i tym podobne powody, uzasadniające w konkretnym wypadku faktyczne utrzymywanie dzieci przez funkcjonarjusza — kobietę.

Podając powyższe do wiadomości i stosowania, Min. Spraw Wewn. uchyla równocześnie wspomniany wyżej okólnik swój z dnia 14 maja 1925 r. Nr AB. 3561.

O tem Urząd Wojewódzki zawiadamia na podstawie okólnika Min. Spraw Wewn. Nr 187 z dnia 4 listopada 1927 L. O. B. 3668.

Za Wojewodę: *W. Kiełczewski.*

Wojewoda Kielecki.
L. B. G. 5220 33 II.

Kielce, dnia 3 grudnia 1927 r.

Przedmiot: *Opłaty za mieszkania służbowe urzędników kontraktowych.*

OKÓLNIK Nr 146.

Do Panów Naczelników Wydziałów, Pana Dyrektora Okręgowej Dyrekcji Robót Publ., Panów Starostów i P. Inspektora Starostw.

W myśl § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 października 1924 r. o opłatach za mieszkania, zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych w gmachach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 849) funkcjonarjusze, którzy z tytułu swej służby mieszkają w przydzielonych im mieszkaniach służbowych, opłacają za te mieszkania komorne w wysokości dodatku na mieszkanie, przysługujące im na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1924 r. w sprawie dodatku na mieszkanie (Dz. U. R. P. Nr 69. poz. 673).

Odnośnie opłat za mieszkania służbowe, przydzielone pracownikom kontraktowym, wyjaśnia się, że w wypadkach zastrzeżenia wymienionym pracownikom w umowie służbowej przydziału bezpłatnego mieszkania służbowego w gmachach państwowych lub przez Państwo wynajętych, względnie administrowanych, wartość czynszowa przydzielonego mieszkania służbowego winna być oddzielnie określona w wysokości dodatku mieszkaniowego, jaki przysługiwałby odnośnemu pracownikowi kontraktowemu, gdyby był funkcjonarjuszem państwowym w rozumieniu ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr 116, poz. 924), przyczem w odniesieniu do tych pracowników kontraktowych, których wynagrodzenie umowne określone zostało ryczałtowo, zauważa się, że wartość czynszową mieszkania służbowego im przydzielonego określić należy w wysokości dodatku na mieszkanie, ustalonego w myśl obowiązujących przepisów dla tej grupy uposażenia (szczebla „a"), z jaką da się porównać wspomniane wynagrodzenie ryczałtowe.

Ustalona w sposób wyżej wskazany wartość czynszowa winna być wpłacana na dochód budż. Ministerstwa Robót Publicznych (Dz. 2 rozdz. 3 § 9 budż. zwycz.) z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Powyższe przesyła się do wiadomości na podstawie wyjaśnienia Ministerstwa Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1927 roku Nr 821/DB/5 i w myśl okólnika Min. Spraw Wewnętrznych Nr 186 z dnia 4 XI 1927 r. L. O. B. 2035/27.

Za Wojewodę: *W. Kiełczewski.*

Wojewoda Kielecki.
L. Pr. 6546.

Kielce, dn. 5 grudnia 1927 r.

Przedmiot: *Odprawa z art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.*

OKÓLNIK Nr 147.

Wszystkim Panom Starostom wojew. kieleckiego

Niżej podany okólnik Ministerstwa Spraw Wewn. Nr 199 przesyłam do wiadomości w ślad za reskryptem z dnia 14 IX 1927 r., L. Pr. 4626/27 r.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr OB. 3832.

Warszawa, d. 17 XI 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 199.

Do wszystkich Panów Wojewodów, Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Pana Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach, oraz Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie.

Nawiązując do okólnika swego z dnia 12 sierpnia 1927 r., Nr OB. 2661 (N. kol. 153), zawierającego interpretację art. 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. Ust. Nr 21 poz. 164) w brzmieniu ustawy z dnia 22 grudnia 1925 r. (Dz. Ust. Nr 129, poz. 920), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że wymieniony okólnik ma zastosowanie również do tych funkcjonarjuszów, którzy zostali ponownie przyjęci do jakiejkolwiek służby państwowej lub samorządowej przed dniem wydania tego okólnika.

O powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia zgodnie z pismem Ministerstwa Skarbu z dnia 9 listopada 1927 r., L. D. III 2814 1.

Naczelnik Wydziału: *A. Robaczewski.*

Wojewoda Kielecki.
L. B. P. 8236.

Kielce, dn. 3 grudnia 1927 r.

Przedmiot: *Dostarczanie obowiązkowych druków.*

OKÓLNIK Nr 148.

Do Panów Starostów wojew. kieleckiego.

W dniu 3 sierpnia 1927 r. weszło w życie Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lipca 1927 r. w sprawie bezpłatnego dostarczania druków dla celów bibljotecznych i urzędowej rejestracji (Dz. Ust. Nr 67, poz. 595).

Pomimo to dostarczanie druków do Min. W. R. i O. P. dla Bibljoteki Narodowej i innych bibljotek, wymienionych w powyższem rozporządzeniu pozostawia wiele do życzenia. Cały szereg zakładów graficznych zdaje się powinien wiedzieć o tem rozporządzeniu, a poszczególne urzędy administracyjne I instancji, za których pośrednictwem mają nadchodzić drugi do Bibljoteki Narodowej, wcale ich nie nadsyłają.

Z drugiej zaś strony przy dostarczaniu druków dla Bibljoteki Narodowej pewna ilość zarówno zakładów graficznych, jak i urzędów admin. I inst. nie przestrzega wydanych w tej sprawie przepisów, nie podając wysokości nakładów, stemplując druki w nieodpowiedni sposób, przesyłając je w opakowaniach uniemożliwiających rozpakowanie druku bez uszkodzenia i t. p.

Z powyższego wynika, że nie wszyscy Panowie Starostowie stosują się do przepisów okólników moich z dnia 24 VIII 1927 r., L. B. P. 6918, oraz z dnia 5 IX 1927 r., L. B. P. 7407. Okoliczność ta powoduje dla bibljotek poważne straty, oraz utrudnia w najwyższym stopniu rejestrację urzędową ukazujących się druków.

Zechcą zatem Panowie dołożyć wszelkich starań, aby zarówno podległy im urząd jak i zakłady graficzne znajdujące się na terenie podległych powiatów przestrzegały pilnie rozporządzenia z dnia 4 VII 1927 r. (Dz. U. Nr 67, poz. 595).

Należy przytem powiadomić zarządzających wymienionymi zakładami, że w razie nieprzestrzegania przepisów o obowiązkowem dostarczaniu druków, będą z całą surowością pociągani do odpowiedzialności sądowo-karnej, na podstawie art. 67 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 V 1927 r. (Dz. Ust. Nr 45, poz. 398) — karą pozbawienia wolności do 2-ch tygodni i grzywną do 500 zł. lub jedną z tych kar.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Wojewoda Kielecki.
Sm. 6807/1.

Kielce, dn. 30 listopada 1927 r.

Przedmiot: *Podatek komunalny od weksli, przedstawionych do protestu.*

OKÓLNIK Nr 149.

Wszystkim Panom Przewodniczącym Wydz. Pow. województwa kieleckiego.

Niżej zamieszczony okólnik Ministerstwa Spraw Wewn. Nr 194 podaję do wiadomości i pouczenia gmin wiejskich i miejskich niewydzielonych z Pow. Związku Komunalnego.

Za Wojewodę: *Dr. Serafin.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr SF. 5985/27.

Warszawa, dn. 14 XI 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 194.

Do wszystkich Panów Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego)

Według informacyj, otrzymanych przez Ministerstwo Spraw Wewn. z Ministerstwa Poczt i Telegrafów, niektóre gminy odmawiają przyjęcia kwot, pobranych przez urzędy pocztowe (na podstawie art. 4 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 IV 1927 r. Dz. Ust. R. P. Nr 43, poz. 381) tytułem 1/2%-ego podatku komunalnego od zaprotestowanych weksli, ustanowionego art. 14-m ustawy o tymcz. ureg. fin. kom. z dnia 11 VIII 1923 r.) Dz. Ust. R. P. Nr 94, poz. 747). Wobec tego, że z brzmienia artykułu 14 wspomnianej ustawy wynika wyraźny obowiązek poboru przez gminy wiejskie i miejskie podatku od weksli, przedstawionych do protestu i że zatem zrzeczenie się przez gminę prawa poboru tego podatku jest niedopuszczalne, — zechce Pan Wojewoda wydać w tej sprawie odpowiednie zarządzenia.

Dyrektor Departamentu: *Weissbrod.*

Wojewoda Kielecki.
Sm. 6895/l.

Kielce, dn. 30 listopada 1927 r.

Przedmiot: *Podatek ładunkowy.*

OKÓLNIK Nr 150.

Wszystkim PP. Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych i PP. Prezydentom miast wydzielonych województwa kieleckiego.

W ślad za reskryptem z dnia 10 maja 1927 roku L. Sm. 2987 poniższy okólnik Min Spraw Wewn. Nr 200 podaję do wiadomości i przestrzegania.

Za Wojewodę: *Dr. Serafin.*

Ministerstwo Spraw Wewn. Warszawa, 21 XI 1927 r.
Nr SF. 6102/27.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 200.

Do wszystkich Panów Wojewodów
w b. zab. ros. i austr.

Wedle § 9 rozp. II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18-go marca 1924 r. (Dz. Ust. Nr 31, poz. 317) w brzmieniu rozp. z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. Ust. Nr 16, poz. 111) ulgowym stawkom od podatku ładunkowego podlegają między innemi „żelazo i stal surowa" (pkt. 29, ustęp IV).

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektóre gminy miejskie przymiotnik „surowa" odnoszą zarówno do stali, jak i do żelaza, opierając się zresztą w tej praktyce na dawnem brzmieniu dotyczącego punktu rozporządzenia, gdzie było: „żelazo i stal surowe".

Ponieważ wyrażenie „żelazo i stal surowa" w obecnie obowiązującym przepisie nie może być inaczej rozumiane, jak tylko w ten sposób, iż przymiotnik „surowa" odnosi się jedynie do stali, zechce Pan Wojewoda wyjaśnić gminom miejskim, które pobierają podatek ładunkowy, że ulgowa stawka podatku ładunkowego odnosi się tylko do surowej stali, natomiast co do żelaza — obejmuje zarówno żelazo surowe, jak i żelazo w stanie obrobionym (walcowane, odlewy budowlane z żelaza).

Dyrektor Departamentu: *(—) Weissbrod.*

Wojewoda Kielecki. Kielce, dn. 10 grudnia 1927 r.
L. B. G. 5646/58/II.

Przedmiot: *Opłaty stemplowe od pokwitowań.*

OKÓLNIK Nr 151.

Do wszystkich PP. Naczelników Wydziałów
Urzędu Wojewódzkiego i PP. Starostów.

Niżej zamieszczony okólnik Min. Spraw Wewn. Nr 207, podaję do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Za Wojewodę: ***W. Kiełczewski.***

Ministerstwo Spraw Wewn. Warszawa, 26 XI 1927 r.
Nr OB. 3931.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 207.

Do wszystkich Panów Wojewodów, Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Pana Naczelnika Urzędu do spraw mniejsz. w Katowicach oraz Tymczasowego Wydz. Samorz. we Lwowie.

Pismem z dnia 21 listopada 1927 r. L. D. V 6341/6 Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, co następuje:

1) Pokwitowanie z odbioru kwoty, należnej ze stosunku służbowego wystawione przez osobę, mającą prawo do otrzymania tej kwoty na podstawie zajęcia sądowego (kondyktu) lub jej pełnomocnika, podlega opłacie stemplowej w wysokości 20 gr. w myśl art. 136 ustawy z dnia 1 lipca 1927 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 98, poz. 570), uwolnienie przewidziane w art. 137 (punkt 9) powołanej ustawy niema do tych pokwitowań zastosowania, gdyż wystawca pokwitowania otrzymuje odnośną kwotę nie z tytułu stosunku służbowego, ale z tytułu stosunku, w którym wierzycielem jest wystawca pokwitowania, a dłużnikiem osoba, pozostająca w stosunku służbowym.

Jeżeli jednakże wystawcą takiego pokwitowania jest sąd, to wówczas pokwitowanie jest wolne od opłaty w myśl art. 137 (punkt 8) ustawy o opłatach stemplowych.

2) W przypadku przesłania sumy pieniężnej (z jakiegokolwiek tytułu) za pośrednictwem P. K. O., pokwitowanie wystawione dla P. K. O. przez odbierającego pieniądze jest wolne od opłaty w myśl art. 137 (punkt 13) ustawy o opłatach stemplowych.

3) Pokwitowanie z odbioru kaucji lub wadjum złożonych w kasie skarbowej, podlega opłacie stemplowej w wysokości 20 gr. w myśl art. 136 powołanej ustawy.

4) Pokwitowania wystawiane przez Magistraty lub inne związki komunalne, z odbioru kwot przyznanych im tytułem pożyczek na zatrudnienie bezrobotnych, są wolne od opłaty stemplowej, a mianowicie w przypadku, gdy na tę pożyczkę nie wystawiono osobnego obligu — w myśl art. 120 (punkt 1) powołanej ustawy o opłatach stemplowych; w przypadku, gdy wystawiono taki oblig (wolny również od opłaty stemplowej) — pokwitowanie jest wolne w myśl art. 3 tej ustawy.

Powyższe udziela Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do wiadomości i stosowania, załatwiając równocześnie sprawozdanie Pana Wojewody Śląskiego z dnia 8 czerwca 1927 roku Nr BG. 4671/15.

Naczelnik Wydziału: *(—) A. Robaczewski.*

Wojewoda Kielecki. Kielce, dn. 6 XII 1927 r.
L. B. P. 9737.

Przedmiot: *Wydawnictwa szkolne.*

OKÓLNIK Nr 152.

Wszystkim Panom Starostom
województwa kieleckiego.

Niżej podany okólnik Ministerstwa Spraw Wewn. Nr 192 podaję do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Za Wojewodę: ***Boczar.***

Ministerstwo Spraw Wewn. Warszawa, d. 12 XI 1927 r.
Nr AA. 6187/Wydaw./R.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 192.

Do wszystkich Panów Wojewodów oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Przesyłając poniższe do wiadomości Panów Wojewodów (P. Komisarza Rządu), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na ustęp ostatni pisma Min. W. R. i O. P. z dnia 17 października 1927 r., wyjaśniające, że wydawnictwa szkolne winny być podporządkowane przepisom o drukach i czasopismach, zawartych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10-go maja 1927 r. o prawie prasowem (Dz. Ust. R. P. Nr 45, poz. 398).

Dyrektor Departamentu *(—) Kirst.*

Ministerstwo Wyznań Rel. i Oświecenia Publicznego. Warszawa, dn. 17 X 1927 r.
Nr O. Prez. 6314 27.

Przedmiot: *Wydawnictwa szkolne.*

Do Panów Kuratorów Okręgów Szkolnych.

W poszczególnych szkołach w różnych okręgach szkolnych pojawiają się bądź jednodniówki, bądź też stale wydawane czasopisma, przez młodzież szkolną redagowane i dla młodzieży szkolnej przeznaczone. Wydawnictwa te mają zwykle wielkie wzięcie wśród młodzieży szkolnej.

W szkołach państwowych w zasadzie jest roztoczona opieka nad temi wydawnictwami. W szkołach jednak prywatnych uchylają się one z pod kontroli władz szkolnych.

Sprawa ta powinna być uregulowana przez władze szkolne, odpowiedzialne za całokształt wychowania młodzieży szkolnej. Ponieważ zachodzi obawa, że tego rodzaju wydawnictwa niekontrolowane przez nikogo w szkołach prywatnych mogłyby łatwo stać się niejednokrotnie wśród młodzieży zaczynem niezdrowej agitacji antypaństwowej, czy antyspołecznej, zwłaszcza, że odbijane sposobem litograficznym wogóle poza szkołą w sprzedaży się nie ukazują, Ministerstwo W. R. i O. P. wydaje następujące zarządzenia:

1. Do obowiązków wizytatorów szkół w Kuratorjach określonych w rozporządzeniu Ministra W. R. i O. P. z dnia 6 kwietnia 1927 r. (Dz. Urz. Min. W. R. i O. P. Nr 8, poz. 108) należeć będzie również nadzór nad wszelkiemi wydawnictwami w szkołach, czasopismami uczniowskiemi; w sprawozdaniach z wizytacji szkół wizytatorzy winni każdorazowo zamieszczać krytyczne uwagi o czasopismach, wydawanych przez młodzież, jako dopełnienie obrazu, oddającego całokształt poziomu wychowawczego danej szkoły.

2. Panowie Kuratorzy, opierając się na niżej podanych zasadach, wydadzą do Dyrekcyj szkół oraz do Inspektoratów szkolnych (Rad Szkolnych Powiatowych) polecenia, zmierzające do ujęcia kontroli nad wydawnictwami szkolnemi:

a) wydawanie wszelkich czasopism uczniowskich uzależnione jest od zezwolenia dyrekcji (kierownika szkoły), udzielonego na przeciąg roku szkolnego,

b) dyrekcja (kierownik) winna (winien) ze swej strony wyznaczyć z pośród grona nauczycielskiego opiekuna każdego czasopisma. Opiekun odpowiedzialny jest za poziom czasopisma pod względem wychowawczym, czem oczywiście objęty jest stosunek do Państwa Polskiego; nazwisko opiekuna powinno być umieszczone na każdym numerze czasopisma (jednodniówki).

c) Tytuły czasopism uczniowskich oraz bliższe dane o ich charakterze i rozpowszechnieniu wraz z nazwiskiem opiekuna winny dyrekcje szkół wykazywać w sprawozdaniach rocznych.

d) Kierownicy szkół powszechnych obowiązani są każdy numer czasopisma nadsyłać bezpośrednio po jego ukazaniu się Inspektorowi szkolnemu, a dyrekcje innych szkół — Kuratorjum.

3. Przeglądanie nadesłanych numerów czasopism uczniowskich należy do Inspektora szkolnego odnośnie do szkół powszechnych, a do odpowiedniego wizytatora odnośnie do szkół innych typów.

4. W razie niedopatrzeń ze strony opiekuna, Kuratorjum na podstawie wniosku wizytatora lub Inspektora szkolnego wydaje odpowiednie zarządzenia, zależnie od charakteru i znaczenia tych niedopatrzeń.

5. Kuratorjum (wzgl. Inspektor szkolny) ma prawo zakazać wydawania czasopisma szkolnego, które w jakimkolwiek względzie okazało się nieodpowiedniem, a nawet szkodliwem.

6. Sprawa czasopism uczniowskich powinna być w miarę potrzeby uwzględniana przy wnioskach o nadawanie praw szkół państwowych.

7. Nielojalne wykonywanie zarządzeń Kuratorjum w powyższym zakresie wydanych powinno mieć wpływ na sprawę zatwierdzania kierowników i odnośnych nauczycieli szkół prywatnych.

8. Inspektor szkolny, względnie Kuratorjum, może zażądać pomocy organów administracji ogólnej przy badaniu treści czasopism, zwłaszcza wydawanych w języku niezrozumiałym dla odnośnego Inspektora szkolnego.

Ministerstwo W. R. i O. P. zauważa, że powyższe zarządzenie nie uchybia w niczem stosowaniu obowiązujących ustaw o prawie prasowem.

Minister (—) *Dr. Dobrucki.*

Wojewoda Kielecki.
Rw. 3662/10 II.

Kielce, dn. 14 grudnia 1927 r.

Przedmiot: *Świadectwo pochodzenia.*

OKÓLNIK Nr 153.

Do wszystkich Panów Starostów i Prezydentów miast wydzielonych wojew. kieleckiego.

Na podstawie rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa z dnia 29 XI 1927 r. Nr 4208 W I, wydanego w odpowiedzi na tut. pismo z dnia 11 listopada 1927 roku L. Rw. 2665/11 II, powierzam od dnia 1 stycznia 1928 r. sznurowanie i numerowanie zeszytów świadectw pochodzenia Magistratom i Urzędom Gminnym. Jednocześnie od tegoż 1 stycznia zwalniam wszystkie Starostwa od wykonywania powyższych czynności, z pozostawieniem im nadzoru nad należytem wydawaniem i prowadzeniem ewidencji świadectw pochodzenia zwierząt przez Urzędy Gminne.

Powyższe zarządzenie zakomunikują Panowie odnośnym Urzędom Gminnym do wykonania i Wydziałowi Powiatowemu dla dopilnowania.

Mam nadzieję, że Starostwa na skutek odciążenia ich od kłopotliwego sznurowania i numerowania powyższych dowodów tem dokładniej będą obecnie kontrolowały przez urzędników rozjazdowych, aby Urzędy Gminne przy wydawaniu świadectw pochodzenia ściśle stosowały się do rozporządzenia mojego z dnia 17 stycznia 1925 r. L. Rw. 27/16/II i reskryptu z dnia 18 listopada 1927 r. L. Rw. 2665/8/II.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Wojewoda Kielecki.
L. BG. 574/102/II.

Kielce, dnia 27 grudnia 1927 r.

Przedmiot: *Obliczenie podatku dochodowego od uposażeń, emerytur i wynagrodzeń.*

OKÓLNIK Nr 154.

Do Panów Naczelników Wydziałów, Dyrekcji Robót Publ., Panów Starostów i Kierowników P. U. P. P., oraz Biura Inżyniera Przemysłowego w Częstochowie.

Celem usunięcia rozbieżności przy obliczaniu podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, Ministerstwo Spraw Wewn. okólnikiem Nr 212/27 z dnia 1 grudnia 1927 r. L. OB. 3854 podało do wiadomości i stosowania — zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 7 XI 1927 r. L. D. V. 725/2 — główne zasady ustawowe, obowiązujące w tym względzie.

W szczególności pamiętać należy, że:

1) dochód z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, podlegający opodatkowaniu w drodze potrącenia przez służbodawców przy wypłacie, stanowią — w rozumieniu ustawy — wszelkiego rodzaju i jakąkolwiek nazwę noszące wynagrodzenia, łącznie z wszystkiemi dodatkami, jakie pracownik uzyskuje od służbodawcy z tytułu swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy.

Nie zaliczają się więc do kategorji dochodów z uposażeń służbowych wynagrodzenia, wypłacane za wykonaną pracę osobom, które w stosunku do wypłacającego wynagrodzenie nie pozostają w zależności służbowej. Dochody takie podlegają opodatkowaniu wedle Dz. I. ustawy o państw. podatku doch., jako dochody z zajęć zarobkowych.

2) Zą podstawę do ustalenia stopy procentowej miarodajnej do obliczenia podatku od wynadrodzenia, przypadającego do wypłaty za pewien okres czasu (kwartał, miesiąc lub tydzień, zależnie od umowy czy też zwyczaju), przyjmuje się wysokość tego wynagrodzenia obliczoną w stosunku rocznym;

3) za podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku od dodatkowego wynagrodzenia perjodycznego, którego wypłata następuje w ciągu miesiąca już po dokonaniu wypłaty stałego uposażenia — przyjmuje się obliczoną w stosunku rocznym sumę wypłaconego już wynagrodzenia stałego i tegoż wynagrodzenia dodatkowego;

4) w celu ustalenia stopy procentowej, miarodajnej do obliczenia podatku od jednorazowego wynagrodzenia (remuneracji, zapomogi itp.), dolicza się to jednorazowe wynagrodzenie do sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia, obliczonego w stosunku rocznym;

5) podatek od dochodów z uposażeń służbowych pobiera się drogą potrącenia przez służbodawców przy każdorazowej wypłacie.

Zaliczki na pobory służbowe nie uważa się za wypłatę uposażenia.

Przykłady:

ad p. 2. W dniu 1 lipca 1927 roku wypłaca się pracownikowi miesięczne uposażenie za lipiec w kwocie 600 zł. Wysokość tego uposażenia obliczona w stosunku rocznym (600 × 12) wynosi 7.200 zł.

Stopa procentowa od dochodu 7.200 zł. wg. skali (art. 111) wynosi 3,4 %, służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 600 zł. podatek w kwocie 20 40 zł.

ad p. 3. Temu samemu pracownikowi wypłaca się w dniu 31 lipca 1927 roku dodatkowe perjodyczne

wynagrodzenie (np. wynagrodzenie za pełnienie funkcji nadzorczych w instytucji nadzorowanej przez Państwo) w kwocie 200 zł.

Celem obliczenia stopy procentowej podatku od tego dodatkowego wynagrodzenia przyjmuje się wypłacone już 1 lipca 600 zł. plus wypłacone 31 lipca 200 zł., razem 800 zł. × 12 = 9.600 zł., od której to kwoty wg. skali (art. 111) przypada stopa procentowa 4,1 %. Służbodawca winien jest potrącić od wynagrodzenia dodatkowego, wypłaconego w dniu 31-szym lipca podatek w kwocie (4,1 % od 200 zł.) 8 zł. 20 gr.

ad p. 4. Pracownikowi, który w dniu 1 sierpnia 1927 roku pobrał miesięczne wynagrodzenie za sierpień w wysokości 550 zł., wypłaca się w dniu 15 sierpnia 1927 r. jednorazowe wynagrodzenie (remunerację, zapomogę i t. p.) w wysokości 300 zł.

Celem obliczenia stopy procentowej od wspomnianego wynagrodzenia jednorazowego przyjmuje się wypłacone w dniu 1 sierpnia wynagrodzenie 550 zł. obliczone w stosunku rocznym (550 × 12), t. j. 6.600 zł., do którego dodaje się jednorazowe wynagrodzenie 300 zł., co stanowi razem 6.900 zł., od której to kwoty stopa procentowa wg. skali (art. 111) wynosi 3,4 %.

Zatem podatek od jednorazowego wynagrodzenia 300 zł. wynosić będzie 3,4 % tej kwoty, t. j. 10·20 zł.

ad p. 5. Pracownik pobiera tytułem wynagrodzenia płacę miesięczną w wysokości 500 zł., a nadto od dokonanych przez niego tranzakcyj (np. handlowych) prowizję w wysokości 1 %, obliczaną i wypłacaną ostatniego dnia każdego kwartału z tem, że każdego miesiąca może mu być wypłacona na jego żądanie zaliczka na tę prowizję.

Podatek od wynagrodzenia miesięcznego w kwocie 500 zł. oblicza się i potrąca w każdym miesiącu w dniu wypłaty w sposób przedstawiony w przykładzie ad p. 2, o ile zaś chodzi o prowizję, oblicza się i potrąca podatek dopiero w ostatnim dniu kwartału, mimo że w poszczególnych miesiącach kwartału pracownik pobierał zaliczki na prowizję.

Obliczanie podatku od prowizji.

Wysokość ostatniego perjodycznego wynagrodzenia w stosunku rocznym wynosi (500 × 12) . . 6.000 zł.

Wysokość prowizji wypłacanej w ostatnim dniu kwartału wynosi 1.000 zł., czyli w stosunku rocznym (1.000 × 4) . . . . 4.000 „

Razem . . 10.000 zł.

Stopa procentowa od rocznego dochodu 10.000 zł. wg. skali (art. 111) wynosi 4,3 %, zatem podatek od omawianej prowizji 1000 zł. wynosić będzie 4,3 % tej kwoty, t. j. 43 zł.

Za Wojewodę: ***W. Kiełczewski.***

Wojewoda Kielecki.
L. BG. 6230/39/II.

Kielce, dnia 15 grudnia 1927 r.

Przedmiot: *Podatek dochodowy od dodatku na umundurowanie.*

OKÓLNIK Nr 155.

Do Panów Naczelników Wydziałów, Panów Starostów i Kierowników P. U. P. P., Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych, oraz Biura Inżyniera Przemysłowego w Częstochowie.

W związku z pobieraniem podatku dochodowego od uposażeń służbowych wyłoniły się wątpliwości, czy podlegają opodatkowaniu dodatki na umundurowanie, otrzymywane przez funkcjonarjuszy państwowych bądź w gotówce, bądź w naturze.

W tym wypadku miarodajnym jest przepis art. 20 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 58/25 r., poz. 411), w myśl którego za podlegający opodatkowaniu dochód z uposażeń służbowych uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach lub w naturze, jakie pracownik uzyskuje ze swego stosunku służbowego.

Nie ulega więc wątpliwości, że zgodnie z powołanem postanowieniem ustawy dodatki na umundurowanie w gotówce lub w naturze uważane być winny jako przedmiot podatku, o ile stanowią składową część uposażenia, a więc jeżeli otrzymujący je funkcjonarjusz nie jest obowiązany do składania rachunków z wypłaconej mu z tego tytułu gotówki, względnie jeżeli przedmioty umundurowania wydaje się funkcjonarjuszowi na własność.

Inaczej przedstawia się sprawa, gdy wydane w naturze przedmioty umundurowania w czasie używania ich przez funkcjonarjusza stanowią własność Skarbu. W tym wypadku wartość wydanych przedmiotów umundurowania nie stanowi dochodu podatkowego funkcjonarjusza. Nie zmienia to postaci rzeczy nawet w tym wypadku, gdy po pewnym okresie czasu, wyznaczonym przez władzę, niedonoszony mundur (przeważnie już bezwartościowy) przechodzi na wyłączną własność funkcjonarjusza.

Powyższe Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości na podstawie okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 213 z dnia 2-go grudnia 1927 roku L. O. B. 3984 i zgodnie z pismem Ministerstwa Skarbu z dnia 25 listopada 1927 r. L. D. V, 827/2.

Za Wojewodę: ***W. Kiełczewski.***

Wojewoda Kielecki. Kielce, dnia 16 grudnia 1927 r.
L. PO. 2346/77/VI/27.

Przedmiot: *Zmiany procedury wnoszenia podań o dotacje zwrotne dla inwalidów wojen. na cele produkcyjne, przewidziane w okólniku Nr 525 z dn. 26 kwietnia 1927 r. i Nr 537 z dnia 15 VI 1927 r.*

OKÓLNIK Nr 156.

Wszystkim Panom Starostom
na terenie wojew. kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej Nr 551 podaje się do wiadomości i ścisłego stosowania w ślad okólnika Nr 108 z dnia 29 lipca 1927 r. L. PO. 1756/72/II.

Za Wojewodę: *Zwoliński.*

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej. Warszawa, d. 25 XI 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 551.

Do Panów Wojewodów i Pana Komisarza
na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, zmieniając, w porozumieniu z Państwowym Bankiem Rolnym, procedurę wnoszenia podań o dotacje zwrotne dla inwalidów wojennych na cele produkcyjne, przewidzianą okólnikami Nr 525 z dnia 26 IV 1927 r. i Nr 537 z dnia 15 VI 1927 r., zarządza, co następuje.

Podania wyżej wymienione powinny:

A) wskazywać cel pożyczki i zamierzony sposób jej użycia.

B) zawierać w załączeniu: 1) zaświadczenie powiatowej władzy administracji ogólnej, że petent, wzgl. petentka, posiada książkę inwalidzką, wzgl. dekret pensyjny, sporządzone według wzoru dodanego do niniejszego okólnika jako załącznik Nr 1, względnie Nr 1-a, 2) zaświadczenie władz skarbowych, sporządzone według wzorów ustalonych pismem Min. Skarbu L. D. V. 6746/1/27 z dnia 3 listopada 1927 r., dodanych do niniejszego okólnika jako załącznik Nr 2 i Nr 3, mianowicie: a) informacje Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów o ubiegającym się o pożyczkę, b) informacje Urzędu Skarbowego podatków i Opłat Skarbowych o poręczycielach;

C) być uzupełnione opinją powiatowej władzy administracji ogólnej o stanie majątkowym inwalidy wojennego, ubiegającego się o pożyczkę, względnie wdowy lub sieroty, wyrażoną według wzoru dodanego do niniejszego okólnika jako załącznik Nr 4.

Zarządzenie powyższe stanowi ułatwienie dla inwalidów wojennych ubiegających się o wspomniane dotacje, ponieważ zwalnia ich od obowiązku przedkładania podlegających opłacie stemplowej deklaracyj poręczycieli, że podpisze weksel względnie skrypt dłużny, oraz nie wymaga wypracowania kosztorysów, podania ceny towarów, wskazania władz i urzędów, u których można stwierdzić informacje o poręczycielach.

W związku z powyższem tracą moc obowiązującą odnośne ustępy w powołanych okólnikach Nr 525 i Nr 537, dotyczące procedury wnoszenia podań.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej nadmienia również, co następuje:

a) podania osób, nieposiadających koncesyj monopolowych, nie powinny być przesyłane do Państwowego Banku Rolnego;

b) każdy poszczególny załącznik do podań o wspomniane dotacje, przesyłanych do Państwowego Banku Rolnego, powinien być jako odrębny dokument podpisany przez odnośną władzę;

c) sprawy związane z akcją dotacyjną, o której mowa, powinny być załatwiane w czasie najkrótszym, ewentualnie odręcznie;

d) władze powiatowe administracji ogólnej powinny do ustalania opinji o stanie majątkowym inwalidów wojennych, względnie wdów i sierot, ubiegających się o wymienione dotacje, używać organów policyjnych, a nie urzędów gminnych;

e) zaświadczenia Państwowego Banku Rolnego o przyznanie dotacyj wzmiankowanych powyżej nie powinny być zwracane temuż Bankowi, lecz należy je zachować w archiwum władzy powiatowej;

f) władze powiatowe administracji ogólnej powinny zwracać się do Państwowego Banku Rolnego w sprawie właściwego użytkowania udzielonej dotacji przez pożyczkobiorcę tylko w tym wypadku, jeżeli stwierdzą niewłaściwe użycie tejże dotacji.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej oznajmia dodatkowo, że byłoby wskazane, by podania inwalidów wojennych o dotacje były wnoszone według wzoru dodanego do niniejszego okólnika jako załącznik Nr 5, który to wzór został przesłany przez Państwowy Bank Rolny Związkom Inwalidów Wojennych.

Zał. 6. Minister:
(—) Dr. Jurkiewicz.

Zał. do okólnika M. P. i O. S. Nr 551. Wzór Nr 1.

Starostwo w ....

Wolne od opłaty stempl.
na podstawie art. 157 u. o. s.

Kredyt dla inwalidów wojennych na cele produkcyjne.

.... dn. .... 192 r.

Do Państwowego Banku Rolnego
w Warszawie.

ZAŚWIADCZENIE.

Zaświadcza się, że .... posiada książkę inwalidzką Nr ...., wystawioną przez P. K. U. w .... do L. .... z dnia ...., i że utracił .... %o zdolności do pracy zarobkowej na stałe (czasowo), według orzeczenia z ważnością do dnia ....

Poszkodowanie na zdrowiu, względnie kalectwo, polega na ....

Podpis Starosty ....

Wzór P. B. R.

Zał. do okólnika Nr 551. Wzór Nr 1-a.

(dla wdów i sierot po inwalidach wojennych, poległych i zaginionych na wojnie).

Starostwo w ....

Wolne od opłaty stempl.
na podstawie art. 157 u. o. s.

Kredyt dla inwalidów wojennych na cele produkcyjne.

.... dn. .... 192 r.

Do Państwowego Banku Rolnego
w Warszawie.

ZAŚWIADCZENIE.

Zaświadcza się, że .... posiada dekret pensyjny Nr .... z dnia ...., wystawiony przez Izbę Skarbową wydz. VI w ...., z którego wynika, iż wymieniona jest wdową (sierotą) po ....

Podpis Starosty ....

Wzór P. B. R.

Zał. do okólnika Nr 551. Wzór Nr 2.

Wolne od opłaty stempl.
na mocy art. 154 ustęp 2 u. o. s.
Podstawa Pis. Okóln. Min. Skarbu
L. D. V. 6746/1/27
z dnia 3-go listopada 1927 roku.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w ....

Kredyt dla inwalidów wojennych na cele produkcyjne.

Do Państwowego Banku Rolnego
w Warszawie.

Informacje o ubiegającym się o pożyczkę.

1) Imię i nazwisko inwalidy wojennego ....
2) Rodzaj koncesji posiadanej przez inwalidę ....
3) Nazwa urzędu, który udzielił koncesji ....
4) Koncesję udzielono dnia .... do L. ....
5) Czy petent wykonuje koncesję ....
6) Wykazany dochód z koncesji za rok ubiegły ....

Data ....

Pieczęć Podpis Urzędu Skarbowego

....

Wzór P. B. R.

Zał. do okólnika Nr 551. Wzór Nr 3.

Wolne od opłaty stempl.
na mocy art. 154 ustęp 2 u. o. s.

Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych w ....

Kredyt dla inwalidów wojennych na cele produkcyjne.

Do Państwowego Banku Rolnego
w Warszawie.

INFORMACJE O PORĘCZYCIELACH.

I.

1) Nazwisko i imię poręczyciela ....
2) Za kogo ręczy (imię, nazwisko i adres) ....

3) Miejsce zamieszkania (gmina, powiat, województwo) ....

4) Stan rodzinny poręczyciela ....

5) Zawód wzgl. zajęcie (miejsce wykonywania) ....

6) Majątek poręczyciela (obszar gruntów i ich jakość, ilość i jakość budynków, inwentarz żywy i martwy, rodzaj i wielkość przedsiębiorstwa i t. p.) ....

7) Kwota ustalonego ogólnego dochodu czystego za ostatni rok podatkowy ....

8) Kwota ustalonego obrotu za ostatni rok podatkowy ....

II.

1) Nazwisko i imię poręczyciela ....

2) Za kogo ręczy (imię, nazwisko i adres) ....

3) Miejsce zamieszkania (gmina, powiat, województwo) ....

4) Stan rodzinny poręczyciela ....

5) Zawód wzgl. zajęcie (miejsce wykonywania ....

6) Majątek poręczyciela (obszar gruntów i ich jakość, ilość i jakość budynków, inwentarz żywy i martwy, rodzaj i wielkość przedsiębiorstwa i t. p.) ....

7) Kwota ustalonego ogólnego dochodu czystego za ostatni rok podatkowy ....

8) Kwota ustalonego obrotu za ostatni rok podatkowy ....

Data ....

Pieczęć Naczelnik Urzędu

....

podpis.

Zał. do okólnika Nr 551. Wzór Nr 4.

Starostwo w ....

Kredyt dla inwalidów wojennych na cele prodykcyjne.

Do Państwowego Banku Rolnego
w Warszawie.

Opinja o stanie majątkowym inwalidy wojennego ubiegającego się o dotację zwrotną.

1) Nazwisko i imię petenta ....

2) Petent zamieszkuje w ....
gm. .... pow. ....
wojew. ....

3) Stan rodzinny petenta ....

4) Rodzaj posiadanej koncesji ....
czy uruchomiona ....

5) Czy poza koncesją petent posiada budynki (gdzie i jakie) ....

6) Czy poza koncesją petent posiada grunta (gdzie i jakie) ....

7) Czy poza koncesją petent posiada inwentarz żywy (jaki) ....

8) Czy petent zasługuje na udzielenie mu pożyczki ....

Data ....

Pieczęć

Podpis władz admin. I inst.

Zał. do okólnika Nr 551. Wzór Nr 5.

Wolne od opłaty stemplowej
na podstawie art. 141 p. 13 u. o. s.

Starostwo w ....

Kredyt dla inwalidów wojennnych na cele produkcyjne. .... dn. .... 192 r.

Inwalidy wojennego ....

....

zamieszk. w ....

gminie ....

powiatu ....

województwa ....

poczta ....

Do Państwowego Banku Rolnego
w Warszawie
ul. Traugutta Nr 11

przez Starostwo w ....

Niżej podpisany inwalida wojenny, posiadający koncesję .... w .... gm. .... pow. .... prosi na podstawie okólnika Nr 529 Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 6 kwietnia 1926 roku Nr 3780/0.III i okólnika Nr 537 z dnia 17 lipca 1926 r. Nr 6989/0.III o udzielenie kredytu na ....

....

....

w wysokości zł. .... (słownie: ....

....

Jako poręczycieli podaje:

1) (nazwisko i imię) ....
zamieszk. w ....

2) (nazwisko i imię) ....
zamieszk. w ....

Przedkładając na załączonych formularzach:

1) zaświadczenie Starostwa o posiadaniu książki inwalidzkiej,

2) informacje Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów o ubiegającym się o pożyczkę,

3) informacje Urzędu Skarbowego Podatków i Opłat Skarbowych o poręczycielach,

prosi o zbadanie stanu majątkowego podpisanego, oraz o przysłanie wraz z załącznikami i opinją Starostwa o stanie majątkowym podpisanego do Państwowego Banku Rolnego w Warszawie.

Data ....

Załączników .... (Podpis)

Wojewoda Kielecki. Kielce, dnia 17 grudnia 1927 r.
L. BG. 5646/59/II.

Przedmiot: *Opłata stemplowa od ponaglenia.*

OKÓLNIK Nr 157.

Wszystkim Panom Starostom
wojew. kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Min. Spraw Wewn. Nr 210 podaję do wiadomości i ścisłego stosowania.

Za Wojewodę: *W. Kiełczewski.*

Ministerstwo Spraw Wewn. Warszawa, d. 29 XI 1927 r.
Nr OB. 3897.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 210.

Do wszystkich PP. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę, P. Naczelnika Urzędu do spraw mniejsz. w Katowicach oraz Tymcz. Wydziału Samorządowego we Lwowie.

Zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 4 listopada 1927 r. L. D. V. 9955/6 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje.

Jeżeli nie uiszczono opłaty stemplowej od podania, którem petent jedynie ponagla załatwienie podania poprzednio wniesionego, to należy tylko w takim razie wdrożyć postępowanie, przewidziane w art. 152 u. o. s. oraz w §§ 168 i 169 r. w. s., a zatem żądać od petenta uiszczenia opłaty stemplowej, jeżeli urząd, do którego wniesiono podanie ponaglające, zamierza doręczyć petentowi na skutek ponaglenia pismo urzędowe, któregoby petent nie otrzymał, gdyby ponaglenia nie wniósł. Należy więc żądać dostarczenia opłaty do podania po-

naglającego, jeżeli np. urząd chce zawiadomić petenta, że celem załatwienia podania pierwotnego wdrożył dochodzenia i że dochodzenia te jeszcze nie są zakończone, albo że przedstawił sprawę wyższej instancji, od której jeszcze decyzja nie nadeszła.

Natomiast nie należy żądać uiszczenia opłaty stemplowej od podania ponaglającego, jeżeli urząd bądź nie przedsiębierze żadnej czynności urzędowej wywołanej jedynie ponagleniem, bądź wykonywa wprawdzie czynności urzędowe, którychby nie było w braku ponaglenia, ale które są czynnościami ściśle wewnętrznemi, i o których urząd petenta nie zawiadamia (np. gdy ponagla inny urząd, do którego zwrócił się o udzielenie informacji lub opinji potrzebnych do załatwienia podania pierwotnego, gdy przedkłada podanie ponaglające instancji wyższej, w której znajduje się podanie pierwotne, gdy instancja wyższa — do której petent wniósł podanie ponaglające, a która jeszcze przed otrzymaniem ponaglenia powzięła decyzję i ją przesłała instancji niższej — poleca instancji niższej, aby rychło doręczyła petentowi zawiadomienie o decyzji.

W żadnym razie nie jest dopuszczalne wstrzymywanie załatwienia podania pierwotnego (od którego opłatę stemplową uiszczono) do czasu dostarczenia opłaty do podania ponaglającego.

Zauważa się, że użyty w powyższem wyjaśnieniu skrót u. o. s. oznacza ustawę z dnia 1 lipca 1926 roku o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 98, poz. 570), a skrót r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 123, poz. 713).

Naczelnik Wydziału: *A. Robaczewski.*

Wojewoda Kielecki.
L. OP. 2160/122/VI.

Kielce, dnia 31 grudnia 1927 r.

Przedmiot: ***Kapitalizacja rent inwalidów wojennych.***

OKÓLNIK Nr 158.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Spraw Wojskowyah i Ministra Skarbu w sprawie kapitalizacji rent inwalidów wojennych z dnia 13 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 596) mogą inwalidzi wojenni w myśl poztanowień art. 28 do 32 ustawy inwalidzkiej z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 195), oraz art. 9 noweli do ustawy tej z dnia 4-go sierpnia 1922 roku (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 608) ubiegać się o zupełne lub częściowe skapitalizowanie swych rent inwalidzkich.

Z zupełnego skapitalizowania renty inwalidzkiej (§ 3 rozporządzenia) mogą korzystać tylko ci inwalidzi, którzy:

1) są pełnoletni, a nie przekroczyli 55 lat życia,

2) posiadają prawo do renty na stałe,

3) wykazują stan zdrowia rokujący trwanie życia przez czas brany w rachubę przy kapitalizacji,

4) dają gwarancję celowego użycia skapitalizowanej renty.

Za dostateczny powód zupełnego skapitalizowania renty inwalidów wojennych uważam:

a) konieczność rozszerzenia względnie ubezpieczenia warsztatu pracy na roli, w przemyśle i rzemiośle, konieczność wkładów pieniężnych do uruchomienia i wyzyskania koncesji przemysłowej, handlowej i monopolowej, oraz potrzebę uzupełnienia studjów;

b) możność nabycia koncesji, względnie nabycia na własność warsztatu pracy na roli, w przemyśle lub rzemiośle, możność stworzenia względnie zwiększenia kapitału obrotowego pracowni wytwórczej inwalidów wojennych, potrzebę zapłaty udowodnionych dawnych długów, obciążających warsztat pracy na roli, w przemyśle lub rzemiośle, potrzebę rozpoczęcia nowych studjów, chociażby nie będących nawet w związku z dotychczasowemi lub dawnemi, o ile ta wypływa ze szczególnego uzdolnienia petenta, z jego stosunków rodzinnych, finansowych i t. p.

Z częściowego zaś skapitalizowania renty inwalidzkiej (§ 4 rozporządzenia), to znaczy za okres czasu od 6-ciu do 24--ch miesięcy, mogą korzystać inwalidzi wojenni, którzy:

1) wprawdzie nie posiadają wyżej podanych warunków do zupełnego skapitalizowania renty inwalidzkiej, lecz dają gwarancję celowego użycia kwoty w wysokości ich zaopatrzenia od 6-ciu do 24-ch miesięcy;

2) posiadają warunki do korzystania z zupełnego skapitalizowania renty, lecz chcą lub mogą zabezpieczyć względnie polepszyć swą egzystencję dzięki użyciu jedynie kwoty nieprzekraczającej ich dwuletniego zaopatrzenia.

Za dostateczny powód częściowego skapitalizowania renty inwalidy wojennego uważam:

a) potrzebę nabycia odzieży w celu objęcia posady. lub pełnienia czynności związanej z zarobkowaniem, oraz nabycia przedmiotów gospodarstwa domowego;

b) konieczność pokrycia wydatków związanych z wyjazdem zagranicę za pozwoleniem władz w celach zarobkowych;

c) konieczność leczenia choroby nie pozostającej w związku przyczynowym ze służbą wojskową;

d) nieodzowne zaspokojenie potrzeb i wydatków wynikłych z powodu klęski żywiołowej (pożaru, wylewu,

wielkiego nieurodzaju i t. p.), skutkiem czego warsztatowi pracy inwalidy wojennego grozi ruina lub niemożność dalszego normalnego działania.

Renta nie może być ani zupełnie, ani częściowo skapitalizowaną, gdy istnieją warunki wpływające na zupełne lub częściowe zawieszenie (art. 26 ustawy z dnia 18 marca 1921 roku), albo też na zmniejszenie renty (art. 33, 47 i 48 cytowanej ustawy i § 5 rozporządzenia).

Podania o skapitalizowanie renty winni inwalidzi wojenni wnosić do władzy administracyjnej I instancji, t. j. Starostwa.

1) Podanie inwalidy wojennego o skapitalizowanie jego renty inwalidzkiej winno zawierać określenie celu i środków do niego wiodących (warsztat, sklep, studja), oraz uzasadnienie potrzeby skapitalizowania renty.

2) Do podania winny być dołączone:

a) dowody stwierdzające datę urodzenia petenta i stosunki jego rodzinne (wyciąg z ksiąg stałej ludności, lub metryka urodzenia);

b) dowód stwierdzający stan majątkowy petenta i charakter przedsiębiorstwa, z którego pomocą cel ma być osiągnięty;

c) plan i kosztorys, względnie opis gospodarstwa, warsztatu, sklepu, studjów i t. d.;

d) odpis książeczki inwalidzkiej, lub innego dokumentu, stwierdzającego inwalidztwo petenta;

e) deklaracja inwalidy wojennego o poddaniu się kontroli władzy administracyjnej, t. j. Starostwa, nad obrotem, własnością, która będzie nabyta dzięki skapitalizowaniu renty, oraz ograniczeniu prawa rozporządzania nad nabytym warsztatem pracy przez czas ustalony przez władze administracyjne II instancji, t. j. Województwa, nie krótszy jednak, w razie zupełnego skapitalizowania, jak przez 8 lat, licząc od dnia skapitalizowania renty (§ 7 rozporządzenia).

Podania powyższe nie podlegają opłacie stemplowej, gdyż są one wolne w myśl obowiązujących przepisów od tej opłaty.

W razie stwierdzenia, że podanie o skapitalizowanie renty wykazuje braki tak co do redakcji, jak też co do ilości i rodzaju załączników, które stosownie do postanowień § 7 wspomnianego rozporządzenia winny być dołączone, należy takowe zwrócić petentowi dla ponownego sporządzenia takowego, ewentualnie zażądać od petenta dodatkowego nadesłania brakujących załączników.

Zaznaczam przytem, że sprawy związane ze załatwieniem formalności i p dań o skapitalizowanie renty inwalidzkiej, jak też i wszelkie inne czynności, przekazane przez Urząd Wojewódzki w toku załatwiania tych podań, winny być, jako p i l n e, b a r d z o s z y b k o z a ł a t w i o n e.

Władza administracyjna I instancji, t. j. Starostwo:

1) stwierdza, czy petent posiada warunki przytoczone (§§ 3 i 4 rozporządzenia z dnia 13 lipca 1927 r.), oraz zarządzi zbadanie, czy nie zachodzą warunki wpływające na zmniejszenie renty w myśl postanowień art. 33, 47 i 48 ustawy z dnia 18 marca 1921 r.;

2) czy petent daje gwarancję celowego zużycia skapitalizowanej renty, zbadanie pożyteczności, to znaczy, czy dochód z przedsiębiorstwa będzie w stanie zabezpieczyć petentowi utrzymanie na przyszłość w myśl przyległej instrukcji (zał. 1).

3) O ile wyniki dochodzeń pod 1 i 2 nie ujawnią przeszkody skapitalizowania renty, należy zwracać się z odezwą przy dołączeniu odpisu książeczki inwalidzkiej lub innego dokumentu inwalidzkiego do odnośnych Powiatowych Komend Uzupełnień o nadesłanie wyciągu z ostatniego orzeczenia rewizyjnego z klauzulą, czy zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania rewizyjnego odnośnie danego inwalidy wojennego, względnie że takowe zostało już przeprowadzone, które jest konieczne, gdyż według komunikatu Ministerstwa Spraw Wojskowych, dowództwa Okręgów Korpusów nie mogły skontrolować wszystkich aktów rewizyjnych, którym w latach od 1918 do stycznia 1922 przyznano procent utraty zdolności do pracy na stałe.

4) Jeżeli zaś władza administracyjna stwierdzi w myśl postanowień § 8 rozporządzenia z dnia 13 lipca 1927 r. wyżej cytowanego, że petent nie posiada warunków kapitalizacji renty, wówczas nie jest obowiązana wykonywać czynności, przewidzianej w § 8, punkt 2 cytowanego rozporządzenia, t. j. powodować zbadanie długowieczności i stanu zdrowia petenta przez Komisję lekarską dla spraw kapitalizacji renty i może podanie załatwić odmownie, bez odwoływania się do Urzędu Wojewódzkiego.

W każdym razie odpowiedź udzielona petentowi winna zawierać dokładnie i jasno wyrażone motywy odmowy.

5) Powoduje zbadanie długowieczności i stanu zdrowia petenta przez Komisję lekarską dla kapitalizacji rent inwalidów wojennych w myśl przyległej instrukcji Urzędu Wojew. w Kielcach (zał. 2). w skład której wchodzi lekarz urzędowy, wyznaczony przez władzę administracyjną I-ej instancji, lekarz wojskowy, wyznaczony przez Dowódcę właściwego Okręgu Korpusu, oraz delegat Urzędu Skarbowego, wyznaczony przez właściwy Urząd Podatków i Opłat Skarbowych (§ 9 cytowanego rozporządzenia).

Po załatwieniu powyższych formalności władza administracyjna I-ej instancji przedstawi akta przedmiotowe władzy administracyjnej II-ej instancji do decyzji wraz z opinją i wnioskiem w myśl instrukcji (zał. 1).

Po otrzymaniu przez władze administracyjne I-ej instancji niniejszego okólnika, tracą moc dotychczas wydane w tej sprawie moje zarządzenia, a mianowicie: okólnik Nr 129 z dn. 14 XII 1923 r. L. P. O. 1315/10/III i z dnia 26 V 1924 r. L. P. O. 599/66/I.

Wobec powyższego wszystkie podania o skapitalizowanie renty inwalidzkiej, których władza administracyjna I-ej instancji dotąd nie nadesłała władzy administracyjnej II-ej instancji, winna załatwić według postanowień §§ 7 i 8 rozporządzenia z dnia 13 lipca 1927 r. wyżej cytowanego i niniejszego okólniką.

(Zał. 3). Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Załącznik 1.

WOJEWODA KIELECKI. Kielce, dn. 31 XII 1927 r.

INSTRUKCJA

dla Starostw w przedmiocie badania pożyteczności skapitalizowania renty inwalidów wojen. w myśl art. 28—32 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidow wojennych i ich rodzin, oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych (Dz. Ust. R. P. Nr 32/21 r., poz. 195), oraz art. 9 ustawy z dnia 4 sierpnia 1922 r., zmieniającej niektóre postanowienia ustawy z dnia 18-go marca 1921 roku o zaopatrzeniu inwalidów wojennych (Dz. Ust. R. P. Nr 67/22 r., poz. 608).

Na podstawie § 8 Rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu z dnia 13 lipca 1927 roku w przedmiocie kapitalizacji rent inwalidów wojennych (Dz. Ust. R. P. Nr 67, poz. 596) Urząd Wojew. zarządza, co następuje:

1) Badanie pożyteczności skapitalizowania renty inwalidów wojennych należy do zakresu badania Starostw, które dla zdobycia potrzebnych wiadomości i wyjaśnień powinny się zwracać do zarządów gmin, a w razie potrzeby — do organizacyj inwalidzkich i do stowarzyszeń opieki nad inwalidami wojennymi.

2) Za dostateczny powód zupełnego skapitalizowania renty inwalidy wojennego, zawierający w sobie gwarancję celowego użycia skapitalizować się mającej renty, uważa się:

a) przedewszystkiem konieczność rozszerzenia wzgl. ulepszenia posiadanego, mającego widoki rozwoju warsztatu pracy na roli, w przemyśle lub rzemiośle, konieczność wkładów pieniężnych dla uruchomienia posiadanej koncesji przemysłowej, handlowej i monopolowej, potrzeba uzupełnienia odbytych studjów,

b) następnie możność nabycia koncesji, względnie nabycia na własność warsztatu pracy na roli, w przemyśle lub rzemiośle, będących dotychczas w posiadaniu inwalidy wojennego na podstawie umowy najmu; konieczność stworzenia względnie zwiększenia kapitału obrotowego współdzielni wytwórczej inwalidów wojennych; wyraźna korzyść z nabycia na własność lub wynajęcia danego gruntu względnie warsztatu pracy ze względu na stosunki mieszkaniowe, rodzinne, spadkowe inwalidy wojennego; potrzeba spłaty udowodnionych dawnych długów obciążających warsztat pracy na roli, w przemyśle, lub rzemiośle, zwłaszcza zaciągniętych u kilku wierzycieli; potrzeba rozpoczęcia nowych studjów, chociażby nie związanych z dotychczasowemi lub dawnemi, o ile to wypływa ze szczególnego uzdolnienia petenta, z jego stosunków rodzinnych, finansowych itp.

3) Za dostateczny powód do częściowego skapitalizowania renty inwalidy wojennego, zawierający w sobie zarazem gwarancję celowego użycia skapitalizować mającej się renty, uważa się oprócz okoliczności wymienionych powyżej pod 2, a, b, niniejszej instrukcji:

a) potrzebę nabycia odzieży w celu objęcia posady lub pełnienia czynności związanych z zarobkowaniem, oraz nabycia przedmiotów gospodarstwa domowego,

b) konieczność pokrycia wydatków związanych z wyjazdem zagranicę za pozwoleniem władz w celach zarobkowych,

c) konieczność leczenia choroby niepozostającej w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

d) nieodzowność zaspokojenia potrzeb i wydatków wynikłych na skutek żywiołowej klęski (pożaru, wylewu, wielkiego nieurodzaju i t. p.), skutkiem czego warsztatowi pracy inwalidy grozi ruina, lub niemożliwość dalszego normalnego działania.

4) Podania o skapitalizowanie renty inwalidów wojennych mogą być przyjmowane, badane i przesyłane do decyzji Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach również w wypadkach nieprzewidzianych w punkcie 2 i 3 niniejszej instrukcji, o ile one zostaną uznane przez władze administracyjne I-ej instancji za zasługujące na uznanie i zgodne z duchem niniejszej instrukcji.

5) Starostwa winny przy zatwierdzaniu okoliczności wymienionych pod 2 i 3 niniejszej instrukcji żądać w granicach możliwych złożenia należycie uwierzytelnionych dowodów, np. odpisu koncesji, aktu władania dowodem rozpoczęcia lub ukończenia studjów naukowych, należenia do istniejącej spółdzielni inwalidzkiej, lub zarządu organizacyjnego, względnie do grona członków założycieli tworzącej się spółdzielni inwalidzkiej, odpisu skryptów dłużnych, dowodu, zastawu, oraz wogóle należytego stwierdzenia wszystkich okoliczności, które mogą posiadać znaczenie przy rozstrzyganiu w sprawie podania o skapitalizowanie renty.

6) Niezależnie od tego Starostwa winny zebrać dane o zdolności inteligencji, wykształceniu fachowem, obrotności, oraz wogóle o cechach charakteru inwalidy wojennego, które mogą wpłynąć na sposób użycia przez inwalidę wojennego skapitalizowanej renty.

7) Przy stawianiu wniosku o pożyteczności skapitalizowania renty Starostwa przyjmą pod uwagę również gwarancję celowego użycia skapitalizować się mającej renty, żądając przytem złożenia dostatecznych dowodów, np. dowodu, że inwalida wojenny wszedł w porozumienie (względnie zawarł przedwstępną umowę) z przedsiębiorstwem budowlanem lub osadniczem o charakterze użyteczności powszechnej, zaświadczeń właściwej władzy szkolnej lub instytucji kulturalno-oświatowej, że rozpoczęcie nowych studjów lub kontynuowanie dawnych jest wskazane.

8) Przy wnioskowaniu o pożyteczności skapitalizowania renty Starostwo powinno również przeprowadzić badania dotyczące:

a) ceny mającego się nabyć lub powiększyć warsztatu pracy,

b) wysokości kwoty potrzebnej do osiągnięcia celu,

c) serwitutów oraz wogóle dodatnich lub ujemnych właściwości objektu, który ma być nabyty za skapitalizowaną rentę.

9) Starostwa równocześnie stawiają wniosek, na jaki czas należy ograniczyć prawo rozporządzalności nabytym lub posiadanym warsztatem pracy, oraz o ewentualnem uzależnieniu kapitalizacji od hipotecznego lub innego zabezpieczenia.

10) Starostwa mogą zależnie od okoliczności, stawiać wnioski o wypłacenie skapitalizowanej renty nie inwalidzie, lecz bezpośrednio osobie trzeciej, np. sprzedawcy, wierzycielowi hipotecznemu, przedsiębiorstwu, któremu inwalida wojenny powierzy wykonanie planu, lub instytucji (internatowi, bursie, specjalnemu zakładowi naukowemu lub naukowo-zawodowemu i t. p.), dzięki której inwalida korzystać będzie z kształcenia lub dokształcania, jak również o wypłacenie skapitalizowanej renty nie jednorazowo, lecz ratami.

11) Starostwa winny określić we wniosku przypuszczalny termin, w którym skapitalizowana renta ma być zużytkowana.

12) Wnioski Starostwa winny być szczegółowo umotywowane, jak również winna być umotywowana konieczność zastosowania proponowanego zabezpieczenia.

Za Wojewodę: *Dr. Kroebl.*

Załącznik 2.

WOJEWODA KIELECKI. Kielce, dn. 31 XII 1927 r.

INSTRUKCJA

dla Komisyj lekarskich dla spraw kapitalizacji rent inwalidów wojennych.

Badanie.

1. Komisja lekarska dla spraw kapitalizacji rent inwalidów wojennych bada stan zdrowia inwalidów wojennych, wnoszących podanie o kapitalizację rent, w celu orzeczenia, czy stan ten może usprawiedliwić czasokres, jaki ma być brany za podstawę skapitalizowania renty w myśl §§ 1—2 Rozporządzenia z dnia 13 lipca 1927 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 67, poz. 596).

Orzeczenia te mają służyć Starostwu przy rozpatrywaniu podań inwalidów wojennych o kapitalizację rent za podstawę przewidywania, czy kapitalizacja renty jest celowa i zgodna z interesami Skarbu Państwa.

Przydział.

2. Komisja lekarska działa przy właściwym Starostwie z inicjatywy tegoż i w terminach przez niego wyznaczonych w myśl §§ 8—9 powołanego Rozporządzenia z dnia 13 lipca 1927 roku, oraz otrzymuje od tejże władzy lokal, pomoc kancelaryjną i protokulanta posiedzeń.

Członkowie Komisji powinni być mianowani na przeciąg roku kalendarzowego przez władze, które mają zastępować, przyczem lekarz, przedstawiciel Starostwa, jest zarazem przewodniczącym Komisji. Członkowie Komisji nie mają prawa do wynagrodzenia pieniężnego za udział w posiedzeniach Komisji.

Miejsce urzędowania.

3. Komisja lekarska urzęduje w dziedzinie Starostwa.

Tok posiedzenia.

4. Przewodniczący Komisji wyznacza porządek spraw na posiedzeniu i kieruje obradami, a po zakończeniu posiedzenia zwraca akta spraw załatwionych wraz z orzeczeniami Starostwa.

Rozpatrywanie spraw odbywa się w porządku ustalonym wg. załączonego wzoru protokułu badania inwalidy wojennego (zał. 1).

Protokulant prowadzi protokuł z przebiegu każdej sprawy. Do niego również należy wypełnienie przed posiedzeniem Komisji rubryki I. A. protokułu badania wg. danych, zawartych w załącznikach do danego podania.

Odroczenie — wznowienie sprawy.

5. O ile Komisja lekarska uzna, że wyniki badania lekarskiego są niedostateczne do orzeczenia, względnie

nie uzyskały jednomyślności, przewodniczący zarządza odroczenie sprawy. Celem odroczenia jest wyświetlenie sprawy przez zbadanie inwalidy wojennego w najbliższym zakładzie wojskowym leczniczym.

Na badanie w zakładzie wojskowym leczniczym kieruje inwalidę lekarz D. O. K., członek Komisji. Koszta badania pokrywa Min. Spraw Wojskowych z kredytów Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, administrowanych przez siebie.

Ponowne rozpatrzenie sprawy następuje po otrzymaniu przez Komisję orzeczenia lekarskiego, opartego na zbadaniu inwalidy wojennego w leczniczym zakładzie wojskowym.

Kolejność spraw.

6. Badania inwalidów wojennych, ubiegających się o kapitalizację rent, są dokonywane przez Komisję lekarską w kolejności wpływu podań.

O ile inwalida wojenny, powiadomiony o dniu, w którym ma być badany, nie może stawić się przed Komisję lekarską, może prosić o odroczenie sprawy. O ile nieobecność została usprawiedliwiona, sprawa ulega odroczeniu do następnego posiedzenia. W braku usprawiedliwienia nieobecności inwalidy wojennego, wyznaczenie terminu załatwienia sprawy zależy od decyzji Starostwa.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Załącznik 3.

KOMISJA LEKARSKA
dla spraw kapitalizacji rent
inwalidów wojennych
przy ....
w ....

.............................., dnia .... 192 r.

PROTOKUŁ

badania inwalidy wojennego ....

Dnia ....

I. Ustalono następujące dane:

A) Na podstawie załączników do podania.

1. Imię i nazwisko inwalidy wojennego ....
2. Miejsce i data urodzenia inwal. woj. ....
3. Orzeczenie Komisji (Super.) Rewizyjnej względnie Inwalidzkiej Komisji Odwoławczej ....
....
....
4. Wysokość przyznanej renty inwalidzkiej ....
5. Nr książki inwalidzkiej, data wystawienia tejże ....
....
6. Ujawnienie leczenia w Zakładach leczniczych M. S. Wojsk. ....
....
....
7. Ujawnienie protezowania ....
....
8. Ponowne orzeczenie Komisji wojskowo-lekarskiej, wydane dla celów kapitalizacj rent ....
....
....

B) Na podstawie ustnego oświadczenia inwalidy wojennego.

9. Krótka historja najbliższej rodziny inwalidy wojennego (stan zdrowia, ilość lat, zdolność do współpracy z inwalidą wojennym, rodziców żony, dzieci ewentualnie dane dotyczące śmierci tychże i chorób, które śmierć wywołały) ...

II. Zbadano stan zdrowia inwalidy wojennego i

A) Ustalono co następuje:

1. wyniki badania ogólnego (wysokość, waga, obwód szyi, klatki piersiowej, brzucha w wysokości pępka, budowa ciała, muskulatura, odżywianie, wyraz twarzy, cera, postawa, chód, kalectwo) ...

2. wyniki badania szczegółowego: (skóry, układu nerwowowego, gruczołów, piersi i płuc, narządów krwionośnych, trawienia, moczowych, płciowych, aktualnego stanu kalectwa wpływu protezy na organizm) ...

B) Uznano powyższe wyniki za: dostateczne — niedostateczne — i odroczono sprawę.

Dnia ...

Rozpatrzono następujące orzeczenie Zakładu leczniczego wojsk. na zasadzie ambulatoryjnego zbadania ...

III. Wydano następujące orzeczenie:

1. Inwalida wojenny ... jest — nie jest — zagrożony chorobą rokującą śmierć w czasie najbliższym, lub stosunkowo bliskim znacznie krótszym niż czas, na jaki ma być dokonaną kapitalizacja renty (krótkie uzasadnienie): ...

2. Inwalida wojenny .... może — nie może — wyzdrowieć w czasie bliższym, lub stosunkowo bliskim znacznie krótszym, niż czas na jaki ma być dokonana kapitalizacja renty (krótkie uzasadnienie): ....

....

....

....

....

3. Praca związana z rzemiosłem, przedsiębiorstwem, gospodarstwem, na które ma być dokonana kapitalizacja renty, może — nie może — być wykonywana przez inwalidę wojennego o .... ze względu na stan jego zdrowia, lub ze względów hygjeny społecznej (krótkie uzasadnienie): ....

....

....

....

4. Wpływ pracy związanej z rzemiosłem, przedsiębiorstwem, gospodarstwem, na które ma być dokonana kapitalizacja renty, będzie — nie będzie — zgubny dla zdrowia inwalidy wojennego .... i wpłynie — nie wpłynie — na skrócenie czasu jego życia (krótkie uzasadnienie): ....

....

....

....

....

....

5. Współpraca najbliższej rodziny inwalidy wojennego .... w tymże rzemiośle, przedsiębiorstwie, gospodarstwie, na które ma być dokonana kapitalizacja renty, może — nie może — wywrzeć wpływ (u) na okoliczności będące przedmiotem pytania 3 i 4 ustępu III ....

....

....

....

....

....

Podpis:

PRZEWODNICZĄCY KOMISJI:

CZŁONKOWIE KOMISJI:

Protokulant:

UWAGA: O ile nie zachodzi konieczność odroczenia sprawy, należy wykreślić w rubryce II B ustęp „dnia . . . . rozpatrzono następujące orzeczenie Zakładu leczniczo-wojskowego wydane na zasadzie ambulatoryjnego zbadania . . . . . .“.

Wojewoda Kielecki. Kielce, dn. 24 grudnia 1927 r.
Pr. 6800/93.

Przedmiot: *W sprawie funkcjonarjuszów państwowych, ubiegających się o mandaty do ciał ustawodawczych.*

OKÓLNIK Nr 159.

Wszystkim Panom Starostom
wojew. kieleckiego
oraz P. Staroście w Radomsku

Niżej zamieszczony okólnik Ministerstwa Spraw Wewn. Nr 223 podaję do wiadomości i stosowania.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Ministerstwo Spraw Wewn. Warszawa, d. 20 XII 1927 r.
Nr OP. 1493/27.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 223.

Do Panów Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu do Spraw Mniejszości w Katowicach i do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie.

Na podstawie art. 5 i 6 ordynacji wyborczej do Sejmu oraz art. 1 i 3 ordynacji wyborczej do Senatu (Dz. Ust. Nr 66/22 r., poz. 590 i 591) państwowi urzędnicy administracyjni mogą być wybierani do Sejmu i Senatu, o ile posiadają przepisane warunki wybieralności, z tem jednak zastrzeżeniem, że nie mogą być wybierani w tych okręgach wyborczych, w których pełnią swą służbę. Zastrzeżenie to nie dotyczy jedynie urzędników, pełniących służbę przy władzach centralnych.

Celem uniknięcia nieporozumień pod tym względem wyjaśnia się, że sprawowanie czynności urzędowych na części okręgu wyborczego — czy to do Sejmu, czy do Senatu — wyklucza możność kandydowania urzędnika w całym określonym odnośną ordynacją okręgu wyborczym

Ograniczenie to dotyczy również i tych osób, które ustąpiły ze służby lub przeniesione zostały do innych okręgów w okresie wyborczym, ale które w danym okręgu pełniły służbę w dniu ogłoszenia wyborów w Dzienniku Ustaw, t. j. w dniu 5 grudnia 1927 r., a to stosownie do orzeczenia Sądu Najwyższego z 17 maja — 12 czerwca 1919 r. (Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego jako Trybunału Wyborczego, poz. 17).

O zamiarze kandydowania do Sejmu czy Senatu urzędnik winien zawiadomić bezzwłocznie bezpośrednią swoją władzę przełożoną.

Rada Ministrów na posiedzeniu dnia 6-go grudnia 1927 r. uchyliła uchwałę Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1922 r. w sprawie urlopów dla funkcjonarjuszów państwowych, ubiegających się o mandaty do ciał ustawodawczych, wobec czego urzędnicy kandydujący do Sejmu lub Senatu nie mają z tego tytułu prawa do urlopu w okresie wyborczym.

Po dokonanych wyborach kandydujący urzędnik winien zawiadomić swoją bezpośrednią władzę przełożoną o swoim wyborze resp. o upadku swej kandydatury.

Urzędnik wybrany otrzyma w odpowiedzi na zgłoszenie zawiadomienia o wyborze urlop bezpłatny, na zasadzie art. 57 ustawy o służbie cywilnej oraz art. 7 ordynacji wyborczej do Sejmu, względnie art. 1 ordynacji wyborczej do Senatu.

Wreszcie zaznacza się, że art. 21 Ustawy Konstytucyjnej zawierający postanowienie, iż posłowie nie mogą być pociągani do odpowiedzialności za swoją działalność w Sejmie lub poza Sejmem, wchodzącą w zakres wykonania mandatu poselskiego — nie dotyczy oczywiście działalności kandydata w czasie ubiegania się o mandat poselski.

Urzędnik w okresie kandydowania do Sejmu czy Senatu podlega narówni z innymi wszystkim przepisom Ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Powyższe zechcą Panowie podać niezwłocznie do wiadomości podległym sobie władzom i urzędom.

Minister: ***Sławoj-Składkowski.***

Wojewoda Kielecki Kielce, dnia 28 grudnia 1927 r.
Sm. 6845/1.

Przedmiot: *Wydatki budżetowe związ'ów komunaln. na cele sanitarno-estetyczno-porządkowe.*

OKÓLNIK Nr 160.

Wszystkim PP. Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych wojew. kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Min. Spraw Wewn. Nr 197 podaję do wiadomości i pouczenia o powyższem gmin wiejskich i miejskich niewydzielonych z powiatowego związku komunalnego, oraz dopilnowania wykonania powyższego przy zatwierdzaniu odnośnych budżetów.

W związku z powyższem przypominam z zakresu porządkowo-sanitarnego następujące moje zarządzenia: z dnia 10 września 1927 r. L. Z P. 1183/76, z dnia 15 października 1927 roku L. Z. P. 1343/95 i z dnia 1 grudnia 1927 roku L. Z. P. 1561/137, oraz reskrypt Min. Spraw Wewn. z dnia 2 listopada 1927 r. L. 453/27, podany do wiadomości tut. reskryptem z dnia 23 XI 1927 r. L. Sm. 6675/1.

Wojewoda: w z. ***Dr. Kroebl.***

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr SF. 6001/27.

Warszawa, 18 XI 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 197.

Do wszystkich Panów Wojewodów (z wyjątkiem P. Wojewody śląskiego).

W szeregu dotychczasowych zarządzeń pisemnych, jak również niejednokrotnie bezpośrednio — przy sposobności odbywanych inspekcyj — dałem wyraz dążeniu do podniesienia miast, miasteczek i wsi pod względem ich stanu sanitarnego, jako też wyglądu zewnętrznego. Będę też nadal kładł silny nacisk na przestrzeganie przepisów porządkowo-sanitarnych w gminach miejskich i wiejskich, oraz na dbałość tych gmin o ich schludny i estetyczny wygląd, gdyż zewnętrzne te znamiona kultury są jednym z ważnych warunków rozwoju i rozkwitu gmin w Polsce.

Powyższe moje dążenia osiągną jednakże pożądany skutek dopiero wtedy, jeżeli spotkają się z pełnem zrozumieniem w odnośnych organach gminnych i znajdą swój wyraz w budżetach gminnych.

W związku z tem polecam Panu Wojewodzie zwrócić uwagę gmin wiejskich i miejskich na obszarze powierzonego Panu województwa na konieczność uwzględnienia w budżetach na rok 1928/29 w możliwie szerokiej mierze ich potrzeb sanitarno-hygjenicznych (uporządkowanie ulic, placów i domów, zadrzewienie placów i ulic i t. p.) i przy sposobności zatwierdzania budżetów zwracać uwagę, czy potrzeby te zostały należycie uwzględnione.

Zechce również Pan Wojewoda polecić wydziałom powiatowym, aby na uwzględnienie tychże potrzeb zwracały uwagę przy badaniu budżetów tych gmin, które podlegają ich nadzorowi.

Minister: *Sławoj-Składkowski.*

Wojewoda Kielecki.
Pr. 7282.

Kielce, dnia 28 grudnia 1927 r.

Przedmiot: *Używanie przez urzędników nieprzysługujących im tytułów urzędowych.*

OKÓLNIK Nr 161.

Panom Naczelnikom Wydziałów, Panu Dyrektorowi Okręgowej Dyrekcji Rob. Publicznych i Panu Ispektorowi Starostw

Niżej podany okólnik Ministerstwa Spraw Wewn. Nr 121 przesyłam do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr OP. 1483/27.

Warszawa, d. 19 XII 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 121.

Do Panów Wojewodów, Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Pana Naczelnika Urzędu do Spraw Mniejszościowych w Katowicach oraz do Tymczasowego Wydz. Samorz. we Lwowie.

Doszło do mojej wiadomości, że niektórzy urzędnicy państwowi polscy używają tytułów, które otrzymali, będąc na służbie państw zaborczych, a które w hierarchji urzędowej polskiej albo wcale nie są znane, albo nie są przywiązane do zajmowanych przez nich obecnie stanowisk.

Wspomniani urzędnicy częstokroć dają wyraźnie do zrozumienia, że chcą, aby w stosunkach służbowych i poza służbowych w ten sposób ich tytułowano, wyrażając w przeciwnym razie swe niezadowolenie.

Uważając ten stan rzeczy za wysoce niewłaściwy, rozszerzam zarządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 lipca 1925 r. w sprawie używania właściwej tytulatury (okólnik Nr 80/AP. 7802) na całokształt stosunków służbowych, a więc nie tylko wyrażających się w pismach urzędowych, lecz i w obcowaniu osobistem.

Zakazuję w szczególności podwładnym używania względem przełożonych tytułów im nie przysługujących, a na przełożonych nakładam obowiązek zwracania podwładnym uwagi na popełnioną niewłaściwość, o ile zakaz ten przekroczą.

Niniejsze należy podać do wiadomości wszystkim urzędnikom i funkcjonarjuszom niższym.

Minister: *Sławoj-Składkowski.*

ROZPORZĄDZENIA.

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr OB. 3437.

Warszawa, d. 26 X 1927 r.

Przedmiot: *Przepisy o wymianie uszkodzonych i zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych.*

Do wszystkich PP. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że w Monitorze Polskim z dnia 24 września 1927 roku Nr 219, poz. 560 ukazały się przepisy o przyjmowaniu i wymianie uszkodzonych oraz zatrzymywaniu fałszy-

wych znaków pieniężnych, walorów państwowych i innych państwowych znaków wartościowych, zatwierdzone uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1927 r.

Naczelnik Wydziału: *A. Robaczewski.*

Wojewoda Kielecki.
BG. 3726/33/II.

Kielce, dn. 21 lipca 1927 r.

Przedmiot: *Przedstawicielstwo Handlowe Z. S. R. R. — opłaty stempl.*

Do Panów Naczelników Wydziałów, Okręgowej Dyrekcji Robót Publ., Panów Starostów i Kierowników P. U. P. P., oraz Biura Inżyniera Przemysłowego w Częstochowie.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych oznajmiło, że Przedstawicielstwo handlowe Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich nie może być uważane za przedstawicielstwo dyplomatyczne lub konsularne, oraz że niema żadnej umowy międzynarodowej, któraby określała prawa i przywileje powyższego przedstawicielstwa w Polsce.

Wobec tego, jak również z uwagi, że — o ile chodzi o Państwo Polskie — od opłat stemplowych w zakresie podań i świadectw jest zwolniony jedynie Skarb Rzeczypospolitej, a nie służy to zwolnienie przedsiębiorstwom państwowym, będącym odrębnemi osobami prawnemi (art. 144, punkt 1, oraz art. 160, punt 3 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. Dz. U. R. P. Nr 98, poz. 570), oznajmia się, że do Przedstawicielstwa Handlowego Z. S. R. R. nie należy stosować punktu 6 art. 144 ustawy o opłatach stemplowych, że zatem podania, wnoszone przez wymienione przedstawicielstwo, oraz świadectwa mu wydane, podlegają opłatom stemplowym.

Powyższe udzielam do wiadomości i stosowania na podstawie reskryptu Ministerstwa Spraw Wewn. z dnia 11 czerwca 1927 r. Nr OB. 2152, oraz pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 1 czerwca 1927 r. Nr D. P. O. 5097/VII.

Za Wojewodę: *J. Borowiecki.*

OBWIESZCZENIA.

Wojewoda Kielecki.
Ad. 875.

Kielce, dn. 31 stycznia 1928 r.

Przedmiot: *Uprawnienie rządowe na zakład elektryczny w Ostrowcu.*

W myśl postanowień § 11 Rozporządzenia Ministra Robót Publ. z dnia 20 maja 1923 roku (Dz. U. Nr 60, poz. 441) podaję do publicznej wiadomości, że na skutek prośby Magistratu miasta Ostrowca z dnia 21 grudnia 1927 r. Nr 20782, skierowanej do Ministerstwa Robót Publ. i zarządzenia tegoż Ministerstwa z dn. 19 stycznia 1928 r. L. XV 156/28 — **w dniu 9 marca 1928 roku** o godzinie 10 przed południem w lokalu wymienionego Magistratu odbędzie się dochodzenie w sprawie nadania wyżej nazwanej firmie uprawnienia rządowego na wytwarzanie, przetwarzanie, przesyłanie i rozdzielanie energji elektrycznej w celu zawodowego zbytu na terytorjum, objętem obecnemi granicami gminy m. Ostrowca oraz na tych obszarach, które w przyszłości do tej gminy będą przyłączone.

Czas trwania uprawnienia projektowany jest na 40 lat, napęd ma być cieplny, prąd trójfazowy o częstotliwości 50 okresów na sekundę i napięciu 3.000 volt.

Przesyłanie napędu do punktów rozdzielczych projektowane jest zapomocą przewodów podziemnych, zresztą zaś zapomocą sieci napowietrznej.

Plan projektowanego obszaru zasilenia, opis techniczny rozkładu elektrycznego, oraz projekt uprawnienia rządowego są wyłożone do publicznego wglądu w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach (Wydział Administracyjny) do dnia 8 marca 1928 r. w godzinach urzędowych.

Wszelkie zarzuty, żądania i zastrzeżenia w sprawie udzielenia uprawnienia rządowego na wytwarzanie, przetwarzanie, przesyłanie i rozdzielanie energji elektrycznej wyżej oznaczonej firmie należy wnosić do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach do dnia 8 marca 1928 roku, a najpóźniej pisemnie lub ustnie w trakcie samego dochodzenia do przewodniczącego.

Zarzuty, żądania i zastrzeżenia wnoszone po upływie oznaczonego wyżej terminu nie będą rozpatrywane.

Przewidziane w § 10 Rozporz. Min. Robót Publ. z dnia 20 maja 1923 roku (Dz. Ust. Nr 60, poz. 441) ogłoszenie zostało zamieszczone w Nr. 10 Monitora Polskiego z dnia 13 stycznia 1928.

Za Wojewodę: *Dr. W. Kałuski.*

Urząd Wojewódzki (Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych) w Kielcach (L. II-38) ogłasza powtórny przetarg ustny na sprzedaż czterech używanych samochodów osobowych:

1) mf. „Oryks“, torpedo, 4-osobowy, 4-cylindrowy. Cena wywoławcza 1200 zł.

2) mf. „Minerwa“, torpedo, 6-osobowy, 4-cylindr. Cena wywoławcza 1500 zł.

3) mf. „Hotchkiss“, torpedo, 6-osobowy, 4-cylindr. Cena wywoławcza 500 zł.

4) mf. „Loreley“, torpedo, 4-osobowy, 4-cylindr. Cena wywoławcza 400 zł.

Przetarg odbędzie się w dniu 28 lutego 1928 roku o godz. 12 w południe w gmachu Starostwa w Będzinie

Samochody oglądać można w dniu przetargu między godziną 8 a 11·30 przed południem w Powiat. Komendzie Policji Państwowej w Będzinie.

Przed przystąpieniem do przetargu winni licytanci złożyć na ręce urzędnika przeprowadzającego przetarg wadjum w wysokości 5 0/0 ceny wywoławczej, które zostanie bezzwłocznie po ukończeniu przetargu zwrócone.

Dyrektor Robót Publ.: *Krug.*

WYKAZ
zaraźliwych chorób zwierzęcych,
panujących na terenie województwa kieleckiego w czasie od 1 do 31 XII 1927 r.

Nosacizna.

Pow. iłżecki: ww. Lipa, Miklas.
„ kielecki: ff. Morawica i Jarzębiec.
„ pińczowski: w. Węchadłów.
„ stopnicki: w. Carzyzna.
„ włoszczowski: w. Ołudza.

Zołzy.

Pow. konecki: f. Rzuców.
„ kozienicki: f. Brzeście.
„ opatowski: f. Gołoszyce.

Zaraza piersiowa.

Pow. kozienicki: w. Wola Klasztorna.

Świerzb.

Pow. jędrzejowski: ww. Warzyn I, Staniewice, Pawłowice, m. Jędrzejów.
„ kielecki: os. Daleszyce, Masłów II.
„ konecki: ww. Modliszowice, Gracuch.
„ miechowski: w. Igołomja, Proszowice.
„ olkuski: f. Kalinów.
„ pińczowski: ww. Topola, Skalbmierz, folw. Samostrzałów.
„ sandomierski: os. Koprzywnica.
„ włoszczowski: m. Włoszczowa.

Pryszczyca.

Pow. jędrzejowski: os. Sobków, ww. Ludwinów, Brzezno, Olszówka Stara, Sokołów Górny, Kozłów, Brzeście, Imielno, Sędziszów, Zegartowice, Grudzyny, folw. Cierno, ww. Mnichów, Brzegi, Stawy, Żerniki, folw. Trzciniec, w. Nawarzyce.
„ kielecki: ww. Staro-Chęciny, Ostrów, Bolmin, Brudzów Duży, Kowala, Komórki.

Pow. konecki: ww. Miedzierza, Smyków, Matynów.
„ miechowski: ww. Szczytniki, Biskupice, f. Jakubowice, ww. Górka Jaklińska, Czaple Małe, Polanowice.
„ olkuski: ff. Sieciechowice, Kalinów, ww. Mokrus, Owczary, Otola.
„ opatowski: w. i folw. Rosochy, w. Mierzanowice, f. Giwczyce.
„ pińczowski: w. i f. Skorczów, Zakrzów, Broniszów, Pierocice, Bobin, ww. Górki, Baranów, Boszczynek, ww. folw. Witów, Piekary, m. Pinczów, f. Szyszczyce, ww. Wola Zagojska, Ławy, Mysławczyce, Cudzynowice, Zawodzie Graby, Brończyce, Czajęcice, Koczonów, Krzczonów, Chruszczyzna Duża, ff. Kościelec, Posiłów, w. i folw. Borowice, Kamienna, Topola.
„ sandomierski: f. Górki, ww. Zakrzów, Słaboszowice, f. Ruszcza, Grocholice, Łomnica, Lipnik.
„ stopnicki: m. Busko (przedmieście), Nadole, ww. Potok, Kostki Duże, Janowice, Młyny, Piasek Mały, Wola Żydowska, Drugnia, Janina, Wierzbica, Borowice, Sędziejowice, Kotlice, Balice, Klępie Górne.
„ włoszczowski: ww. Dobrów, Goleniowy, Przygradów, Zawada, Łachów, f. Krzepice.

Wąglik.

Pow. częstochowski: m. Częstochowa.
„ konecki: w. Wielka Wieś.
„ pińczowski: ww. Kazimierza Wielka, Skotniki, Książnice Małe, Zagość Nowa i Stara, Kobylniki, Skorocice, f. Chroberz, Zagość Parcela, Sielec, Sielec Szpitalny, Rzemienowice.
„ sandomierski: f. Buczek, m. Zawichost.
„ stopnicki: ww. Brzostków, Brzezie.
„ kielecki: w. Cedzyna.

Zaraza bydła i dziczyzny.

Pow. stopnicki: f. Niziny, w. Owczary.

Różyca świń.

Pow. jędrzejowski: w. Borszowice.
„ kielecki: os. Daleszyce, w. Dąbrowa.
„ konecki: m. Końskie (przedmieście Kościeliska), w. Zdanów.
„ pińczowski: w. Boszczynek, f. Kolosy.
„ sandomierski: f. Samborzec, w. Święcice.
„ iłżecki: Brzezie, Warszówek.

Pomór i zaraza świń.

Pow. kozienicki: os. Gniewoszów.
„ stopnicki: folw. Pacanów.
„ będziński: m. Będzin, w. Strzemieszyce Małe, w. i folw. Chechłówka.

Pow. kielecki: m. Kielce, ww. Czarnów Klasztorny, Szydłówek.
„ miechowski: m. Proszowice, w. Komarów.
„ olkuski: m. Olkusz, ww. Chlina, Ryczów, Racławice, Klucz.
„ opatowski: w. Janczyce, m. Opatów, f. Jeleniów, w. Kunin.
Pow. pińczowski: folw. Michałów.
„ radomski: os. Białobrzegi, w. Potworów.
„ sandomierski: os. Klimontów, m. Sandomierz, w. Gieraszowice.
„ stopnicki: w. Pieczonogi.
„ włoszczowski: w. Biała Wielka, w. Moskarzew.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

OBWIESZCZENIA.

Dyrekcja Dróg Wodnych w Warszawie ogłasza publiczny przetarg na wykonanie robót regulacyjnych na rzece Wiśle:

I. w roku 1928

1) w obrębie Zarządu Dróg Wodnych w Puławach na odcinku rzeki od km. 325 do km. 431 kosztem 450.000 zł.

II. w latach 1928 i 1929

2) w obrębie Zarządu Dróg Wodnych w Warszawie na odcinku rzeki od km. 431 do km. 490 kosztem rocznie 550.000 zł.
3) w obrębie Zarządu Dróg Wodnych w Warszawie na odcinku rzeki od km. 490 do km. 521 kosztem rocznie 350.000 zł.
4) w obrębie Zarządu Dróg Wodnych w Warszawie na odcinku rzeki od km. 521 do km. 550 kosztem rocznie 450.000 zł.
5) w obrębie Zarządu Dróg Wodnych w Płocku na odcinku rzeki od km. 550 do km. 604 kosztem rocznie 520.000 zł.
6) w obrębie Zarządu Dróg Wodnych w Płocku na odcinku rzeki od km. 604 do km. 684 kosztem rocznie 350.000 zł.

Oferty na poszczególne wyżej wymienione odcinki według ustalonego wzoru wraz z dowodem złożenia w Rachubie Dyrekcji wadjum w wysokości od 3 do 4% przetargowej kwoty składać należy w zapieczętowanych kopertach z napisem „Oferta do przetargu na wykonanie robót regulacyjnych na odcinku rzeki Wisły od km. . . . do km. . . .“ w biurze podawczem Dyrekcji w Warszawie przy ul. Jasnej Nr 10 do godz. 12 **dnia 21 lutego 1928 roku**

Otwarcie koport z ofertami nastąpi w biurze Dyrekcji dnia 21 lutego 1928 r. o godz. 12-tej.

Szczegółowe warunki przetargowe oraz wzory oferty i umowy są do przejrzenia i odpisania w biurze Dyrekcji w godzinach urzędowych.

Dyrekcja zastrzega sobie wybranie oferty niezależnie od wysokości i podanych w ofercie cen, względnie rozpisanie nowego przetargu bez podania powodów.

Starosta Kozienicki (L. 31765/27) na zasadzie art. 222 ustęp 4 ustawy wodnej z dnia 19-go września 1922 roku (Dz. U. Nr 102, poz. 936) podaje do wiadomości, że:

1. W gminie Jedlnia, powiatu kozienickiego, utworzona została Spółka Wodna dla osuszenia gruntów pod nazwą „Jedlnia“ z siedzibą w Jedlni, gminy Jedlnia, pow. kozienickiego.

2. Spółka ma na celu osuszenie zawierających nadmiar wilgoci gruntów wsi Zdżary, Brzeziny i Jedlnia o obszarze 79,2 ha drenami i rowami, zgodnie z planem drenowania opracowanym przez Krajowe Towarzystwo Meljoracyjne w Warszawie, a przedłożonym przez projektodawców.

3. Zgromadzenie członków zwołuje przewodniczący zarządu Spółki w razie potrzeby według własnego uznania i na pisemne żądanie 1/3 członków walnego zgromadzenia Spółki, a przynajmniej jeden raz do roku.

Zwołanie walnego zgromadzenia członków wraz z podaniem terminu i porządku obrad musi być ogłoszone przynajmniej na tydzień przed terminem zebrania. W tymże terminie przewodniczący zarządu obowiązany jest powiadomić pisemnie władzę nadzorczą o zwołaniu zgromadzenia członków z podaniem terminu i porządku obrad.

Do ważności uchwał walnego zgromadzenia członków Spółki potrzebna jest obecność nie mniej niż połowy członków, którzy nadto muszą przedstawiać właścicieli przynajmniej połowy obszaru gruntów włączonych do Spółki. W razie niezebrania się ilości członków dostatecznej dla prawomocności uchwał zgromadzenia, zostanie zwołane walne zgromadzenie z tym porządkiem obrad w terminie od 7-miu do 14-tu dni po upływie terminu pierwotnie wyznaczonego.

Uchwały tego zgromadzenia, zwołanego w drugim terminie, są prawomocne bez względu na ilość obecnych na nim członków.

Zwołanie walnego zgromadzenia członków wraz z podaniem terminu i porządku obrad musi być ogłoszone przynajmniej na tydzień przed terminem zebrania. Protokuły obrad zgromadzenia członków wraz z uchwałami wpisuje się do osobnej księgi protokułów. Każdy protokuł podpisuje przewodniczący i członkowie Zarządu.

4. Do zakresu czynności walnego zgromadzenia członków należy:

a) wybór przewodniczącego i członków zarządu oraz komisji rewizyjnej,

b) uchwalanie na podstawie projektu sposobu i ogólnego planu przeprowadzenia przedsięwzięcia, oraz sposobu pokrycia kosztów wykonania i utrzymania w należytym stanie urządzeń spółkowych,

c) zatwierdzanie przedłożonych przez zarząd rocznych sprawozdań, rachunków, budżetu i bilansu,

d) ustanawianie wynagrodzeń dla płatnych funkcjonarjuszów Spółki,

e) uchwalanie zasadniczych zmian w projekcie przy zachowaniu celu Spółki,

f) uchwalanie zmian w statucie Spółki,

g) uchwalanie rozwiązania Spółki zgodnie z przepisami art. 178 ustawy wodnej, oraz sposobu zlikwidowania interesów Spółki.

5. Komisja rewizyjna Spółki składa się z dwóch członków wybieranych przez walne zgromadzenie na lat 3 z pomiędzy członków Spółki, oraz jednego członka Zarządu.

6. Ogłoszenia dotyczące Spółki, a mające na celu powiadomienie o danym przedmiocie szerszego ogółu, czynione są w Dzienniku Urzędowym Województwa Kieleckiego i, według uznania zarządu, w innych pismach. Ogłoszenie podpisuje przewodniczący Spółki.

Statut Spółki Wodnej „Jedlnia" zatwierdzony został postanowieniem Starosty Kozienickiego z dnia 5-go sierpnia 1927 r.

Wydział hipoteczny powiatu miechowskiego obwieszcza, że w myśl art. 46 Ustawy z dnia 31-go lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 39 z r. 1926, poz. 244) wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki niżej wymienione scalone kolonje we wsi Tropiszowie, gm. Igołomja, pow. miechowskiego, a mianowicie:

na dzień 16 maja 1928 r.

1. kolonja Tomasza Wilka, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 1, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 2/21, o powierzchni 5 ha 9857 metrów gruntu;

2. kolonja Karola Asa, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 2, zapisana w tabeli likwidacyjnej pod Nr 2, o powierzchni 4 ha 95 metrów gruntu;

3. kolonja Józefa Dynara, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 4, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 68, o powierzchni 6 ha 1514 metrów gruntu;

4. kolonja Józefa Głowy, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 5, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 20/52, o powierzchni 7 ha 8014 metrów gruntu;

5. kolonja Jana Kochanowskiego, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 6, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 67, o powierzchni 6 ha 7603 mtr. gruntu;

6. kolonja Jana Grzyba, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 7, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 80, o powierzchni 5 ha 8992 metrów gruntu;

7. kolonja Marcina Kity, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 8, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 95, o powierzchni 6 ha 5408 metrów gruntu;

na dzień 18 maja 1928 r.

8. kolonja Tomasza Kity, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 9, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 35/77, o powierzchni 8 ha 4359 metrów gruntu;

9. kolonja Marji Bednarskiej, oznaczona na planie i w rejestze pomiarowym Nr 10, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 7, o powierzchni 1 ha 8174 metrów gruntu;

10. kolonja spadkobierców Franciszka Anielskiego, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 11, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 2/22, o powierzchni 5 ha 7788 metrów gruntu;

11. kolonja spadkobierców Franciszka Gasa, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 12, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 15, o powierzchni 7976 mtr. gruntu;

12. kolonja Jacentego Miernika, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 13, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 33, o powierzni 2 ha 4037 metrów gruntu;

13. kolonja Eleonory Kowalkowskiej, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 14, zapisana w tabeli likwidacyjnej pod Nr 4/13, o powierzchni 2 ha 1923 metrów gruntu;

14. kolonja Karola Gołdyna, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 15, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 18/30, o powierzchni 2 ha 1221 metrów gruntu;

na dzień 19 maja 1928 r.

15. kolonja Wojciecha Sieji, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 16, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 12, o powierzchni 1 ha 1936 metrów gruntu;

16. kolonja Pawła Bierona, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 17, zapisana w tabeli likid. pod Nr 23, o powierzchni 1 ha 4968 metrów gruntu;

17. kolonij Ogółu wsi Tropiszów, oznaczonych na planie i w rejestrze pomiarowym Nr Nr 18 i 56, zapisanych w tabeli likwid. pod Nr Nr 96 i 51, mianowicie: Sołtysówka, o powierzchni 1 ha 166 metr. i Szkoła o powierzchni 5 ha 1590 metrów gruntu;

18. kolonja Jakóba Treli, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 19, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 32, o powierzchni 2 ha 7173 metrów gruntu;

19. kolonja Eleonory Wilkosz, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 20a, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 58, o powierzchni 6 ha 8132 mtr. gruntu;

20. kolonja Franciszka Wikosza, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 20 b, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 90, o powierzchni 5 ha 2141 mtr. gruntu;

21. kolonja Franciszka Grymy, syna Tomasza, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 21, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 1, o powierzchni 5 ha 7817 metrów gruntu:

na dzień 21 maja 1928 r.

22. kolonja Franciska Grymy, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 22, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 1, o powierzchni 5 ha 9129 metrów gruntu;

23. kolonja Wawrzyńca Stępy, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 24, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 72, o powierzchni 5 ha 9600 mtr. gruntu;

24. kolonja Piotra Urbańskiego, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 25, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 87, o powierzchni 5 ha 5723 mtr. gruntu;

25. kolonja Wincentego Adamusa, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 26, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 83, o powierzchni 6 ha 5782 mtr. gruntu;

26. kolonja Józefa Wilkosza, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 27, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 79, o powierzchni 6 ha 13 metrów gruntu;

27. kolonja Szymona Ciastonia, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 28, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 75, o powierzchni 7 ha 839 metrów gruntu;

28. kolonja Andrzeja Gasa, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 29, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 2/27, o powierzchni 5 ha 5285 metrów gruntu;

na dzień 22 maja 1928 r.

29. kolonja Wincentego Boligłowy, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 30, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 70, o powierzchni 6 ha 8048 mtr. gruntu;

30. kolonja Walentego Motylskiego, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 31, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 81, o powierzchni 6 ha 2570 mtr. gruntu;

31. kolonja Jana Ciastonia, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 32, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 59, o powierzchni 6 ha 6036 metrów gruntu;

32. kolonja Mateusza Wieńka, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 34, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 62, o powierzchni 7 ha 2065 metrów gruntu;

33. kolonja Jana Solarza, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 35, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 61, o powierzchni 6 ha 1529 metrów gruntu;

34. kolonja spadkobierców Stanisława Pabjana, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 36, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 63, o powierzchni 6 ha 6985 metrów gruntu;

35. kolonja spadkobierców Tomasza Cieraszewskiego i Wawrzyńca Migasa, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 37, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 89, o powierzchni 5 ha 5928 metrów gruntu;

na dzień 23 maja 1928 r.

36. kolonja Magdaleny Hardyn i Teofili Janeczek, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 38, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 86, o powierzchni 5 ha 4599 metrów gruntu;

37. kolonja Stanisława Kapery i Jana Ruska, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 39, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 55/56, o powierzchni 7 ha 2191 metrów gruntu;

38. kolonja Jana Rachtana, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 40, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 34, o powierzchni 2 ha 6733 metrów gruntu;

39. kolonja spadkobierców Michała Boligłowy, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 41, zapisana w tabeli likwidacyjnej pod Nr 3, o powierzchni 8915 metrów gruntu;

40 kolonja Teofili Kwiatek, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 42, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 9, o powierzchni 8482 metrów gruntu;

41. kolonja Stanisława Łuczywo, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 43, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 11, o powierzchni 9586 metrów gruntu;

42. kolonja Wojciecha Putera, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 44, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 24, o powierzchni 9482 metrów gruntu;

na dzień 24 maja 1928 r

43. kolonja Pawła Gruszczaka, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 45, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 28, o powierzchni 9689 metrów gruntu;

44. kolonja Piotra Solarza, syna Jana, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 46, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 47, o powierzchni 9841 mtr. gruntu;

45. kolonja Kacpra Paculi, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 47, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 8, o powierzchni 1 ha 901 metrów gruntu;

46. kolonja spadkobierców Jana Łuka, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 48, zapisana w tabeli likwidacyjnej pod Nr 19, o powierzchni 1 ha 1302 metr. gruntu;

47. kolonja Franciszka Solarza, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 49, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 5, o powierzchni 2 ha 2815 mtr. gruntu;

48. kolonja Antoniego Gruszczaka, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 50, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 6, o powierzchni 2 ha 1628 mtr. gruntu;

49. kolonja Antoniego Rożdżyńskiego, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 53, zapisana w tabeli likwidacyjnej pod Nr 69, o powierzchni 7 ha 703 metr. gruntu;

na dzień 25 maja 1928 r.

50. kolonja Antoniego Łabody, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 54, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 91, o powierzchni 7 ha 4086 mtr. gruntu;

51. kolonja Jana Bednarskiego, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 55, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 64, o powierzchni 6 ha 5906 mtr. gruntu;

52. kolonja Tomasza Migasa, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 57, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 65, o powierzchni 6 ha 7198 metrów gruntu:

53. kolonja spadkobierców Józefa Ciastonia, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 58, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 60, o powierzchni 8 ha 1548 metrów gruntu;

54. kolonja Józefa Lorensa, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 59, zapisana w tabeli likwid, pod Nr 73, o powierzchni 6 ha 684 metrów gruntu;

55. kolonja Franciszka Wilka, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 60, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 84, o powierzchni 7 ha 953 metrów gruntu;

56. kolonja Stanisława Piskorza, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 61, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 93, o powierzchni 7 ha 4987 mtr. gruntu;

na dzień 26 maja 1928 r.

57. kolonja Jana Wieńka, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 62, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 53, o powierzchni 5 ha 6422 metrów gruntu;

58. kolonja Piotra Płaszowskiego, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 63, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 71, o powierzchni 7 ha 724 mtr. gruntu;

59. kolonja Stanisława Wierzbanowskiego, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 64, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 57, o powierzchni 6 ha 3882 metrów gruntu;

60. kolonja Wincentego Głowy, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 65, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 74, o powierzchni 6 ha 3038 mtr. gruntu;

61. kolonja Piotra Wieńka, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 66, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 66, o powierzchni 7 ha 6485 metrów gruntu;

62. kolonja Grzegorza Gruszczaka, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 67, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 46/85, o powierzchni 7 ha 9253 mtr gruntu;

63. kolonja Stanisława Paculi, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 68, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 1, o powierzchni 3 ha 4072 metrów gruntu;

na dzień 28 maja 1928 r.

64. kolonja spadkobierców Wincentego Chmiela, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 69, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 1, o powierzchni 3 ha 4330 metrów gruntu;

65. kolonja Wawrzyńca Gasa, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 70, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 76, o powierzchni 7 ha 901 metrów gruntu;

66. kolonja spadkobierców Mikołaja i Wiktorji Pegzów, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 71, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 17, o powierzchni 1 ha 1098 metrów gruntu;

67. kolonja Jakóba Gruszczaka, syna Pawła, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 72, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 38, o powierzchni 2 ha 2096 metrów gruntu;

68. kolonja spadkobierców Wincentego Łobody, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 73, zapisana w tabeli likwidacyjne pod Nr 48, o powierzchni 8911 metrów gruntu;

69. kolonja Kunegundy Grzemba, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 74, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 49, o powierzchni 8569 metrów gruntu;

70. kolonja Jana Goldmana, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 75, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 25, o powierzchni 9541 metrów gruntu;

na dzień 29 maja 1928 r.

71. kolonja spadkobierców Józefa Cieraszewskiego, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 76, zapisana w tabeli likwid pod Nr 37, o powierzchni 2 ha 2048 metrów gruntu;

72. kolonja Zofji Anton, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 77, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 26, o powierzchni 9933 metrów gruntu;

73. kolonja Michała Rożdżyńskiego, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 78, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 36, o powierzchni 2 ha 7209 metr. gruntu;

74. kolonja Jana Gruszczaka, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 79, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 45, o powierzchni 1 ha 4696 metrów gruntu;

75. kolonja Michała Makuły, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 80, zapisana w tabeli likwid pod Nr 39, o powierzchni 2 ha 4818 metrów gruntu;

76. kolonja Józefa Piwowarczyka, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 81, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 43, o powierzchni 2 ha 9666 m. gruntu;

77. kolonja Magdaleny Gas, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 82, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 41, o powierzchni 2 ha 809 metrów gruntu;

na dzień 30 maja 1928 r.

78. kolonja Tomasza Łabody, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 83, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 42, o powierzchni 2 ha 803 metrów gruntu;

79. kolonja Wiktorji Kukuła, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 84, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 40, o powierzchni 2 ha 5670 m. gruntu;

80. kolonja Piotra Solarza, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 85, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 14/50, o powierzchni 1 ha 9956 m. gruntu;

81. kolonja Jakóba Gruszczaka, syna Jana, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 86, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 10/44, o powierzchni 2 ha 3347 metrów gruntu;

82. kolonja Wiktorji Knujas, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 87, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 29, o powierzchni 9806 metrów gruntu;

83. kolonja Andrzeja Dzierzy, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 88, zapisana w tabeli likwid. pod Nr 16, o powierzchni 2475 metrów gruntu;

84. kolonja spadkobierców Kaspra Lipowieckiego, oznaczona na planie i w rejestrze pomiarowym Nr 89, zapisana w tabeli likwidac. pod Nr 31, o powierzchni 9250 metrów gruntu;

W oznaczonych terminach interesowani winni stawić się do kancelarji Wydziału hipotecznego w Miechowie, dla zgłoszenia i udowodnienia swych praw, pod skutkami prekluzji z art. 154 i 160 ustawy hipot.

Ogłoszenie decyzyj Wydziału hipotecznego w przedmiocie tych regulacyj nastąpi 31 maja 1928 roku i od tegoż dnia upływać zacznie termin do odwołania się od takowych.

W dniu 30 stycznia 1928 r.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ W KIELCACH

Sąd Okręgowy w Kielcach

w składzie: W. Jaroński, A. Siła-Nowicki, B. Kościelecki, za Sekretarza apl. L. Wójcik, po rozpatrzeniu na posiedzeniu publicznem prośby firm warszawskich: Icek Sztejnberg, Fiszel Lubart, J. Erlich, Majer Bramnik i Aron Herman o ogłoszenie upadłości Mindli Kaner i Racheli Kaner, wydał wyrok następujący:

Ogłosić upadłość Mindli Kaner, b. właścicielki sklepu jubilerskiego w Kielcach przy ulicy Dużej pod Nr. 1, z ustaleniem upadłości na dzień 19 grudnia 1927 r.

Zarządzić opieczętowanie i zabezpieczenie mienia Mindli Kaner w jej sklepie i mieszkaniu w Kielcach przy ul. Dużej Nr Nr 1 i 6 oraz wszędzie, gdzieby takowe się znalazło, celem zabezpieczenia postępowania osadzić Mindlę Kaner w areszcie dla dłużników.

Na komisarza upadłościowego mianować Sędziego Sądu Okręgowego Aleksandra Siła-Nowickiego, na kuratora masy upadłościowej mianować adwokata Franciszka Pikora.

Żądanie ogłoszenia upadłości Racheli Kaner pozostawić bez uwzględnienia.

Wyrokowi nadać rygor natychmiastowego wykonania.

(—) W. Jaroński. (—) A. Siła-Nowicki.
(—) B. Kościelecki.

Decyzją z dnia 31 stycznia 1928 r. Sąd Okręgowy w wyżej wymienionym składzie, po rozpoznaniu prośby adwokata Franciszka Pikora o zwolnienie go od obowiązku kuratora masy upadłościowej Mindli Kaner postanowił: w miejsce adwokata Franciszka Pikora mianować na kuratora masy upadłościowej Mindli Kaner — adwokata Stefana Cichowskiego.

Sędzia Komisarz masy upadłości firmy „Mindla Kaner“ — sklep jubilerski w Kielcach, na zasadzie art. 476 Kod. Handl. wzywa wierzycieli upadłości do przybycia **w dniu 24 lutego 1928 r.** o godzinie 11-tej rano do Wydziału Cywilnego Kieleckiego Sądu Okręgowego, osobiście lub przez pełnomocników z dowodami stwierdzającemi pretensje do masy upadłościowej, w celu wysłuchania sprawozdania kuratora z wyboru syndyka.
Nr Z-69/28.

Sędzia Komisarz: (podpis nieczytelny).

Gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe

Podaje się do wiadomości, że na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9-go grudnia 1924 roku o organizacji i ustalaniu statutów gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. Ust. R. P. Nr 118, poz. 1069 z 1924 roku) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 marca 1925 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. Ust. R. P. Nr 35, poz. 239 z 1925 roku), zostały zorganizowane gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe z prawem zaciągania zobowiązań do 20-krotnej wysokości kapitałów zakładowego i zasobowego kasy:

1) w Dyminach, powiatu kieleckiego, z kapitałem zakładowym zł. 3000;

2) w Niewachlowie, pow. kieleckiego, z kapitałem zakładowym zł. 3000;

3) w Cebrze, gm. Matkowice, pow. opatowskiego, z kapitałem zakładowym zł. 2000.

WOLNE POSADY.

Wydział Prezydjalny Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie (L. 129/8 Pr. a) rozpisuje konkurs na posadę inspektora farmaceutycznego w Stanisławowskim Urzędzie Wojewódzkim z poborami VIII względnie VII st. sł. urzędników państwowych.

Podania o powyższą posadę należy wnosić do Wydziału Prezydjalnego Województwa w Stanisławowie do dnia 29 lutego 1928 r. z następującemi dokumentami: 1) metryka urodzenia, 2) dowód obywatelstwa polskiego, 3) dowód ukończenia wyższych studjów farmaceutycznych, 4) dowód uprawniający do samodzielnego prowadzenia apteki, 5) dokument wojskowy i 6) curriculum vitae.

Kandydaci pozostający w służbie państwowej winni wnosić podania za pośrednictwem swej władzy służbowej.

TREŚĆ:

Odbito w drukarni „Jedność“ w Kielcach 1927 r. — 9431.